

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:53 • 9 Mayıs '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

1 Mayıs geleneği yaşıyor!

*Yurdun
dörtbir yanında
yüzbinlerce
emekçi alanlardaydı...*

İÇİNDEKİLER

'98 1 Mayıs'ı ve komünist hareket . 3
1 Mayıs '98 ve küçük-burjuva devrimciliğinin politik açmazı. 4
Türkiye'de 1 Mayıs 5-9
Dünya'da 1 Mayıs 10-11
Devlet terörü ve faşist saldırılar 12-13
Bir "görevli teorisyen" in demokrasi vaazı üzerine-1 (Orta Sayfa). 14-17
Sol gelişmeler ve ulusal hareket. 18-19
Danimarka: Yarım milyonu aşkın emekçinin kararlı eylemleri 24
Makina Kalıp'la uluslararası dayanışma 25

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:53 ● 9 Mayıs 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçın

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90

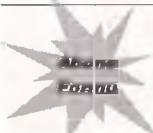
Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM Yurt dışı 260 DM.
Fatma ÜNSAL adına, Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için :0079219-2
DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Çeteleşen devletinizin terörü Çürüten düzeninizi kurtaramayacak!

Bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık.

Türkiye işçi sınıfı, bir kez daha ve geçmiş yıllardan daha yaygın ve kitlesel biçimde, sermaye devletinin kirli savaş yöntemleriyle yürüttüğü saldırılar, MGK sendikacılığının oyunları ve devrimci demokrasinin çocukluklarına inat 1 Mayıs'ı kutladı.

Sermayenin çeteleşmiş devleti, bir yandan sendika basıp emekçileri tehdit eder, öncesinde, sırasında ve sonrasında saldırılarla 1 Mayıs'ı kana bularken, diğer yandan sendikal koruculuğu kullanarak sınıfın zihnini bulandırma operasyonuna girişti.

İstanbul'da estirdiği terörün ardından, hem suçlu hem güçlü pozlarıyla TV'lere çıkan devlet erkani, 1 Mayıs'ı "yasal ve izinli" kutlayanlara bir şey denilmediği, yasadışı gösteri yapmak isteyenlere göz yumulmasının ise mümkün olmadığını anlatıyorlar. Polisin, görevini "büyük bir sağduyu" ile yürüttüğünü propaganda yapmak için ödül törenleri düzenliyorlar.

Polisin "sağ" duyu ile görev yaptığından kimsenin kuşkusu yok tabii ki. Kitlelere saldırıda bu gürhün gözü dönmüş kudurganlığını da hiç kimse kişisel kinle açıklama eğiliminde değil. Bu "eğitilmiş" teröristler çetesindeki kör kin, asalak burjuvazinin, sırtından geçindiği insanlığa duyduğu kindir aslında.

Sınıflı toplumlarda devlet, ordusu ve polisiyle, sömürü sisteminin ve sömürücü sınıfın hizmetindedir. Bunun için kurulup, bunun için beslenir. Bu nedenle polis, tıpkı eğitilmiş köpekler gibi, sahibinin çıkarları için hiç düşünmeden

kendini ölüme de atar. Bir bekçi köpeği kadar kafasız, o kadar kudurgan olmaları kişisel değil, tarihsel-sınıfsal rolleri gereğidir.

1 Mayıs'ı karşılayan günlerde polisin bu rolüyle gazetemiz çalışanları bir kez daha yakından karşılaşmıştı.

"Toplatılmış yayın" bahanesiyle büroya gelen polis, çürüten kapitalizmin sosyalizme, yani ölümünün müjdecisine duyduğu kini, sadece çalışanlarımız üzerindeki terörle değil, kitap, gazete, kitap dolabı gibi "cansız" nesnelere yönelik şiddetiyle de ortaya koydu. Polisin ardından büromuzu tam bir savaş alanı görüntüsünde bulduk.

Böylece "İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı" şiarını zayıflatabileceklerini düşünüyorlardı belki. Belki de hiçbir şey ummadan, hiçbir hesap yapmadan, sadece öç alıyorlardı.

Fakat yağın yağmuru buluta geri döndürmek nasıl mümkün değilse, yürünmüş yol, alınmış mesafe de öyle yok edilemiyor. 1 Mayıs çalışmamıza saldırılar gibi, büro baskını ve gözaltılar da, "İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı" hedefimizi engelleyemedi. Sınıf devrimcileri olarak 1 Mayıs'ta sınıfın içinde yerimizi aldık. Devrimci şiarlarımızı alana yaymak için çalıştık.

"İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için" şiarıyla yürüttüğümüz çalışma ve sonuçları da göstermiştir ki, doğru taktikle sistemin provokasyonlarını boşa çıkarmak mümkündür. Sınıfın gücüyle birleşerek sendikal koruculuğu boşa çıkarmak da öyle.

Şimdi sıra kazandığımız mevzileri genişletmektir.

Hazırlanıyor!

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Demokrasi
ve
Devrim**

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

'98 1 Mayıs'ı ve komünist hareket

1 Mayıs '98 geride kaldı. Bu 1 Mayıs'ta parti politikası "sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı"nı örgütlemektir. 1 Mayıs '98 kuşkusuz sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı olamadı. Ama bu vesileyle görüldü ki, sınıf hareketinde ve 1 Mayıs'larda bir dönem artık esasta kapanmış sayılır. Artık 1 Mayıs '96'da yaşandığı gibi sınıfa dayanmayan, ama yine de devrimci olan bir 1 Mayıs geçmişte kalmıştır. Ülkedeki siyasal süreç ile sınıf ve kitle hareketi, bunun içinde işçi sınıfının devrimci temsilcisi olarak partinin varlığı, artık her devrimci olanağı, sınıfın ve onun hareketinin bir parçası olarak 1 Mayıs'ın içinde yeniden üretme olanağının da güvencesidir. Bu içiçelik içinde, hem görüntüde geçmiş 1 Mayıs'lardan farklılaşamayan bir tablo, hem de özünde onlardan ayrılan bir nitelik birleştirilmiş oldu. 1 Mayıs '98 bu anlamıyla eski ile yeninin devrimci bir karşı karşıya kalışıdır. Bir yüzü geleceğe, bir yüzü ise geçmişe dönük bu duruma karşı sınıf devrimciliğinin sorumluluğunu devrimci iyimserlikle ifade etmenin önünde bir engel yoktur. Bilinmelidir ki, sermaye iktidarının emek-sermaye çelişisini perdelemek için sahte (laik-şeriatçı) gerilimlere oynadığı, bu çerçevede sendikal bürokrasi ve sosyal-reformizmi düzen içi "siyasallaştırdığı", devrimci demokrasiyi ise sınıfın ve toplumun siyasallaşmasının dışına çıkarttığı bir noktada, partinin yaşamsallığı ve aciliyeti olağanüstü artmıştır. 1 Mayıs vesilesiyle bu gerçeklere gözlerini kapayanlara politik yaşam direnilemez katılığını gösterecektir.

Her 1 Mayıs, sınıf hareketinin o dönemki durumu ve bununla bağlantılı olsa da bunu aşan bir tarzda siyasal süreçlerin durumu ile karakterize olur. Kuşkusuz son on yılın 1 Mayıs'larında değişen çok şey oldu. Özellikle siyasal süreçlerin özellikleri bu değişikliklerde belirleyici oldu. Yasadışı 1 Mayıs meşrulaştı, sınıf dışı dinamiklere (varoş) dayansa da devrimci 1 Mayıs '96'da ülke genelinde faşist diktatörlüğü bir karşı-devrimci terör kampanyası örgütlemeye zorladı. Bu örneklerde olduğu gibi, genel siyasal sürecin her 1 Mayıs'a olan etkisi ve ondan etkilenişi küçümsenemez. Ama ülkede Susurluk sonrası süreçte bile esasta değişmemiş olan "siyasal süreçlerde kilitlenme" olgusunun varlığı, sınıf hareketinin siyasal sürece çözücü etkisini artırmaktadır. Devrimci bir niteliğe ulaşamayan ve bu yüzden de politikliğini istikrarlı, genel bir hatta çıkaramayan sınıf hareketi, potansiyel devrimci dinamiklerinin yaygınlığı ve derinliği düşünülürse, burjuvazi için yenilmemiş bir düşman konumundadır. Sermaye düzeni yapısal krizinin bütünsel karakteri (ekonomik-politik-ideolojik) içinde manevra olanaklarını yitirmemişse de, esasta bu yenilmemiş ama uyandırılmamış devrimci potansiyel karşısında fiilen bir çıkışsızlık yaşamaktadır. Yaşanan istikrarsızlığın arkasında bu anlamıyla kapitalizmin basit bir bunalımı değil, bir devrimci gelişme tehdidi de rol oynamaktadır. Sınıf hareketinin siyasal süreç içinde kendi sayısal gücünü defalarca aşan politik doğal öncü rolünün yanısıra bir de dönem ve coğrafya özgüllüğünden kaynaklı artı etki gücü söz konusudur.

Her dönem ve her coğrafyada böyle olmamakla birlikte, '95 Gazi ve bunun devamı olarak '96 1 Mayıs'ı vesilesiyle görüldüğü gibi, sınıf dışı dinamikler sınıf ve kitle hareketliliğinin önünü açan bir çıkış ve motor rolü oynamak konumundan uzaktırlar. Sınıf devrimcileri olarak belirtmeliyiz ki, bu değerlendirme hiç de kaba bir sınıf indirgemeciliğinin ürünü değildir. Biz 1960'larda Kavel Direnişi'nin bir milat olan rolüne rağmen genel toplumsal hareketliliğin istikrarlı devrimci politizasyonunda 1968 gençlik dinamiğinin motor rolü konusunda belli bir açıklığa sahibiz. Ya da benzer yapısal krizlerin

içerisinde olan ve Türkiye ile benzerlikler gösteren Brezilya, G. Kore gibi ülkelerde bu tür bir kitle hareketliliğinin motor rolünü sendikal planda mücadeleci bir kimlikle yeni bir militan işçi hareketliliğinin oynayabildiğini biliyoruz. Dolayısıyla bizim değerlendirmemiz yalnızca sınıfın nesnel öncü niteliğinden değil, tersine, öznel planda sınıf dışı bir gölgelenme içinde yaşanan son 30-35 yılın sınıf mücadelesi deneyiminden doğmaktadır. Türkiye'de "siyasal süreçlerde kilitlenme" olgusunu, sınıf dışı ya da sınıf içi olsa da, sendikal zeminli mücadeleci bir hatla kırılmasını beklemenin şartları yoktur. Bu rol ancak devrimci bir işçi hareketi tarafından başarılabılır.

Türkiye'de sol hareketin ise devrimci bir işçi hareketi yaratmanın örgütsel sorumluluklarından uzaklıkları ve devrimci işçi hareketinin çıkış ve motor rolünü kavrayamamaları, kendileri ile sınıf arası tarihsel kopukluğu pekiştirmektedir. Devrimci demokrat akımlar bu kopukluktan rahatsız olmak bir yana bunun gerçekte farkında bile değildirler. Doğal olarak bu süreç ve 1 Mayıs bir siyasal değerlendirme konusu olarak dahi önemsenmeyecektir. Bu çıkış ve motor rolünü Gazi sananlara son üç yılın siyasal gelişmelerinin gösterdiklerine rağmen bu böyledir. Devrimci demokrasinin sınıftan kopukluğu ve siyasal ilgisizliği reformizmin, özellikle de EMEP'in sorunun önemine daha doğru yaklaştığı gibi bir görüntü yaratılabilmektedir. Ancak reformizmin devrimci bir dönüşüm yaratılabilmekten uzak konumu bir yana bu sözde kavrayışı bile hayli sınırlı bir gerçekliği yansıtır. Zira en "ileri" sözde kavrayış ögesi olarak EMEP bile sendikal zeminde mücadeleci bir işçi hareketi kurguluyor ve devrimci bile olmayan bu siyasal yönelim ancak sendika bürokrasisine bağlanan umutların boşa çıkmasıyla oluşabiliyor. Buna aynı dönemde burjuvazi tarafından sahte gündemler üzerinden "siyasallaşmanın" teşvik edildiği, DİSK'in bile kendi siyasal görüntüsünü tazeleme ihtiyacı duyduğu bir sağlıksızlık faktörünün eklemeliyiz.

'98 1 Mayıs'ında, sendika bürokrasisi bir kez daha genele yönelik hareketsizliği örgütlerken, reformizm kendilerine rağmen oluşan eylemliliği düzen sınırlarında "siyasallaştırırken", devrimci demokrasi ve HADEP direnişçi kimliklerini ve militanlıklarını ancak kendi küçük-burjuva ve ulusal sınırlarında yeniden üretebilirken, komünist işçi partisi farklı bir rol oynadı. Çalışmanın hazırlığında parti ismine değil, parti politikasına dayanan yerel işçi platformları örneği, alanda eyleme katılım için politik ya da ileri işçi kortejlerinde konumlanmayı değil, tekstil, metal, petro-kimyada, kendi temel çalışma alanlarında

tavizsiz bulunmayı seçişiyle ve alanda kendi örgütsel etkisini aşan politik bir varoluşu başarabilen tek devrimci örnek oluşuyla bu açıkça görüldü. Ölçek algısı ve politik kavrayış zayıflığı ile sol hareket buna dudak bükecektir. Onlara hatırlatmalıyız ki, "binlerle" yürüyen fakat yasal sınırları aşamayan politik platformların hiçbir devrimci politik etkisi yoktur. Öte yandan devrimci demokrasinin alan dışı "direniş"leri, sınıf üzerinde anlamlı bir etki yaratmak bir yana, kendi devrimci sendikal mevzilerini bile işlevsizleştirmiştir. Tuzla Deri-İş bilincinde olsun olmasın, 1 Mayıs '97'yi tekrar bile edemeyen ve bu kadarcık bir iddiası bile olmayanlar karşısında seçimini alana girmekten yana yapmıştır. Bu ayrışma nesnel ve yapısaldir. Bu anlamıyla partinin tercihinin sınıfsal özüne de açıklık getirmektedir.

Kuşkusuz partinin rolünü 1 Mayıs '98 vesilesiyle hissedemeyenler olacaktır. Bu sadece onların sınıf dışı bakışlarının ürünü de değildir. Sınıf hareketi halen devrimci ve birleşik bir karakterden

yoksundur. Bu ise devrimci politikanın ve 1 Mayıs'ta bunun rolünün sonuçlarının anlaşılmasını güçleştirmektedir. Ama bu kadarı sokaktaki adamın bakışı olacaktır. Bunun sınıf devrimcileri olarak bize hatırlattığı bir başka sorumluluk var. Parti esas rolünü sınıf hareketini bu birleşik ve devrimci niteliğe taşımaya yönelik oynayacaktır. Sınıf için ekonomik-demokratik-politik talep ve sloganların bazılarının öne çıkması ve sadece sınıf içinde yaygınlaşması değil, gerçek bir mücadele hattının ürünleri olarak öne çıkması ve bu anlamıyla sadece mevzi direnişler şahsında değil geneli şahsında dönemleri kazanmayı hedefleyebilmesi, bu rolün başarısının sonuçları olacaktır. Sınıf hareketinin bu taktik hedefi için yeni dönemde parti taktiğinin ve politikasının olağanüstü önemi açık olmalıdır. Bu parti, örgütünün günlük faaliyeti içerisinde eylem ve örgütlenmede, yerel-bölgesel-sektörel-genel alanlar arası ilişkilerde pratiğiyle sınanacak ve başarısı güvenceye alınacaktır.

Sınıf devrimcileri olarak sınıfın içinde devrimci işçi hareketine karşı sorumluluğumuzu sendikal bürokrasiyi ve sosyal-reformizmi politik planda yenme ve bu engelleri parçalamaya dönük olarak önden ve açıkça tanımlamıştık. Genelde sosyal-reformizmde özelde ise EMEP'te yaşanan ve süren son devrimci ayrışmaları bu iddianın arkasında duran ideolojik-politik-örgütsel çabamızın bir etkisi ve ürünü olarak tanımlamamız gerekiyor. Tıpkı partinin sınıf zemininde örgütsel temelleri sorunu bir süre önce ('96 Ekim) sadece bir zaman sorunu olarak tanımlama iddiamızın doğrulanmasında olduğu gibi. 1 Mayıs '98 bu bütünsel iddia içinde sendika bürokrasisi engelini parçalama iddiamızın bir dönüm noktası sayılmalıdır. Artık parti "sendikal bürokrasinin hiçbir meşruiyeti yoktur" ya da "sınıf sendikacılığı" söylemleriyle politika yapanlar gibi "masabaşı" mücadeleleri ile değil, her sınıf mevzisi ve eylemi vesilesiyle sendika bürokrasisinin karşısına devrimci sınıf politikası olgunluğu ile çıkacaktır. Artık "ileri" ya da "gerici" hiçbir sendika örgütlülüğünün dilediğince at koşturması mümkün olmayacaktır. Tuzla Deri-İş gibi ileri-devrimci olanları devrimci sınıf hareketinin ihtiyaçları zemininde gerçek dostlarını bulacaktır. Artık en geri ve korucu olanları da dahil sınıf ve sendika mevzileri ayrımsız olarak parti çalışmasına konu edilecek ve bu sorumluluk ilk kez sendikal konfederasyonların bölünmüşlüğüne rağmen topyekûn yürütülecektir. Bunun ilk temelleri şimdiden hazır bulunmaktadır.

Parti sınıfa ve toplumun geneline ilişkin devrimci sorumluluğunu yerine getirecektir. Dönemi kazanmak hedefinin bu ilk sınırları çerçevesinde 1 Mayıs '98 kazanılmıştır.

1 Mayıs '98 ve küçük-burjuva devrimciliğinin politik açmazı

kendinden menkul bir devrimciliği kanıtlama, kendi kendine devrimci önderlik payesini eline alma, güç gösterisinde bulunarak varlığını ve sözümona gücünü kanıtlama dürtüsü üzerinden oldu.

Devrimci gruplar ve çevreler arasında güç birliği elbette gereklidir. Doğru bir temelde ele alınmak koşuluyla bu bir zorunluluktur. Asıl sorun da zaten bu noktadadır. İşçi sınıfı ve emekçi hareketine karşı sorumluluklarından yalıtılmış bir sözümona güç birliği gerçekte işlevsiz ve kendi içinde bir aldatmacadır. Nihayet, güç birliği sermaye iktidarına karşı gerçekleştirilir. İşçi ve emekçi hareketini devrimci bir tarzda etkileyebilmek, devletin saldırılarını püskürtebilmek ve sendikal çeteler ile sosyal-reformizmin kitleler üzerindeki etkisini boşa çıkartabilmek için yapılır, vb...

Oysa, "güç birliği" yapan çevrelere egemen kaygı tüm bu saydıklarımız değil, gruplarının varlığını kanıtlama, güçlerini 1 Mayıs gösterileri vesilesiyle ortaya koyma tutumu olmuştur. Sözkonusu çevreler bu saptamamızı anlamakta her zaman zorlandılar ve halen de zorlanmaktadır. Bu haklı ve devrimci uyarımızı geleneksel önyargılarının prizmasından geçirerek algıladılar. Oysa söylediklerimiz son derece açık ve nettir. Bir devrimci siyasal hareketin varlığını kanıtlama, gücünü gösterme kaygısı olabilir mi? Nihayet her akımın gücü neyse odur. Tayin edici öneme sahip olan husus, mevcut güçlerin politik propaganda-ajitasyon, örgütlenme ve kitle eylemini etkileyerek yönlendirme çabasında ortaya koyduğu performanstır. Bu, devrimci önderlik iddiasının taşınabilmesinin olmazsa olmaz bir asgari koşuludur.

Devam edelim. Toplumdaki temel sınıf ilişkilerinden ve çelişkilerinden, sermaye sınıfı ile işçi sınıfı arasındaki

mücadeleden bağımsız bir devrimci konumlanış düşünülebilir mi? Toplumun en büyük devrimci kuvvetine dayanmaksızın, birakalım siyasal bir devrimi, çeteleşmiş bir iktidarın dizginsiz saldırılarını püskürtme imkanı bulunabilir mi? Toplumsal-siyasal süreçlerin seyrinde böylesi bir kuvvet harekete geçirilmeksizin köklü bir yön değişikliği düşünülebilir mi? Siyasal süreçlerin seyrini ve kaderini gözetmeyen bir duruş, olsa olsa ara sınıflara mensup siyasal çevrelerin "ben de varım ve buradayım" mantığının ürünü değil midir?

Küçük-burjuva devrimci çevrelerin mücadele anlayışının yolaçtığı objektif sonuçlar nelerdir? Gerçek yaşamdan öğrenmesini bilenler için '98 1 Mayıs neleri göstermiştir?

Sermaye iktidarının, toplumun sömürülen ve ezilen geniş yığınlarını komünist, devrimci ve ilerici kesimlerin etkisinden uzak tutabilmek için başvurmadık yol ve yöntem bırakmadığı biliniyor. Sözkonusu olan 1 Mayıs gösterileri olduğunda ise, sermaye iktidarı militarist güçlerinin yanısıra medyasını da harekete geçiriyor, kitleleri terörize ederek 1 Mayıs gösterilerini güçten düşürmek için kapsamlı ve özel bir saldırı planı uyguluyor. Yığınları terörize etmekle kalmıyor, küçük-burjuva çevrelerin zaafalarını kullanarak devrimci örgütleri kitle gösterilerini sabote eden güçler olarak gösteriyor. MGK'nın yönettiği çeteler iktidarının bu çabasında başarısız kaldığı söylenemez. Ve küçük-burjuva düello mantığının, kitlelerden kopuk eylem çizgisinin faşist iktidarın bu başarısını kolaylaştırdığını da kimse görmezlikten gelemeyiz. Kitleleri harekete geçirerek faşist saldırganlığı püskürtme perspektifiyle davranmayan bu çevreler, sermaye iktidarına da demagojik bir propaganda yapma olanağı veriyorlar. Gözü dönmüş polis sürüleri tam da bu durumu kullanarak devrimcilere dönük azgın ve dizginsiz bir teröre başvurabiliyorlar. Sermaye iktidarı tekeller medyası aracılığıyla

sürdürdüğü demagojik propagandalarla da bu saldırıları toplumun ezilen ve emekçi katmanlarına kanıksatıyor. Peki devrimci politik tutum, bu saldırıları boşa çıkartacak bir taktik hat izlemek değilse nedir? Küçük-burjuva yığıtlık gösterilerinin devrimci açıdan bir işlevi var mıdır?

Kaldı ki sorun elbette saldırıları boşa çıkartıp çıkartmamak değildir yalnızca. Bu meselenin yalnızca bir yanındır. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Geniş proleter kitlelerle etkin ve coşkulu bir 1 Mayıs yerine, dar grupların kendi içindeki sözümona coşkulu ve militan kutlamaları politik açıdan kavrayışsızlığın, iktidar mücadelesi açısından ise devrimci perspektiften yoksunluğun göstergesidir. Sözkonusu gruplar '98 1 Mayıs'ındaki tutumlarıyla '97'nin de gerisine düşmüşlerdir. '97 1 Mayıs'ında en azından kitlelerle birleşme azmi ve ısrarı gösterilmiş fakat devletin terör barikadı aşılamamıştı. Fakat '98 için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Bu yıl gerçekleşen pratik daha baştan sınıf ve kitlelerle birleşmeyi yadsımak olmuştur. Bu çerçevede barikadı zorlama ya da barikat önünde bekleme eğilimi bile sözkonusu değildir. Öngörülen, arama noktasının diğer tarafındaki kitlelere dönük ajitasyon yapmak olsa bile, gerçekte yaşanan aleni bir geri çekilmedir. Bu yaşananların açık adı nedir? Besbelli ki, politik eylem çizgisindeki yanlışlıklar silsilesi bu grupları bu tür açmazlarla karşı karşıya bırakmaktadır. Bir türlü anlaşılamayan ve aşılamayan budur.

Devrimci çevrelerdeki bu kronik hastalığın yolaçtığı sonuçlar bunlardan ibaret de değildir. Devrimci çevrelerin çağrılarına rağbet etmeyen geniş işçi ve emekçi kitleler MGK sendikacıları ile sosyal-reformist akımların etki alanına terk edilmektedir. Türk-İş Genel Başkanı B. Meral, devrimci örgüt ve çevrelerin katıldığı gösterilerde alana egemen devrimci hava nedeniyle kürsüden konuşturulmaz, genellikle yoğun protestolar nedeniyle konuşmasını keserek kürsüyü terk ederdi. Oysa son iki yıldır sendika bürokrasisi daha rahat davranmakta, gösterileri resmi geçitlere dönüştürerek 1 Mayıs'ın devrimci havasını boşaltabilmektedir. Devletin tam da bunu istediği ve devrimci çevrelerin de bunu kolaylaştıran taktiklere başvurduğu herhangi bir tartışma gerektirmeyecek denli açıktır. Bu durumun gösterilere katılan emekçilerin moral ve motivasyonlarında ciddi bozulma ve kırılma yarattığı ve bunun sınıf hareketini olumsuz etkilediği de kesindir. O halde böyle bir taktikte ısrar

Konuyla ilgili tüm değerlendirmelerimizde yinelediğimiz gibi, son 35 yılın sol hareketinin ortak paydası iktidar perspektifi ve iradesinden yoksunluk olmuştur. Bu olgu sosyal-reformist ve devrimci-sosyalist iddiasındaki legal dergi çevreleri için herhangi bir açıklama gerektirmeyecek denli açıktır. Küçük-burjuva devrimci demokrat akımların temel özelliği de gerçekte budur. Bu sonuncuların en iyi durumda oynadıkları rol, kitle mücadelelerine stratejik hedefler doğrultusunda yön vermek değil, fakat bu mücadeleden etkilenerek birlikte sürüklenmek olmuştur. Üstelik girdabına kapılarak sürüklendiği harekete popülist önyargılarını taşımaya çalışarak.

Küçük-burjuva radikalizmi kendiliğindenci bir mücadele çizgisine sahiptir. Bu ara sınıf konumunun doğal bir sonucudur. İşçi sınıfı ve emekçi hareketinin yükseldiği dönemde bu mücadeleden etkilenerek kitle hareketiyle birlikte sürüklenen ve bu sürüklenme içinde kitleleri etkilemeye çalışan küçük-burjuva devrimci çevreler, hareketin geri düzeylerde seyrettiği koşullarda ise gerçekte ne yapacaklarını şaşırılmaktadır. Varoş dinamiği belli bir gelişmenin ardından bu çevreleri daha fazla taşıyacak bir kapasite ortaya koyamadığı ölçüde, politik çözümsüzlük belirgin hale gelmektedir. Küçük-burjuva devrimciliğinin yaşadığı bu açmaz kendini iki cephede de göstermektedir. Bir yanda işçi ve emekçi hareketinin bugünkü düzeyinden giderek ezilen sınıfların gücüne ve dolayısıyla hareketine güvensizlik. Bu nedenle işçi-emekçi hareketine müdahale çabası ortaya koyamaması... Bir yanda ise, sermayenin çeteleşmiş devletine karşı mücadele etme azmi ve isteği, fakat etkileyip harekete geçirdiği güçler üzerinden çeteleşmiş devletin vahşi saldırılarını püskürtme gücü ortaya koyamaması... Bugünün küçük-burjuva devrimciliğinin ideolojik-sınıfsal konumu ile politik duruşu arasındaki çelişki onları tam bir açmazla yüzyüze getiriyor. Bu basit bir taktik sorun değil, fakat ideolojik-siyasal ve sınıfsal mantığı olan bütünlüklü bir sorundur.

'98 1 Mayıs, küçük-burjuva devrimci hareketler şahsında bu gerçeğin bir kez daha doğrulanması oldu. Devrimci-demokrat akımların işçi-emekçi hareketine karşı güvensizlikleri, dolayısıyla bu hareketin kaderine karşı devrimci sorumluluk duygusundan yoksunlukları, onların 1 Mayıs alanındaki konumlanışlarını da belirledi. Konumlanışları, 1 Mayıs'ın tarihsel ve güncel önemi, sınıf ve kitle hareketine yapacağı etki üzerinden değil,

etmenin devrimci bir mantığı olabilir mi? Devrimcilik iddiası taşıyanlar ve bu iddialarında samimi olanlar yanlışlığı apaçık ortada olan bu zaaflı eylem ve mücadele anlayışlarını eleştirme gücünü göstermek zorundadırlar.

Özellikle “alternatif kürsü” anlayışı, sınıf ve kitleden kopukluk tutumunun dibe vurmasıdır. Biz komünistler, kendi kitlesine önderlik etmeyi kitlelere önderlik etmek sanan küçük-burjuva devrimci önderlik anlayışına yabancı değiliz. Fakat ne denli addialı sözcüklerle sunulursa sunulsun, “alternatif kürsü” girişimlerinin güçsüzlük ve zayıflık ruh halinin üstünü örtmesi mümkün müdür? Onbinlerce işçi ve emekçiyi MGK sendikacılarının ve onlar üzerinden de düzenin etkisine terk edenler, güç gösterisi ve önderlik yarışında umduklarını bulabilmişler midir?

Komünist hareketi işçilikle itham eden kimileri de kendi küçük-burjuva önyargılarının kurbanı olmuşlardır. Bir yanda işçi sınıfı içindeki çalışmanın öneminden döne döne sözetmek, ama öte yandan pratikte varoşlardan kopamamak, yalnızca politik bir zaaf değil fakat aynı zamanda ideolojik-sınıfsal bir tutumun göstergesidir. “Devrimci Güç Birliği” içerisinde yer alıp bu oluşumun 1 Mayıs pratiğinden rahatsızlık duyanlar, mevcut perspektifleriyle isteseler de farklı bir yaklaşım sergileyemezler. Mevcut anlayış sorgulanıp aşılmadan farklı bir tutum geliştirmek mümkün olmayacaktır. Çünkü “güç birliği” oluşumuna rengini veren ve bütün hareketleri bağlayan yaklaşımın sınıfsal özü aynıdır. Ve bu anlayışla şekillenen bir “güç birliği” küçük-burjuvazinin mezhepçi-rekabetçi geleneğinin yeni bir örneği olmanın ötesine gidemez.

‘97 1 Mayıs’nda işi reformistlerle ortaklığa
yardıracak kadar ileri gidenler, ‘98 1 Mayıs’nda
“DGB” içinde yer almamakla birlikte, pratikte aynı
davranış çizgisinin dışına çıkmadılar. Devrimci-
demokrat gruplarla arasındaki pratik çizgiyi
kalınlaştırma çabası, yalnızca aynı sınıfa mensup
farklı politik çevrelerin birbiriyle rekabetçiliği
çerçevesinde anlaşılabilir. “DGB” içerisinde yer
almamanın gerekçelerinden biri muhakkak ki 1
Mayıs öncesinde eylem çağrısına dönüştürülecek
denli öne çıkartılan Taksim ajitasyonuydu.
Gelgelelim, Taksim yerine Abide-i Hürriyet çağrısı
yapmanın 1 Mayıs’a ve halka ihanet olduğunu
öyleyenler kortejlerini Piyalepaşa Bulvarı’nda
oluşturmakta bir sakınca görmediler. Alana girmek
gibi bir kaygı taşımayanlar medyatik bir gösteriyle 1
Mayıs’a “damga vurma” yolunu seçtiler.

Tümü birarada, işçi-emekçi kitlelere devrimci müdahale çabası içinde bir 1 Mayıs'ı değil, kendi 1 Mayıs'larını kutlama yolunu seçtiler.

Komünist hareket, işçi ve emekçi hareketindeki bütün yalpalamalara karşın, kendi istikrarlı çizgisinde yürüyecektir. İlk kez bu yıl uygulama imkanı bulduğumuz kitle eylemlerine katılım politikamızda asgari başarı sınırı yakalanmıştır. Bundan sonraki 1 Mayıs'lar işçi sınıfının öncü kurmayı partisinin önderliğinde yaşanacaktır. Komünistlerin işçi sınıfı içindeki çalışması güçlenip devrimci mevzileri arttıkça, 1 Mayıs gösterilerine devrimci hava daha fazla egemen olacaktır. Proletaryanın uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs gerçek devrimci ceriğiyle o zaman kutlanacaktır.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!
Bunu işçi sınıfında gerçek bir bilince dönüştürmek
çin daha çok ısrar, çaba ve enerji! Komünistlerin
bugünkü şiarı budur.

Sömürgeci devletin tırmandırdığı psikolojik
savaş ve teröre rağmen
Newroz ateşi

1 Mayıs alanlarına taşındı

Sömürgeci devlet yıllardır ulusal özgürlük ve eşitlik istemi ile ayağa kalkan Kürt halkına karşı kirli bir imha savaşı yürütüyor. Psikolojik savaş bunun vazgeçilmez bir boyutunu oluşturuyor. Son Şemdin Sakık “operasyonu” hem psikolojik hem de imha boyutuyla Kürt ulusal mücadelesine yönelik yeni bir saldırının bulunmaz bir fırsatı sayıldı. Düzen cephesi bir taşla birkaç kuş vurmak hevesindeydi. Bir yandan Sakık’ın itirafları adı altında MGK-MİT raporlarını gündeme sokarak “içte ve dıştaki tüm düşmanları”nın PKK ile işbirliğini sergilemek gibi kirli bir oyunu devreye soktu. Bir yandan da Kuzey Kürdistan’da geniş bir operasyona girişerek “PKK’nin belini kırdık” söylemleri ile “Sakık gibi sizler de teslim olun” çağrılarını yükseltti.

"HADEP PKK'nin legal kuruluşudur"; "Ülkede Gündem, Yurtsever Gençlik, Özgür Halk, Demokrasi, Evrensel, Emek gibi basın organlarını örgüt finanse ediyor"; "İHD ve MKM örgüt ile doğrudan ilişkili"; "Akın Birdal benden fazla PKK'cı"; "KESK'e el altından destek sunuluyor"; "O. Palme'yi PKK öldürdü", "Apo irticacıları destekleyin dedi"; "Apo Ermenistan ile ittifak ve Türkiye toprakları üzerine pazarlık yaptı"; "PKK'nin Yunanistan ile ilişkileri" vb...

Kirli savaş medyası eliyle tırmandırılan bu iğrenç kampanya günlerce sürdü.

Tüm bunlarla ne amaçlanıyor?
PKK nezdinde Kürt ulusal
mücadelesini yıpratmak;
HADEP'e saldırıları
meşrulaştırmak; KESK, İHD,
MKM gibi demokratik kurumlara,
Ülkede Gündem, Özgür Halk,
Emek vb. muhalif basına gözdağı
vermek; [Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://www.kurtulmus.org/](http://www.kurtulmus.org/)
gündemlerinden biri olan “irtica

tehlîkesi” ile PKK’yi ilişkilendirmek; “iç dengelerin ciddiyetini yeterince anlamamış olan” kimi işadamlarını, burjuva siyasetçilerini ve gazetecileri hizaya sokmak; Yunanistan, Ermenistan ve Suriye gibi ülkeler başta olmak üzere dış politikada saldırgan çiziyi tırmandırmak...

Ana eksenini Kürt ulusal mücadelesine yönelik psikolojik savaşın oluşturduğu yeni saldırı kampanyasının gündeme getirildiği günlerde Kuzey Kürdistan'da da geniş çaplı bir askeri operasyon gerçekleştirildi. 3 kolordu, 17 tugay, 76 taburdan oluşan 40 bine yakın asker, özel tim ve korucudan oluşan birlikler Kuzey Kürdistan'da vahşeti tırmandırdı. "Sakık operasyonu" üzerinden yoğunlaştırılan "PKK bitti" söylemi, "kazıma ve temizleme operasyonu"nu yöneten generaller tarafından "Tek dileğimiz ana-babaların yüreklerinin yanmaması. Bu dağlarda ceset görmek istemiyoruz. Bizi mecbur etmeyin. Teslim olun" çağrılarıyla birleştirildi. Bu çağrılar Antalya'da "ölü ele geçirdikleri" PKK'lilerin cesetlerine dahi //taney.org

Kürt emekçi kitleleri sömürgeci devletin bu kirli savaş taktiklerine '98 Newrozu ve 1 Mayıs kutlamaları ile karşılık verdiler. '98 Newrozu son yılların en kitlesel ve en militan eylemlilikleriyle gerçekleşti. Her geçen gün iğrenç bir boyut kazanan psikolojik savaş kampanyası ve yoğunlaşan teröre karşın Newroz ateşi 1 Mayıs alanlarına taşındı. Kürt ulusal özgürlük mücadelesi için bu son derece önemli bir gelişmedir. Alanlarda sergilenen duruş Kürt halkı üzerindeki baskı ve

sindirme politikalarına verilen son derece anlamlı bir yanıt oldu. İstanbul'daki mitinge kitlesel bir katılım sağlayan HADEP kortejindeki coşku ve militan ruh hali, sisteme duyulan öfkenin ifadesiydi. Ağırlıklı olarak Kürt gençlerinin oluşturduğu kortejlerde en sık atılan sloganların başında “PKK halktır, halk burada!”, “Biji Serok Apo!” ve “Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor!” geliyordu. Kortejdeki devrimci atmosfer mitingin başından sonuna dek korundu. “Yaşasın 1 Mayıs-Biji yek gulan!” gibi pankartların yanı sıra “Yaşasın Türk-Kürt işçi gençliğinin birlikte mücadelesi!” pankartı Kürt ulusunun ulusal-sınıfsal sömürüye karşı mücadelesindeki gerçek müttefiğini ortaya koyuyordu.

Diyarbakır'da yaklaşık 5 bin kişilik bir katılımı ile gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlaması ise, Newroz ateşinin 1 Mayıs alanlarına taşınması yönünde en önemli adımlardan biri oldu.

Zafer, dağlarda yakılan ulusal
 özgürlük ateşinin, işçi sınıfının
 yükselteceği toplumsal özgürlük
 ateşiyle birleştirilmesiyle
 gelecektir!

1 Mayıs İstanbul mitinginden notlar...

* İlk toplanmalar sabah 9.30 civarında Piyalepaşa Bulvarı'nda başladı. Tertip Komitesi'nin önden yaptığı açıklamalara bakılırsa, 1 Mayıs gösterilerine katılmak isteyen herkes alana girmeden miting başlatılmayacaktı. Yine, Türk-İş 1. Bölge'den Tertip Komitesi adına Özgür Radyo'da yapılan konuşmada da "geçen yılki gibi bir duruma izin vermemek için kortejler karışık düzenlenecek"ti.

Fakat sendika ağaları hiç de söylediklerine uygun davranmadılar. Sendika kortejleri, tüm şubelerin gelişi beklenmeden alenacele alana doğru yürüyüşe zorlandılar ve kortejin öne alana ulaşır ulaşmaz da mitingi başlattılar. MGK sendikacıları resmi bir geçit ile 1 Mayıs gösterilerini etkisizleştirmeye çalışıyorlardı.

* Şişli-Çağlayan Meydanı'ndaki mitinge iki koldan girilmesi planlanmıştı. Girişin bir kolu için Piyalepaşa Bulvarı, öteki için ise Şişli yolu seçilmişti. Piyalepaşa Bulvarı'nda DİSK'e bağlı sendikalar dışında, İHD, ICAD, EMEP, HADEP, DGB (Alinteri, Atılım, Özgür Gelecek, Halkın Günlüğü vb.) ile DHKP-C bulunuyordu. Şişli yönünden ise Türk-İş ve Hak-İş'e bağlı sendikalar ile ÖDP, SİP, CHP, TMMOB ve İP vardı.

Çağlayan Meydanı'na Piyalepaşa Bulvarı ve Şişli yönünden olmak üzere iki koldan kitle akıyordu. Ne var ki, kavşak mitinge uygun bir alan oluşturmadığı için, kitlenin büyük çoğunluğu üç cadde boyunca, büyüğe bir T harfi şeklinde kaldı.

* Kimi sendikaların temsilci düzeyinde katıldığı mitinge, DİSK'ten Birleşik Metal-İş, Linter-İş ve Genel-İş; Hak-İş'ten Öz Çelik İş; Türk-İş'ten TÜMTİS, Belediye-İş, Yol-İş, Tuzla Deri-İş, Kristal-İş, Petrol-İş; KESK'ten ise Eğitim-Sen belli bir kitlesel katılım sağlamıştı. Bu durum, önden iş bırakacağını duyuranların dışında da iş bırakarak alana gelenler olduğunu gösteriyordu.

* Kitlesel katılım sağlayabilen bu aynı sendika şubeleri taşıdıkları pankartlarla da dikkat çekiyordu. Bu pankartlardaki şiarların bir kısmı ve taşıyan şubeler şunlardı: "Yaşasın halkların kardeşliği!" -Tuzla Deri; "Yaşasın 1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü!" -Tuzla Deri; "Çetelerden hesap sorulsun!", "Kıralım zincirlerimizi Kurtuluş ellerimizde!" -Belediye-İş; "Savaşa değil emekçilere bütçe!" -Belediye-İş; "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür!" -DİSK Genel-İş 7 nolu şube; "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" -Küçükçekmece Belediye İşçileri.

* Sendika kortejlerinde işçi katılım oranı genel olarak düşüktü. Bu durum, sendika yöneticilerinin 1 Mayıs'a ciddi ve samimi bir çabayla hazırlanmadıklarını gösteriyordu. Kimileri pankart, döviz vb. bile getirmemişler, getirmeyi "unutmuş"lardı. Yukarıda sayılan şubeler dışında pankart getirenler ise genelde sadece sendikanın adını taşıyan pankartlar taşıyorlardı.

* Kamu çalışanları ise, Mart'ın ve özellikle de Kızılay Direnişi'nin oldukça uzağına düştüklerini gösteren düşük bir katılım sağlamışlardı. Nispi bir kitlesel katılımı Eğitim-Sen sağlamıştı. Daha dün, "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!" şiarıyla öne atılan kamu emekçileri, salt zayıf katılımı değil, ama örneğin yıllarca en önde taşınan "Ücretli kölelik düzenine son!" gibi pankartlarını sendikalarının dolaplarında bırakıp gelmekle de bir zayıflık

sergilemişlerdi.

* Sendika bürokrasisinin 1 Mayıs'la ilgili en büyük başarılarından biri, yaşadığı grev nedeniyle son aylarda İstanbul işçi hareketinin ileri mevzilerinden birini tutan Makina Kalıp grevcilerini denetimlerine almayı başarmasıydı. MGK sendikacılarının hemen ardında yürüme "şerefi" bahsedilen grevci işçiler, grevin temel şiarı olan,

"Esnek üretime karşı, sınıf için grevdeyiz!" sloganını bile yazamadılar pankartlarına. "Yaşasın DİSK!" pankartına mahkum edildiler. Grev Komitesi'ni oluşturan işçiler ise, DİSK görevlisi yapılarak arkadaşlarından kopartılmışlardı. Doğrusu DİSK ağaları görevlerini iyi başarmışlardı. Direniş mevzisindeki işçilerin havalarını işçi kortejine ve alana yaymalarını başarılı bir manevrayla engellemişlerdi.

Bu durum, DİSK bürokratları cephesinden planlı bir ihanetin, şube ve grevciler açısından ise açık bir zayıflığın ifadesiydi. İlerici kimlikleriyle bildiğimiz sendika şube yöneticileri ve grevci işçiler konfederasyonun kimi dayatmalarını göğüsleyebilmeli, Budak çetesinin oyunlarını boşa çıkartabilmeliydiler. ESK ihanetiyle patronlarla kolkola MGK hizmeti yürütenlerin, aynı patronların dayattığı esnek üretim saldırısına karşı mücadele etmeye niyetlerinin olmayacağı açıktır. Buna rağmen Makina Kalıp grevi kazanacaksa eğer, bu tamamıyla grevcilerin inatçı kavgasıyla ve sınıf dayanışmasının olabildiğince güçlü örgütlenebilmesi, esnek üretime karşı mücadelenin gene olabildiğince yaygınlaştırılabilmesine bağlı olacaktır.

* Kimi sendikacılar devrimci sloganların yazılı olduğu pankartlara müdahale etmeye çalışılarsa da, pankartı taşıyan komünist işçiler bir provokasyona izin vermeden ve işçilerden aldıkları destekle pankartlarıyla alana girdiler.

* Sendikacıların yangından mal kaçırıcısına bitirdikleri yürüyüş sırasında, sendika kortejlerine bir 1 Mayıs coşkusu hakim değildi. Bu, temsilci düzeyinde katılan sendikalar açısından anlaşılır bir durum olsa da, kitlesel katılım sağlayan ve kitlelerinin hiç de geri olmadığı bilinen sendika şubeleri için açık bir geri duruşun ifadesidir. Kitlesel katılım sağlanmış olmakla birlikte, bu şubelerin bile, yılların ağırlığını atmak ve devrimci bir 1 Mayıs yaşamak yönünde bir hazırlık yapmadığı görülüyordu.

* İşçi kortejlerindeki coşku alana girildikten sonra düştü. Kortejler dağıldı. Sloganların yerini ikili-üçlü grupların şarhları aldı. Grupların miting coşkusuyla coşkusu arasında, onur kırıcı bir aramaya boyun eğmiş

olmak gibi bir nesnel zemin varken, bu yılki coşkusuzluğun zeminini ön süreçlerde, hazırlık aşamasında aramak gerekiyor.

* Sendikaların düzenlediği mitinglerde asıl gösteri alanda değil, yürüyüş boyunca gerçekleşir. Çünkü mitinglerde coşkuyu ayakta tutacak ve yükseltecek bir program yoktur ve işçiler de bürokratin söylevlerini dinlemek istemez. Fakat bu 1 Mayıs'ta yürüyüş sırasında da canlı bir gösteri hakim kılınmadı.

* Bu genel durgunluk, iddiasızlık ve coşkusuzluk havasına aykırı düşen bazı kortejler de vardı.

Komünistlerin bir ayı aşan çalışmaları ve hazırlığı, alana

devrimci pankart ve sloganlar halinde taşınmıştı. "İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için" şiarıyla sınıf içinde yürüttüğümüz çalışma, devrimci sloganlar ve coşkulu kortejler olarak yansıdı 1 Mayıs'a.

1 Mayıs gösterisinde komünistlerin yer aldığı işçi kortejleri coşkulu, devrimci bir hava taşımakla birlikte, bu alanın havasını tümünden değiştirmeye yetmedi.

* 1 Mayıs'ta iddiasızlığı durgunluk şeklinde ortaya çıkan sadece sendikalar da değildi. Reformist hareketler de geçmişlerine kıyasla daha zayıf bir görünümdeydiler.

Örneğin EMEP, iktisadi-sendikal politikalarıyla da olsa, sınıf hareketine müdahalede "iddialı" bir siyasal akım olarak, bu iddiasına denk düşen bir hazırlıkla gelmemişti. "Alana müdahale" çabası göstermedi. Kürsünün önüne büyük boy bir pankart yerleştirme dışında esasta bir izleyici olarak kalmayı tercih etti.

* HADEP farklı bir dinamiğe sahip olduğunu 1 Mayıs'ta gösterdi. Hem katılımının kitleselliği, hem canlı ve coşkulu duruşu ve hem de yükselttiği şiarlarda görülüyordu bu fark. HADEP'in katılım biçiminde, yakın geçmişteki eylemlere kıyasla, belirgin bir farklılık dikkat çekiyordu. Analı-çocuklu o alışılmış "halk" görüntüsü yerine daha genç bir katılım sağlanmıştı. HADEP kortejine "siyasal çözüm" arayışını ifade eden değil, mücadeleci sloganlar hakimdi.

* Piyalepaşa Bulvarı üzerinde toplanan "Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği" bileşenleri HADEP ve EMEP'in alana girmelerinden sonra, arama noktasından 200 metre geride kürsülerini kurarak, planladıkları "alternatif kutlama"yı başlattılar. Alana girmeyi zorlamadılar.

* DHKP-C, HÖP ve Kurtuluş dergisi çevresi de alana girmede. Piyalepaşa Bulvarı'nda oluşturulan kortejin alana girmesi için hiçbir ısrar gösterilmedi. Bir grup genç Cepheli tek tip elbiseyle kısa bir yürüyüş yaptı.

* Sözü ettiğimiz "alternatif 1 Mayıs programı" tamamlanıp dağılma kararı anons edilir edilmez, polisin vahşi saldırısı başladı. Okmeydanı'nın ara sokaklarında bir süre devam eden çatışmalar sırasında polis, yakalayabildiği herkesi gözü dönmüş bir şiddet eşliğinde gözaltına aldı. Devlet, resmi ve sivil faşist saldırganlığı bir kez daha birleştirdi. Polisin azgın terörüne MHP'li kontra çetelerinin saldırganlığı eklendi.

* Resmi polis ve sözümona sivil MHP! Bu 1 Mayıs, bu iki faşist militarist gücün işçi ve emekçi düşmanlığında nasıl yarıştığını, nasıl elbirliği yaptığını bir kez daha ortaya koydu. Faşist terörün bilançosu, ikisi ağır olmak üzere onlarca yaralı ve yüzlerce gözaltı oldu.

Ankara'da 1 Mayıs

Çeteleşen ve varlığını mafya tarzı sürdürmeye çalışan sermaye devleti, üzerinde durduğu sütunların çatlamaya başladığını çok iyi bilmektedir. Bu yüzden varlığının tek ve vazgeçilmez şartı olan sömürü çarkını döndürmek için çeşitli manevralar geliştirilmektedir. Daha birkaç yıl önce yasak olan (1 Mayıs, Newroz kutlamaları vb.) kitlesel eylemler devlet tarafından "ehlileştirilerek sistem içinde eritme politikası" çerçevesinde yasalaştırılmış, dahası resmileştirilmiştir. (Newroz ateşinin üzerinden atlayan Keçiören Belediye Başkanı'nın, Tansu Çiller'in ve diğer devlet erkanının görüntüleri hafızalarımızda tazedir)

Newroz'u "Nevruz"laştırmaya çalışan sermaye devleti, 1 Mayıs'ı da herhangi bir eğlence, bayram, şenlik günü olarak lanse etmiş ve tarihe işçi-emekçilerin mücadele günü olarak geçen 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak için sendika ağaları ve reformistlerle kolkola girmiştir.

DİSK, KESK, Ankara Şubeler Platformu, Türk-İş Ankara şubeleri ve Halkevleri'nin oluşturduğu Tertip Komitesi'nce tren garının önünde saat 11:00'de başlayan eyleme, DİSK, Türk-İş, Genel-İş, OLEYİS, Tüm TİS, Tarım-Gıda-Sen, Maden-Sen, Haber-Sen, BTS, Emek-Sen, Emekli-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tez-Koop İş, Enerji Yapı Yol-Sen, SES, Eğitim-Sen, Sosyal-İş, ÖES, Orkam-Sen, Turizm-Sen, Tüm Bel-Sen Tüm Yargı-Sen, Asim-Sen, Genel Sanayi-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Harb-İş, EGO işçileri, Basın-İş, Kültür-Sen, İHD, ÇHD, Veterinerler Hekimliği, TMMOB, Harita ve Kadastro Çevre Müh., Makina Müh., ÇGD, TGD, PSA, Hacıbektaş Kültür Der., T. Der, Tunceliler Der., Halkevleri, Beytepe Birimler Oluşumu Cebeci Kampüsü Öğrencileri, Gazi Üniversitesi, Özgür Halk, ALGP, Özgür Gençlik, Alinteri, Atılım, Özgür Gelecek, EKM, Odak, Son Kavga, HÖP, TSİP, CHP, EMEP, ÖDP, BP, DBP, DSİP, HADEP, İP katıldı.

1 Mayıs öncesi İstanbul başta olmak üzere diğer illerde de DKÖ'leri ve devrimci basını basarak yüzlerce kişiyi gözaltına alan sermaye devleti, robocoplarıyla, özel timleriyle, panzerleri, copları, silahlarıyla sanki korkusunu sokaklara kusmuştu. Komünistler olarak iki ayrı pankartımızla ("Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek") Genel-İş sendikası kortejinde yer aldık. Toplanma yeri olan garın girişindeki arama noktasında Genel-İş Sendikası'nın "Sendikalarda devlet müdahalesine hayır" yazılı pankartıyla "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" pankartımız alıkonmak istendi. Ancak sendikalı işçiler her iki pankartı da almadan yürümek istemediler. Pankartların

yeniden korteje katılması "Birlik. mücadele, zafer!" sloganıyla karşılandı ve yürüyüşe devam edildi. Garın önünden, eylem alanı olan Sıhhiye'yi gidilirken, Ankara Liseli Gençlik Platformu'nun "İşçi-memur-öğrenci birleşik-örgütlü mücadeleye" yazılı pankartına elkonuldu. Pankartlarının iadesini isteyen devrimci liselilerin direnişine çevredeki kortejlerden destek geldi ve birlikte pankartın geri verilmesi istemiyle oturma eylemi yapıldı. "Yılgınlık yok, direniş var!" sloganlarıyla devam eden oturma eylemi, polislerin pankartı aradıkları, fakat bulamadıkları (!) açıklamasından bir süre sonra bitirildi ve yürüyüşe devam edildi.

Reformist partilerin, sendika kitlelerine oranla az oluşu dikkat çektiyse de, alanda reformist bir ruh hakimdi. ("Yaşasın 1 Mayıs!" sloganının gereğinden çok fazla ve adeta diğer devrimci sloganların önüne geçmek amacıyla atılması bunun bir göstergesiydi.)

Eylem alanına ilk kortejler girdiğinde kortejin diğer ucu hala garın önündeydi. Ancak alana giren kortejlerin kısa sürede kitlelerini kaybettiği gözlemlendi. Sonuç olarak, eyleme katılan yaklaşık 20 bin kişilik kitle dağınık ve çöşkusüzdu.

Komünistler olarak 1 Mayıs öncesinde yaptığımız, işçi ve emekçilerin yoğun olduğu 13 ayrı bölgede bildiri, afiş, pul ve kuşlama faaliyetlerimizi bildiri ve kuşlarımızla eylem alanında da sürdürdük.

"Yaşasın 1 Mayıs!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Emekçiler birleşin, iktidara yerleşin!", "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", "Çeteler değil üretkenler yönetsin!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Sermaye defol, üniversiteler bizindir!", "Devrim savaştan işçilerle gelecek!" sloganları eylem sırasında oldukça sık atıldı.

'77 1 Mayıs'ını, '96 1 Mayıs'ını ve Gazi Direnişi gibi yerel devrimci yükselişleri kana bulayan sermaye devletine sesleniyoruz: "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!"

İşçi sınıfının komünist partisiyle yürüdüğümüz devrim ve sosyalizm yolunda sizi nihai yuvanız, tarihin çöplüğüne atmaya and içtik!

**Selam olsun komünist işçi partisine!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**

Kayseri'de 1 Mayıs

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs Kayseri'de coşkuyla kutlandı. 1 Mayıs gösterilerine Kırşehir, Niğde ve Nevşehir'den katılımların olması coşkuyu daha da artırdı. Mitinge komünist hareketin yanı sıra İHD, Eğitim-Sen, EMEP, ÖDP, BP, CHP ve İP gibi partiler, sendikalar ve çeşitli dernekler katıldılar.

Miting KESK tarafından düzenlendi. Yürüyüş saat 15.00'te İstasyon Caddesi'nde başladı. Miting alanında devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından Eğitim-Sen şube başkanı bir konuşma yaptı.

Mitingde "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!", "İşçiler partiye, devrime, sosyalizme!", "Yaşasın devrim-Yaşasın sosyalizm!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını güçlü bir biçimde haykırdık. Halayların çekilmesinin ardından gösteri saat 17.00'de bitirildi.

Kayseri'de yapılan 1 Mayıs yürüyüş ve mitinginde ilk kez komünist hareket kitlesel bir katılımı yeraldı. Komünistler 1 Mayıs'ı önceleyen günlerde etkili bir siyasal çalışma örgütlediler. 1 Mayıs günü ise Kırşehir ve Niğde'den gerçekleştirilen katılımı en kalabalık politik kortej oluşturuldu. Kortejimizin önünde kolkola girmiş üç işçiden oluşan ve üzerinde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" yazan büyük bir pankart yerliyordu.

Miting öncesinde bazı KESK görevlileri dövizlerimize el koymaya çalıştı. Bu anlaşılması güç tutum kararlı tavrımızla boşa çıkarıldı.

Mitinge kitlesel ve canlı bir şekilde katılan arkadaşlarımıza polis de yoğun bir "ilgi" gösterdi. Pankartımızın sopalarını almaya çalışan polis, kortejimizin kararlı tutumu nedeniyle geri adım atmak zorunda kaldı.

Miting alanında bulunan çocukların çeşitli dernek, parti ve sendikalardan aldıkları dövizlerle dolaşmaları mitingin ilgi çekici bir başka yanıydı. Çocuklar cıvı cıvı kaynaşmaları ve koşuşturmalarıyla 1 Mayıs mitingine renk kattılar.

Polis mitingin dağılması aşamasında iki arkadaşımızı taciz etmeye çalıştı. Arkadaşlarımızı ismiyle çağırarak kimlik isteyen polisin bu saldırı girişimi kitlesel müdahale ile püskürtüldü. Bilinmelidir ki, sermayenin taciz, tehdit ve saldırıları bizleri yıldıramayacaktır. Onların saldırgan bekçilerine yanıtımız nettir: Devrim ve sosyalizm mücadelesinde "Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!"

İzmir’de 1 Mayıs

Binlerce işçi-emekçi alanlardaydı

İzmir’de 1 Mayıs, geçen yıllara oranla daha kitleseldi. Bu kitlesellik içinde işçi sınıfının tuttuğu yer ise geçen yıllardaki oranı pek fazla aşmadı. Bir parça olsa artan işçi katılımında sendikaların ya da devrimci çalışmanın bir etkisi değil, mitingin geç bir saate (17-19 arası) alınmasının bir payı vardır.

DİSK içinde Genel-İş, Türk-İş’de Belediye-İş, TÜMTİS ve Petrol-İş Aliğa Şubesi en geniş katılımlı sendika kortejleriydi. Bunların yanısıra Tez-Koop İş, Selüloz İş, Tek Gıda İş gibi sendikalar daha sınırlı bir kitleyle de olsa katılım sağladılar. Sendika ağalarının içinde Bayram Meral’in ihanet koltuğuna doğru hamle yaptıktan sonra geri çekilen Türk-Metal, Demiryol İş vb. sendikaların şubeleri ise alanda yoktu.

KESK, katılımını artırmak için geç bir saati önermesine rağmen, geçmiş yılları aşmayan, hatta altında kalan bir kitle katabildi. Saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde KESK’in aktif bir 1 Mayıs çalışmasına yönelmeyerek, iş bırakmayı esas almayarak, hareketin ateşini soğutma, yükselen militan eylem ivmesini kırma yönünde tutumunu sürdürmesi, diğer yandan önderlik görevinin, merkezi olarak ya da yerelliklerde/birimlerde mücadeleciler, devrimci, birleşik inisiyatifler-platformlar temelinde yerine getirilememesi, kamu emekçilerinin bu zayıf ve pasif katılımında belirleyici oldu.

Kitlenin ana gövdesini gençlik ve reformist partiler oluşturdu. Reformist partilerin kitlesinde belli bir artışı sağlayan esas etmen, bu partilerin çevre il ve ilçelerden yeni güçlerle alana gelmesiydi. Özellikle ÖDP hem İzmir’in tüm ilçelerinden hem de yakın illerden alana kitle taşıdı.

Gençlik hem çeşitli parti ve grup kortejleri içinde hem de bağımsız derneklerin kortejleriyle alanda yoğun katılımı sağlayan kesimlerin başında geliyordu. İzmir’de E.Ü-Der ve 9 Eylül’de fakülte birimleri üzerinden toplam 2 bini bulan bir katılım söz konusuydu. Taşra illerinden gelen üniversite öğrencileri ve İzmir liselerinden katılanlarla birlikte toplamı 3-4 bini bulan bağımsız bir gençlik katılımı sağlandı.

HADEP kitlesi en canlı kortejlerden birini oluşturuyordu. Son dönemdeki saldırıları cepheden karşılayan ve Sakık gibi düşkünlerin ulusal hareket içinde bir gedik oluşturmayacağını göstermek isteyen sloganlar yaygın olarak atılırken; “Gençler Botan’a, özgür vatana!”, “Gerilla vuruyor Kürdistan’ı kuruyor!”, “Sosyalizmin güneşi Kürdistan’da doğuyor!” vb. şiarlar ise çok sınırlı atıldı. PKK ve Öcalan şiarlarına eşlik ederek öne çıkartılan ise düzen içi bir barış talebi oldu.

ÖDP korteji, 1 Mayıs’ta hedefledikleri “karnaval” havasıyla uyumlu bir şekilde “ılımlı”, “uslu”, “çok renkli”, “çoksesli” bir küçük burjuva demokratik muhalefet platformu görünümünü sergiledi.

EMEP, öne çıkardığı “İş-ekmek-özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük!”, “Faşizme ölüm halka hürriyet!” ve “Bağımsız, demokratik Türkiye!” sloganları dışında, güncel ekonomik demokratik talepleri dile getiren sloganlar attı. “Kahrolsun faşist diktatörlük!”, “Faşizme ölüm halka hürriyet!” vb şiarların yaygın olarak attı(rı)lması, eğer tabandaki devrimci eğilimlerin özel bir basıncının ifadesi değil ise, ardı ardına yaşanan devrimci kopuşların önünü kesmek hedefli bir manevra olmalıydı. EMEP’in mevcut devleti kendi çatısı altında ve mevcut düzeni kendi temelleri üzerinde “demokratikleştirme” reformist program lapasına “devrimci” sos işlevi görmesi için alınmış bir önlemdi.

CHP’nin rolü ise, reformistlerin “Bağımsız, demokratik Türkiye!” şiarlarına, bir tek laik sıfatını eklemekten ibaretti. İP de, “Faşizme, şeriata, özelleştirmeye, teröre karşı cumhuriyet iktidarı için sol güç birliği”, “Güç birliği ile sol iktidara!” vb. çığırtkanlığı yaparak, faşist sermaye iktidarının “sol” maskeli koltuk değneği CHP ile küçük burjuva reformistlerinin seçimlere dönük düğün hazırlıklarının gelin güveyliğini üstleniyordu.

DİSK’li işçiler içinde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” vb. sloganların yanısıra “Yaşasın demokrasi mücadelemiz!” sloganları atıldı. Petrol-İş korteji özelleştirme saldırısına karşı mücadele-direnış şiarlarını yaygın olarak attı. TÜMTİS dışta tutulursa Türk-İş’e bağlı diğer sendika kortejleri içinde yönetimlerin belirlediği ve 1 Mayıs’ın mücadele günü içeriğini boşaltma girişiminin karşılığı olan, “İşte 1 Mayıs, alanlardayız!” vb. şiarların yanısıra kitlenin inisiyatifleriyle, özellikle “Faşizme karşı omuz omuza!” yer yer yaygın olarak atılan sloganlar, “Genel greve!” çekti. “İşçi-memur elele, genel greve!”,

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” vb. sloganlar da yer yer kitlesel olarak atıldı.

Sermaye devleti sendika ağaları eliyle ve reformizmin de açık desteğiyle bu yıl 1 Mayıs’ta ipleri daha sıkı bir şekilde elde tutmak; sendika ağalarının “önderliğine” geniş işçi emekçi yığınlar nezdinde meşruluk kazandırmak; işçi emekçi kitlelerin politikleşmesi önündeki gerçek barikatı, sendika ağaları ile reformizmin işbirliğini pekiştirerek, uzlaşma zemini temelinde kurmak ve bunu polis terörüyle tamamlamak; ve böylelikle, sınıf mücadeleciler, devrimci, militan güç ve dinamiklerin işçi emekçi kitlelerle alanlarda buluşmasının önüne geçmek ve 1 Mayıs sonrası dönem için aradaki mesafeyi büyötmek politikası izledi.

Kutlama İstiklal Marşı’yla başlatıldı. Geçen yıldan farklı olarak, sendika ağalarının amigoları kürsünün hakimiyetini ele geçirdi ve 1 Mayıs’ı tüm sınıf mücadeleciler içeriğinden boşaltmak ve sulandırmak için tepe tepe kullandı. Değil devrimci gruplar, HADEP kitlesi bile alana henüz bütünüyle girmeden kutlamanın sonlarına doğru gelinmişti. Geçtiğimiz yıl devrimci gruplar alana girmeden kutlamalar başlatılmamıştı ve bu, tüm sınırlı kapsamı ve dar içeriğiyle bile devrimci bir etkinin alanda varlığı demektir. Bu yıl, devrimci grupların kortejleri alana girmeden resmi kutlamalar değil başlamak, bitirilmişti bile. Sendika ağalarının barikatları devletin istediği içerikte ve tarzda oldu bittiye getirilen bir 1 Mayıs için işlev gördü.

Devrimci gruplar açısından ise ön süreçlerden başlayarak geçen yıllardakilerden farklı olmayan bir kendiliğindencilik, kendini kendi içinde amaçlaştıran dar grupçu bir politikasızlık olarak yaşandı. Grup kortejleri üzerinden gününbirlik gövde gösterisi ve dar örgüt ve çevre propagandasıydı bu. İş gövde gösterisine indirgendiğinde ise devrimci grupların, “Genel greve!” sloganı, “İşçi-memur elele, genel greve!” vb. sloganlar, “Yaşasın sınıf dayanışması!” vb. sloganlar, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” vb. sloganlar, “Kahrolsun MGK, MIT, CIA Kontgerilla!” vb. şiarlarının işçi kortejleri içinden canlı bir şekilde atılması kitlede ilgi, sempati ve yer yer katılım, sendika ağalarında ise şaşkınlık yarattı. Tertip Komitesi’nin önden o kadar ince eleyip sık dokumasına rağmen, devrimcilerin alana girişini bu kadar erken beklemiyorlardı! Sınıf devrimcilerinin içinde yer aldığı işçi-emekçi kortejleri pankart ve şiarlarının yanısıra disiplini, canlılığı ile de kitleler nezdinde niceliğini aşan bir politik etki yaratmayı ve dar grupsal değil devrimci sınıfsal farklılığını ortaya koymayı henüz sınırlı güçler üzerinden de olsa başardı. Birer çizgi olarak sınıf ve kitle dışında devrimcilik açmazı ile sınıf ve kitle içinde reformizm çıkmazı dışında üçüncü bir yolun, işçi-emekçi kitlelerin düzene ve onun barikatlarına karşı devrimci sınıf mücadelesi için yegane çıkış yolunun, sınıf devrimcisi yolunu varlığını alanda temsil etti.

Sermaye iktidarının işçi-emekçi kitleler önünde yükselttiği her türden gerici barikatı yıkıp aşmayı başaracak olan yegane yol da budur. Ve partili mücadeleyle önümüzdeki dönem işçi sınıfının damgasını vurduğu devrimci 1 Mayıs’ların bütün devrimci sınıf görkemiyle yaşanmasına önderlik etmeyi başaracaktır.

Adana'da 1 Mayıs

Boğulamayan emekçi seli

Sermaye devletinin ve onun sınıf içindeki uşakları olan sendika bürokratlarının boğuntuya getirme çabalarına rağmen, işçi-emekçilerin 1 Mayıs'ta onbinler halinde alanlara akmasına engel olunamadı.

Çoğunluğunu sendikaların oluşturduğu Adana 1 Mayıs Platformu'nun, yasal miting başvurusunu dört gün kala, diğer tüm çalışmaları da sadece bir gün kala gerçekleştirmesi, boğuntu çabalarının Adana'daki billurlaşmış görüntüleri idi. Buna rağmen işçi-emekçilerin binler halinde alana akması engellenemedi. Bunun en büyük nedeni ise Adana işçi ve emekçilerinin grev ve TİS süreçleri ve öncesinde 8 Mart'ın, Gazi'nin, Newroz'un militan ruhunun yaratmış olduğu atmosferdir.

Reformist, liberal partiler de bu boğuntu politikasının kuyruğuna takılmışlardı. Ki alandaki niceliksel ve niteliksel duruşları bu gerçeğin ispatı sayılabilir. Sendika bürokrasisi ve liberal-reformistlerin en hummalı çalışmalarından biri ise; devrimcileri alandan en kaba haliyle (yasal başvuruda dergi isimlerini katmamaya çalışmaları gibi) soyutlamaya çalışmaları idi. Nitekim bu plan tavizsiz bir tavrın yarattığı basınç sayesinde boşa düşürüldü.

Devrimci demokrasi ise, sistemin ve yordakçıların, bu, sınıfı devrimcilerden yalıtma çabalarını boşa çıkarmak yerine, tam da onlara kolaylık sağlayacak bir politik körlüğe düştü. 1 Mayıs hazırlığını, adeta, "giriş çıkışta korsan gösteri yapmalıyız" a tıkadılar.

Tüm bu görüntüye karşın, "İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için" şiarıyla özetlenen, özü işçi-emekçilerin bağımsız sınıf inisiyatiflerini ortaya çıkarmak olan, komünist perspektifleri ve pratik tarzı Adana'da da hayata geçirmeye çalıştık. Bu doğrultuda perspektiflerimizin şiarlaşmış olduğu materyallerimizi işçi-emekçilerin bulunduğu her alana ulaştırmaya çalıştık. 1 Mayıs'a işçi-emekçilerin en geniş kesimlerini katma perspektifiyle bir kitle çalışması yürüttük.

Miting, 1 Mayıs Cuma günü saat 10:30'da Hastaneler Kavşağı'nda 10 bin kişilik kitlenin kortejler oluşturmasıyla başladı. Yürüyüş alanına girişte ve yürüyüş sırasında (özellikle üst aramadaki pervasız davranışlar) polislin provokatif tavırları boşa düşürüldü. Mitinge katılımda dikkat çeken görüntülerden biri de, sendikaların şubeler değil (bazı istisnalar hariç)

konfederasyon düzeyinde katılımlarıdır. Buna göre mitinge katılım sırası şöyle oldu; Türk-İş ve Petrol-İş, DİSK ve Genel-İş, KESK ve SES, DKÖ'ler; Halkevleri, HÖP, İHD, Koordinasyon ve komünistlerin gençlik çalışması olan 1 Mayıs İçin Devrimci Öğrenci Komiteleri, Partiler; HADEP, EMEP, ÖDP, İP, CHP, DBP, Devrimci basın sırasıyla; Atılım, Alınteri, Alternatif, Halkın Günlüğü, Maya, Sterka Rızgari, Özgür Halk, Odak pankartlarıyla katıldılar.

Komünistler olarak 1 Mayıs sürecimizi iki biçimde somutladık. Biri 200 civarında kitlesiyle 1 Mayıs İçin Devrimci Öğrenci Komiteleri idi ve "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankartlarıyla hemen Genel-İş'in arkasında yer aldılar. İkincisi ise Genel-İş kortejinde yürüyen işçi-emekçi yoldaşları. Perspektiflerimizin Genel-İş içinde yankı bulması zor olmadı. Daha öncesinden sohbet ettiğimiz öncü işçilerin düşünceleri de perspektiflerimizle örtüşmekteydi. Bununla beraber belediye işçilerinin direnişlerinden süzülüp gelen mücadeleci kimlikleri komünist perspektiflerle belediye işçilerinin duruşta ortaklaşmasının zeminini döşedi. Ve alanda gençliğin korteji ile Genel-İş korteji devrimci atmosferi en yoğun hissettiren kortejler oldular.

Bulunduğumuz kortejlerde ve alanda öne çıkan sloganlar şöyle sıralanabilir; "Yaşasın 1 Mayıs işçilerin birliği!", "Sokağa eyleme genel greve!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya da hiçbirimiz!", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!", "İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!"

Bu şekilde miting alanına ulaşan kitle, halaylar, sloganlar ve Genç Umut Tiyatro Topluluğu'nun 1 Mayıs konulu kısa oyunuyla coşkusunu artırdı. Yürüyüş sırasında ve alanda bol miktarda Kızıl Bayrak kuşlamaları yapıldı.

Böylece 1 Mayıs '98'i geride bıraktık. Ama, bir öncü belediye işçisinin dediği gibi; "1 Mayıslar'ı 2 Mayıslar'a taşımalyız".

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arney.org>
Adana/SYKB

Zonguldak'ta 1 Mayıs:

"Özelleştirmeye geçit yok!"

Zonguldak'ta 1 Mayıs; GMİS, Belediye-İş, DİSK'e bağlı sendika şubelerinin oluşturduğu Tertip Komitesi tarafından organize edildi. Üretimi durdurmak gibi bir girişimleri olmayan sendika şubeleri kutlamayı saat 16:00'da vardiya çıkışında düzenlediler. Yaklaşık 3500 işçi, emekçi ve öğrencinin katıldığı 1 Mayıs etkinliğine en büyük katılım GMİS'e bağlı şubelerden gerçekleşti. İstasyon Caddesi'nden başlayan yürüyüşte; en önde GMİS kortejinde yaklaşık 500 işçi "Zorunlu emekliliğe hayır", "Yaşasın 1 Mayıs", "İş, ekmek, özgürlük" pankartlarıyla yürüdüler. GMİS'in arkasından DİSK "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Türkiye işçi sınıfının birliği" pankartlarıyla yürüyüşte yerlerini aldılar. Onların hemen arkasından, KESK'e bağlı sendika şubeleri, "Parasız, demokratik, bilimsel eğitim" pankartlarıyla ZKÜ öğrencileri, demokratik kitle örgütleri ve reformist partiler de pankartlarıyla yerlerini aldılar. Kitle Madenci Meydanı'nda yerini aldığı sırada bölgelerden gelen GMİS Amasya ve Armutçuk şubelerinde alkış ve sloganlarla alana girdiler, alandaki işçilerde arkadaşlarını aynı şekilde arkadaşlarını karşıladılar.

Miting saat 17:00'de 1 Mayıs şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra alanı dolduran bütün kitle tek bir ağızdan coşkuyla 1 Mayıs Marşı'nı söyledi. İP hainlerinin

başlattığı İstiklal Marşı'na ise cılız bir katılım oldu.

GMİS, DİSK ve KESK adına yapılan konuşmalardan sonra, maden işçisi Fahri Bozbaş "Göçük Mehmet" tiplmesiyle bir oyun sundu. Konuşmalar sırasında düşen coşku bu oyunla birlikte yeniden canlandı. Fahri Bozbaş'ın bir işçi gözüyle özelleştirmeleri, kirli savaşı ve devlet terörünü ele aldığı oyunu kitle tarafından büyük bir coşkuyla atılan "İşçileri birliği sermayeyi yenecek!", "Kirli savaşa hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarıyla karşılandı. Halaylarla başlayan miting başladığı gibi tek bir ağızdan söylenen 1 Mayıs Marşı'yla sona erdi. Tertip komitesinin daha önceki toplantılarında kararlaştırılan şekilde ortaklaşan sloganlar kürsüden atıldı ve kitle bu sloganlara büyük bir coşkuyla katılım gösterdi. Atılan sloganlar şunlardı; "Yaşasın 1 Mayıs!", "Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!", "İşçi-memur elele genel greve", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!"

'98 1 Mayıs'ı, Zonguldak'ta '80'nden sonra yapılan en kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs olma özelliği taşıyor. Bu 1 Mayıs'a özelleştirmeye duyulan tepki ve mücadele kararlılığı damgasını vurdu. 1 Mayıs gösterisi, Zonguldak'ın önümüzdeki günlerde sıcak gelişmelere sahne olacağını gösteriyordu.

Zonguldak/SYKB

Ceyhan'da 1 Mayıs

Adana'nın yanısıra bu yıl Ceyhan'da da 1 Mayıs için yasal başvuru yapıp izin alındı. Eylemin organizasyonunu, Genel-İş ve Disk/Tekstil şubelerince oluşturulan Tertip Komitesi yaptı. Hazırlık çalışmaları çerçevesinde işyeri birimlerine ilanlar asıldı. Bunun dışında da sendikalar tarafından herhangi bir materyal çalışması yürütülmedi.

Eylem saat 10.30'da belediye binası önünde kitlelerin toplanmasıyla başladı. Alanda ilk yerini alanlar, TİS görüşmeleri tikanma noktasına gelen belediye işçileri oldular. Yaklaşık 300 kişilik katılımı eylemin en kalabalık kitlesini oluşturdu. Toplanma alanında halaylar çekilirken HADEP pankartıyla Kürt emekçileri ve diğer sendikalardan (Petrol-İş, Birleşik Metal, Disk/Tekstil) işçiler de eylem alanında yerini almaya başladı. Sendikaların yanısıra ÖDP ve EMEP de pankartlarıyla eyleme katıldılar. HADEP kortejinin alana gelişi "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla selamlanırken, kitlenin coşkusu had safhaya yükseldi.

Toplanma alanında eyleme katılan sendika ve parti başkanlarınca konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda 1 Mayıs'ın önem ve anlamına vurgu yapıldı.

Konuşmalar bittikten sonra kortejler halinde yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sık sık "Belediye işçisi yalnız değildir", "Sözleşme hakkımız, söke söke alırız", "İşçilerin birliği sermayeyi

yenecek", "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" sloganları atıldı. Hal kavşağına kadar yaklaşık bir saat süren eylem burada sona erdi. 1 Mayıs'a asıl damgasını vuranlar belediye işçileri ve eyleme katılan diğer sınıf bölükleriydi. Reformist partilerin alanda ciddi varlıkları sözkonusu olmadı bile. 1 Mayıs ön süreçlerinde de, reformistlerin kayda değer bir çalışmalarına raslanmadı. (Bunun tek istinası 30 Nisan'da yapılan EMEP'in afiş çalışması oldu.) Devrimci gruplar ise Ceyhan'da ne ön süreçlerde ne de alanda hiçbir varlık göstermedi. Halbuki Ceyhan belediye işçilerinin bugünkü özgün durumları gözetilerek, sınırlı da olsa bir müdahale düşünülebilirdi. Bu dahi Adana'da gövde gösterisi yapmak adına yerine getirilmedi.

Biz komünistler tam da bunu gözetken bir tutum sergiledik. Güçlerimizin bazılarını Adana'ya taşısak da Ceyhan 1 Mayıs'ına da müdahale etmeye çalıştık. 1 Mayıs ön hazırlık çalışması yürüten neredeyse tek devrimci çevre olduk. Kuşlarımız, bildirimiz ve pullarımızla elimizdeki sınırlı güçlere rağmen anlamlı bir çalışma yürüttük. 1 Mayıs alanında belediye işçileriyle sloganlarımızı ortaklayarak müdahalemizi sürdürdük. Sendika yönetiminden bir kişinin yalıtma çabalarına rağmen, işçilerle birlikte yürümeyi başardık. İşçilerin sahiplenişinin bunda büyük payı oldu.

Ceyhan/SYKB

Dünya'da 1 Mayıs: İşçiler ve emekçiler sermayenin saldırılarına karşı alanlara çıktılar

98 1 Mayıs'ı işçi sınıfının sermayeye karşı mücadele günü olarak dünyanın birçok ülkesinde kutlandı. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler tekelleri sermayenin her geçen gün biraz daha boyutlanan saldırılarına karşı seslerini daha güçlü bir biçimde yükselttiler.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana tekelleri sermaye bütün emekçileri hedefleyen sınırsız bir saldırıya geçti. İşçi sınıfının ağır bedeller ödeyerek elde ettiği ekonomik, sosyal ve politik kazanımların tek tek tasfiyesine girişildi. Azami kâr, sınırsız sömürü için sermaye birikimi önündeki bütün engeller ortadan kaldırılmaya başlandı.

Sınırsız sömürü, azgın sömürgeci yöntemler ve emperyalist talan dünya çapında yaratılan zenginliklerin az sayıda tekelleri grubun elinde toplanmasını getirmiştir. Dünya nüfusunun ezici çoğunluğu mutlak bir sefaletin içine itilmiştir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü bu saldırıları kolaylaştırmıştır. Sendikalar örgütlenmeler ya tasfiye edilmiş ya da ehlileştirilerek kurulu düzenin bir eklentisi haline getirilmiştir. Bunun başarılmadığı yerlerde ise sendikalar yasaklanmış, hatta öne çıkan işçi önderleri katledilmiştir. Güneydoğu Asya'da bu tür katliamlar günlük bir olaya dönüşmüştür.

Örgütsüz bırakılan işçiler toplu işten atmalara, taşeronlaştırmalara maruz kalmıştır. "Asya gribi" adıyla anılan ekonomik bunalım bir gecede onbinlerce kişinin işine son verilmesini getirmiştir. Emperyalist sermayenin dünya çapında egemenliğini pekiştirme ve yeniden biçimlendirme çabaları, soğuk savaş sonrası değişen güç dengeleri ve artan rekabet tüm emekçi kesimlerin toplumsal konumlarını derinden sarsmaktadır. Sermayenin kârları astronomik oranlarda yükselme gösterirken, işsizlik milyonları kapsamaktadır. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi kesimler yoğunlaşan saldırılara paralel olarak tepkilerini ortaya koymaktadırlar. Tersane işçileri, maden işçileri, öğrenciler, küçük üreticiler, kamu emekçileri, işsizler bu saldırılara karşı sokaklara dökülerek seslerini duyurmaktadırlar.

'98 1 Mayıs'ına sınıf mücadelesinin sertleştiği bir ortamda girilmiştir. Dünyanın değişik ülkelerinde gerçekleştirilen gösteriler, yaşanan çatışmalar, ileri sürülen talepler bunu ortaya koymaktadır.

Rusya:

Rusya'nın değişik kentlerinde bir milyonu aşkın insan gösterilere katıldı. İki yıldır ücretlerini alamayan

madenciler başta olmak üzere işçiler, öğretmenler, emekliler ve kadınlar 1 Mayıs'ı Yeltsin ve onun kukla hükümetine karşı bir politik gösteriye dönüştürdüler. Kızıl bayraklar, Lenin ve Stalin'in posterleri, büyük Ekim Devrimi'ni öven dövizler alanları süsledi.

Moskova'da
Karl Marks'ın büstü

önünde toplanan kalabalık kitle tek bir ağızdan Enternasyonal'i söyleyerek, bütün ezilenleri son kavgaya çağırdı. Zuganov'un sahte Komünist Partisi ile sendikalar tarafından Moskova'da düzenlenen iki ayrı gösteriye onbinlerce emekçi katıldı. Bir diğer gösteri ise hükümet tarafından düzenlendi. Rusya Federasyonu'nda gerçekleştirilen tüm gösterilere radikal bir atmosfer ve coşku egemen oldu. Yapılan konuşmalarda kukla başbakan Kriyenko'nun ekonomiyi düzeltme şovları maskaralık olarak nitelendirildi ve sahte "komünist" fraksiyon teşhir edildi.

Birleşik Devletler Topluluğu dışındaki diğer eski Sovyetler Birliği ülkelerinde de ağırlığını işçilerin oluşturduğu geniş katılımlı gösteriler gerçekleşti.

Her beş kişiden birinin yoksulluk içinde kıvrandığı Rusya'da politik hesaplaşma somut biçimler kazanmaktadır. Bütün göstergeler önümüzdeki dönemde Rusya'da sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadelenin daha da sertleşeceğini ortaya koymaktadır.

Almanya:

1 Mayıs Almanya'da birçok kentte 500 binden fazla insanın katılımıyla kutlandı. Gösterilere genel olarak politik bir atmosfer hakimdi. Birincisi, Kohl Hükümeti'nin izlediği ekonomik politikalar ve rekor düzeye ulaşan işsizlik oranı emekçilerde yoğun bir tepki yaratmıştır. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün diğer emekçi kesimler son aylarda büyük bir eylemlilik içine girmişlerdir. İkincisi, özellikle Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından seçimlerde SPD'yi desteklemek

amacıyla 1 Mayıs gösterilerini bir platform olarak seçmiştir. Üçüncüsü, Saksonya Anhalt eyaletinde ilk defa seçime giren faşist bir akımın (Almanya Halk Birliği-DVU) %13 oranında oy alması kitlelerde önemli bir sarsıntı yaratmıştır.

Tüm bunlar gösterilere radikal bir atmosferin egemen olmasını getirdi. İşçi inisiyatiflerinin dağıttığı yaygın bildiriler, taşınan dövizler ve atılan sloganlar sermaye devletinin saldırılarını hedef alıyordu.

Gösterilerde yabancı işçilerin katılımı önemli orandaydı. "Yaşasın uluslararası dayanışma" sloganı hep bir ağızdan haykırıldı. Gençler arasında artan işsizlik, yabancı düşmanlığı, artan ırkçı saldırılar teşhir edildi. İzlenen politikaların faşistlerin güç kazanmasına ortam hazırladığı vurgulandı.

Burjuva partilerin özellikle Doğu Almanya'da kitlesel temelini yitirmesi, DVU gibi faşist güçlerin öne çıkmasını sağlamıştır. Tekeller, mevcut partiler meşruluğunu yitirdiği ölçüde radikal söylemler kullanan faşist güçleri öne çıkararak kitle temelini sağlamlaştırmaya çalışmaktadır. 1 Mayıs günü Leipzig'de bir gösteri düzenleyen faşist NPD polis korumasında sol güçlere saldırdı. 4 bin faşisti 6 bin polis görevlisi korudu. Öte yandan devlet güçleri sendika dışı otonom-sol grupların düzenlediği 1 Mayıs gösterisine ise saldırdı, birçok kişi yaralandı ve tutuklandı.

1 Mayıs kutlamaları Almanya'da sınıf mücadelesinin yeni bir döneme girdiğinin işaretlerini vermektedir. Yapılan konuşmalarda bir hükümet değişikliğinin sorunları çözemeyeceği vurgulanmaktadır. Emekçi kitleler köklü çözümler istemektedir. Faşist güçlerin güç kazanmasının sırrı da buradadır.

İtalya:

Tek Avrupa para birimine (Euro) geçişin kriterlerini yerine getirmek için işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı ekonomik ve politik saldırıları yoğunlaştıran tekelleri sermaye son aylarda beklenmeyen işçi direnişleriyle yüzyüze geldi. 1 Mayıs İtalya'nın birçok kentinde bu sertleşen mücadele atmosferi içinde kutlandı.

İtalya'da %12 oranına ulaşan işsizlik büyük bir yoksulluk yaratmış bulunuyor. Onbinlerin katıldığı gösterilerde işsizliğe karşı mücadelenin geliştirilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Gösteriler üç büyük sendikanın çağrısıyla gerçekleşti. Yapılan konuşmalarda hükümete çağrı yapılarak, "Euro kriterlerinin yerine getirilmesi edildi. Bütün gösterilerde 35 saatlik

çalışma haftası için talepler canlı bir şekilde haykırıldı.

Japonya:

Japonya'da 1 Mayıs 2 milyon emekçinin katılımıyla kutlandı. Asya krizinden ağır bir şekilde etkilenen Japonya'da ilk defa son yılların en büyük kitlesel iş çıkışları gündeme gelmiştir. İkinci Emperyalist Savaş'tan bu yana işsizlik oranı ilk kez %3,9 oranına ulaşmıştır. Gösterilerde kitlesel işten atmalar protesto edilerek özellikle gençler arasında artan işsizliğe karşı önlem alınması çağrısında bulunuldu. "Toplumsal uzlaşma" projesini uygulamakla övünen Japon emperyalizmi, derinleşen kriz ve kızışan rekabet karşısında tek çözümünü emekçilere saldırmakta bulmaktadır. O çok övünülen toplumsal uzlaşmanın taşları yerlerinden sökülmiş bulunmaktadır. 1 Mayıs bu gerçeği gözler önüne sermiştir.

Güney Kore:

Başkent Seul'de yapılan ve 20 binin üzerinde işçinin katılımıyla gerçekleşen 1 Mayıs gösterilerinde devlet güçleriyle yoğun çatışmalar yaşandı. Kitlesel işsizliğin kol gezdiği G. Kore son aylarda sürekli gösterilere sahne olmaktaydı. 1 Mayıs işçi sınıfının öfke ve tepkisini ortaya koyduğu gerçek anlamda bir mücadele gününe dönüştürüldü. Polisin göz yaşartıcı gaz bombalarına ve coplarına göstericiler molotof ve taşlarla cevap verdiler. Bir parkta toplanan işçilerin etrafını çevirerek yürümelerini engellemeye çalışan polis güçleri sergilenen kararlı direniş karşısında yer yer kaçmak zorunda kaldılar.

Danimarka:

Danimarka'da işçi sınıfı 1 Mayıs'ı genel grevle karşıladı. 550 bin işçinin genel grevde olması 1 Mayıs'ın kitlesel ve güçlü geçmesinde önemli bir faktör oldu. Kopenhag'da yapılan gösteriye 100 binin üzerinde işçi katıldı. Aynı gün yapılan "Sosyalist 1 Mayıs" yürüyüşüne ise onbinlerce emekçi katıldı.

Ücret artışı ve 6. izin haftası için genel greve giden işçiler grev süresi içinde kararlılıklarını ve mücadele azimlerini pekiştirmiş bulunuyorlar. Bu 1 Mayıs gösterilerine de yansdı. 1 Mayıs genel grev coşkusunun doruğa ulaştığı bir gün oldu.

Toplunun önemli bir kesiminin işçilerin taleplerini haklı bulması ve destek vermesi hükümeti olduğu gibi sendika yönetimi ve tekelleri de köşeye sıkıştırmaktadır. Genel grevin özellikle taşımacılık alanında İsveç ve Almanya'da etkisini göstermesi sermayeyi zor durumda bırakmaktadır.

Fransa'da 1 Mayıs

Geçen yıl Fransa'da 1 Mayıs, 14 yıllık bir aradan sonra, değişik sendikalar tarafından ortaklaşa kutlanmış ve Paris'te 60.000 civarında bir katılım sağlanmıştı. Bu ortak platformun gerçekleşmesi ve böyle bir katılımın sağlanması bir başarı sayılmıştı. Bu yıl aynı platform gerçekleştirilemedi. Özgünlüklerini koruma adı altında, düzen sendikaları esas misyonlarını, işçi sınıfı hareketini bölme rollerini oynadılar. CFDT salon toplantıları ile açılan sabotajda bulundu. 1 Mayıs'ın ortak kutlanmasını "ikiyüzlülükle" suçlayan FO tek başına Komünarların mezarlığında saygı duruşunda bulunmayı tercih etti. Sanki Komünarların mücadelesi ile uzaktan yakından bir ilişkisi varmış, onların takipçisi, mirasçısı imiş gibi! Bir başkası Eiffel Kulesi'nin karşısında bir avuç insanla balon uçurttu vs. Böylece CGT 1 Mayıs kortejini oluşturmakta tek başına bırakıldı. Dolayısıyla, bu yılki katılım geçen yıla göre yarı yarıya bir düşüş yaşadı.

Ancak, bu gerçekliğe rağmen, 1 Mayıs Paris'te başarılı bir gösteri ile kutlandı. Bu başarının bazı somut göstergeleri mevcut. Örneğin sendika bürokratlarının çabalarına rağmen taşra kentlerinin %75'inde 1 Mayıs gösteriler ortak düzenlendi. Bu demektir ki, emekçi tabanı ile onu bölen sendikal mekanizma arasında derin bir anlaşmazlık mevcuttur.

İkincisi Fransa'da Fransız Komünist Partisi'nin de ortak olduğu bir sol koalisyon hükümettedir. Sol partilerin, hele de FKP'nin hükümette olduğu dönemlerde her zaman 1 Mayıs, katılım bakımından son derece zayıf, sönük, en iyi ihtimalle bir şenlik atmosferinde yaşanmıştır. Bu yıl öyle olmadı. FKP'nin silikliği artık emekçi kitlelerin ruhunu karartmamaktadır.

Yapılabilecek üçüncü gözlem ortak eyleme yanaşmayan sendikaların tabanına ilişkindir. Sendikalarda bir iç ayrışmanın ciddi belirtileri vardır, hatta yer yer somut adımları atılmaktadır. Örneğin FO sendikasının Paris Federasyonu merkezi tavrı reddederek ortak gösteride yer aldı. Benzer bir tavrın CFDT tabanında da yaşandığı görüldü.

Dördüncü gözlem niteliğe ilişkindir. 1 Mayıs Paris'te yıllardır bir geleneksel şenlik olarak kutlanır ve genellikle apolitik bir atmosfer hakimdir. Geçen yıl, mütevazı de olsa, bir değişim görülmüştü. Paris metrosu çalışanları döne döne haykırdıkları "Kahrolsun kapitalizm!" sloganıyla dikkatleri çekmişlerdi. Paris sokaklarında kapitalizmin emekçiler tarafından böyle dolaysız teşhir edilmesi son yılların dikkate değer bir yeniliği idi. Bu yıl eğitim sektörü emekçileri benzer şiarlarla geleneği sürdürdüler. Borsa kültürü, kapitalist vurgunlar, rantiyecilik teşhir edildi. "Mali spekülasyon vurgunları vergiye bağlansın!", "Mali piyasa işten atma piyasasıdır!" vb... Emekçilerin kapitalizmi teşhir eden politik söylemlere çok daha duyarlı oldukları, radikal söylemlere ciddi bir ilgi gösterdikleri görüldü.

Bu bağlamda göçmen işçilerin, yabancı kökenli örgütlerin 1 Mayıs'a kattıkları renk ve verdikleri politik kimliğin önemi ortaya çıkmaktadır. Başta Türkiyeli ve Kürdistanlı örgütler olmak üzere, Sri Lanka, Afrika vb. kökenli devrimciler Paris'te taşıdıkları pankartları, flamaları, atıkları şiarları ve politik söylemleriyle 1 Mayıs'ın militan ruhunu beslediler. Bu ilgi ve katkının düzeyi, örneğin, Fransa'daki EKİM taraftarlarının dağıttıkları binlerce Fransızca bildiri ile ölçülebildi. Uluslararası ve yerel somut verilerden hareketle ve yalın bir dille yazılmış kapitalist düzeni teşhir eden Fransızca bildirilerimize büyük bir ilgi gösterildi. Aynı şekilde, birçok kişi "Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın sosyalizm!" şiarının yazılı olduğu pankartımızın önünde durup fotoğraf çektiler.

Fransa'dan Ekimciler

Almanya'da 1 Mayıs

Almanya'da 1 Mayıs, sermayenin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik iktisadi, sosyal ve siyasal saldırılarını yoğunlaştırdığı, yabancı düşmanlığını körükleyerek faşist saldırganlığı tırmadığı bir dönemde kutlandı.

Komünist hareketin yurtdışındaki taraftarları olarak, Türkiye'deki yoldaşlarımız gibi 1 Mayıs'a büyük bir moralle hazırlandık. Partiyi kazanmıştık. 10 yıllık ideolojik, politik ve örgütsel gelişmenin ardından, nihayet bir özlem olmaktan çıkartılarak bir gerçekliğe dönüştürülen partiye layık olmak istiyorduk.

Partiyi kazanmış olmanın sağladığı moralle işe koyulduk. 1 Mayıs politikamız netti. Birçok kentte 1 Mayıs'a hazırlık için taraftar toplantıları yaptık. Bu toplantılarda hareketimizin 1 Mayıs politikasını anlattık. Bu politikadan en küçük bir taviz vermemeyi kararlaştırdık. Türkiyeli devrimci grupların "alternatif 1 Mayıs ve ayrı kortejler oluşturmak" önerilerini kesin bir dille reddettik. Sınıf ve kitlelerden yalıtıklığın ve yabancılaşmanın ürünü ve ifadesi olan bu küçük-burjuva anlayışı mahkum ettik.

Yaygın ve etkili bir 1 Mayıs kampanyası yürüttük. Binlerce afiş, pul ve bildiri kampanya boyunca kullandığımız araçlar oldu. Pek çok yerde Türkiyeli devrimci akımların hemen hiçbir faaliyeti olmadı. Geçmiş yıllarla kıyaslandığında bu dikkat çekici ve düşündürücüydü.

Yoğun, yaygın ve özel bir yüklenmenin ifadesi olan kampanyamızın ardından 1 Mayıs'a katıldık. Bölgelerin tümünde geçmiş yıllara göre daha anlamlı bir katılım gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Saflarımıza belirgin bir heyecan ve coşku hakimdi.

FRANKFURT

Uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs bölgemizde 5 bin işçi ve emekçinin katılımıyla coşkulu bir tarzda kutlandı. Sermayenin son yıllarda işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıları düşünüldüğünde, katılımın zayıf kaldığını belirtmek gerekiyor.

1 Mayıs öncesinden Türkiyeli devrimci çevrelerden oluşan bir platform vardı. Bu çevreler 1 Mayıs'ta Türkiyeli devrimci gruplar olarak ayrı bir kortej ve ayrı bir etkinlik önerdiler. Bunun küçük-burjuva milliyetçi bir bakış olduğunu belirttik. 1 Mayıs'ın özüne ve ruhuna uymayan, küçük-burjuva milliyetçi politikaların devrimci bir politika olarak sunulması işçi sınıfına ve enternasyonal tutuma yabancılaşmanın en kaba göstergesiydi. Küçük-burjuva devrimciliğine, sınıf dışı konuma ve yaşadığımız toplumdaki işçi sınıfının milliyetçi zeminde bölünmesine devrimci güç birliğini oluşturma adına prim veremezdik.

Bölgemizde etkin bir 1 Mayıs çalışması örgütledik. Merkezi olarak çıkmış olan 1 Mayıs afişlerimizi yaygın bir biçimde yaptık. Frankfurt, Darmstadt, Rüsselsheim, Raunheim, Kelsterbach vb. geniş bir alanda afiş çalışması gerçekleştirdik. Ayrıca, EKİM-YDK imzalı Türkçe-Almanca 1 Mayıs bildirileri ile Makina Kalıp ile dayanışma bildirilerini yaygın olarak dağıttık. 1 Mayıs'ta belli bir kitle katılımı hedefledik ve bu hedefe uygun olarak ev ziyaretlerine ağırlık verdik.

1 Mayıs günü kortejimize belirgin bir coşku hakimdi. 1 Mayıs bildirilerimiz ile EMEP'ten kopmuş olan ve komünist hareketin saflarına katıldıklarını duyuran 220 imzalı bildiriyi dağıttık.

Yurtseverler dışında en kalabalık korteji biz komünist hareket taraftarları oluşturduk.

Frankfurt'tan EKİM taraftarları işçiler

BERLİN

Berlin'de 1 Mayıs faaliyetine iki hafta öncesinden başladık. 1 Mayıs'a hazırlık sürecinde tüm güçlerimizi ve ilişkide olduğumuz işçileri daha da politiklaştırmak ve 1 Mayıs'a geniş bir katılım gerçekleştirmek kaygısıyla çalıştık. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi için <https://arxiv.org> yoğun olarak oturduğu üç farklı semtte 500 adet 1

Mayıs afişi astık ve 1500 bildiri dağıttık. 1 Mayıs günü 1 Mayıs alanında Almanca yazılı "Sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadeleye!" pankartımızla ve kızıl bayraklarımızla ve seferber ettiğimiz yeni ve genç güçlerle yerimizi aldık. Disiplinli ve coşkulu bir kortej oluşturduk. Türkiyeli devrimci örgütlerin bütününde de belirli bir canlılık ve kitle sayısında bir artış olduğu görüldü. Sendikaların ve "alternatif" çevrelerin ayrı ayrı düzenlediği 1 Mayıs gösterilerinin toplamına 20 binin üzerinde bir kitle katıldı.

Berlin'den EKİM taraftarları

WUPPERTAL

1 Mayıs kampanyasına başlarken Enternasyonal İşçi Birliği, Alevi Kültür Merkezi ve Pir Sultan Abdal Kültür Merkezi bünyesinde ortak bir komite oluşturuldu. EKİM taraftarları olarak bölgemizde 800 adet 1 Mayıs afişi ve pullaması yaptık. Yaklaşık 700 bildirimiz ek olarak inisiyatifimizde hazırlanan ortak komite imzalı 2 bin bildiri yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Yürüyüşe yaklaşık 1500 kişilik bir kitle katıldı. Yürüyüş korteji miting alanına vardığında ise kitle sayısı yaklaşık 3 bin olmuştu. Yürüyüşe Wuppertal Alevi kesiminin ilerici unsurlarıyla oluşturduğumuz bir kortejle Alman DGB sendikasının yürüyüş güzergahında Alman işçileri ile beraber katıldık.

Wuppertal bölgesinde geçen yıllardaki 1 Mayıs kutlamaları gözönüne alındığında yabancıların bu yılki katılımı daha yüksek oldu. Bölgede Türkiyeli hareketlerden sadece EKİM taraftarları 1 Mayıs öncesi çalışmalara ve kutlamalara katıldılar.

Yürüyüş sırasında ve sonrasında düzenlediğimiz etkinliğe katılan Yunanistan Komünist Partisi taraftarları ile kurduğumuz ilişki ayrı bir kazanım oldu. Açığa çıkan bir başka gerçeklik ise Wuppertal bölgesinin ciddi bir potansiyeli bünyesinde barındırdığıdır.

Wuppertal ve çevresi Ekim taraftarları

STUTTGART

1 Mayıs'tan iki hafta önce bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantının gündemi 1 Mayıs faaliyetinin planlanması ve organizasyonuydu.

Toplantıda alınan kararlar doğrultusunda faaliyetimizi yürüttük. Toplam 1300 adet bildiri dağıtıldı, 250 civarında afiş yapıldı. İki pankart ile Marks ve Lenin'in posterlerini taşıdık. Genelde Almanca sloganlar atıldı. DGB uzun yıllardan beri ilk defa yürüyüşe katılıyordu. Toplam kortej 1500-1700 arası idi. Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilerin kortejleri toplam 500 ile 1000 arasında bir kitleyi kapsıyordu.

Stuttgart'tan EKİM taraftarları

DORTMUND

Bu yılki 1 Mayıs işsizliğin Almanlarda %17.8 ve yabancılarla %33.6'lara tırmadığı koşullarda kutlandı. Fakat genel katılım sendika bürokratlarının işçi yığınlarını sokağa dökmek için en ufak bir çaba göstermeyesleri nedeniyle düşüktü.

Yürüyüşe DGB ve İG metal sendikalarının bir bölümü ve MLPD şehrin kuzeyindeki koldan katıldılar. DHKP/C, ERNK, PYSK ayrı bir blok halinde yürürken, Türkiyeli gruplardan yalnızca EKİM taraftarları ve EMEP'liler işçilerle birlikte yürüdüler.

Biz 1 Mayıs'ı önceleyen süreçte bine yakın afişle yürüyüş kollarının geçeceği güzergahları, Hoesch çevresini ve yabancıların oturduğu işçi semtlerini donattık. Ayrıca hiçbir örgütün siyasal faaliyet yürütmediği küçük bir sanayi kentini de afişlerimizle donattık.

Yürüyüşte Alman işçileri ile birlikte yürüdük. Yaygın olarak 1 Mayıs bildirilerini ve EMEP'ten ayrılıp kısa bir süre önce saflarımıza katılan yoldaşların deklarasyonunu dağıttık, pullarımızla alanları süsledik.

Partili kimliğimizle, partimizle '99 1 Mayıs'ında daha büyük güçle alanlarda olacağız.

Dortmund'dan EKİM taraftarları

1 Mayıs '98'e yönelik devlet terörü

Türkiye'de yıllardır, hemen bütün 1 Mayıs'larda böyle olmakla birlikte, sermaye devletinin '98 1 Mayıs çalışmalarına saldırı programı oldukça yoğun geçti.

7 Nisan'da Merter'de 1 Mayıs afişlerinin asılması sırasında gazetemiz çalışanı Ersoy Şahin, Tekstil İşçileri Bülteni çalışanı Emire Şenuzun ve tekstil işçisi Yılmaz Dursun'un gözaltına alınmasıyla "işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı"na saldırı startı verilmiş oldu. Sonra da bu saldırıların ardı arkası kesilmedi. EMEP reformizmi dahil olmak üzere, 1 Mayıs'a hazırlanan tüm çevreler saldırılardan nasibini aldı. Bu genellik içinde gerek yoğunluk gerekse kullanılan şiddetin dozajı açısından sistemin iki odağa özellikle yüklendiği gözlemlenebiliyordu.

Biri Kürt hareketiydi ki, sürecin belirli bir aşamasından itibaren, Sakık'ın sözde itirafları da gerekçe gösterilerek yoğun bir şovenist propaganda eşliğinde metropollerin Kürt nüfusu ablukaya alındı. Gözaltılar birbirini kovaladı. Bu şovenist histeriye yer yer sözde vatandaşlar alet edilmeye bile çalışıldı.

İkincisi komünist hareketi ki 1 Mayıs çalışmasını Nisan başında ve ilk başlatan olarak ilk saldırıları da komünistler göğüslemek durumunda kalmıştı. Afiş çalışmalarına rastladığı her yerde saldıran ve çalışanlarımızı defalarca gözaltına alan polis, bununla yetinmiyor, "işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı için" çalışma yapan işçi platformlarının 1 Mayıs gezisini de toplu gözaltılarla engellemeye çalışıyordu. Bu saldırıda 3-4 otobüs engellenmiş, yüzü aşkın işçi ile gezi için kiralanan araçlar ve şoförleri ve gene gezi için kiralanan ses cihazının sahibi saatlerce Bahçelievler Emniyet Müdürlüğü'nde gereksiz alıkonulmuş, bu gruptan 6 kişi seçilerek 3'ü Vatan TEM'de olmak üzere bir gün daha işkenceye tabi tutulmuştur.

Haftalar öncesinden başlayan ve emekçi semtlerde sürekli arama, taciz ve gözaltılarla seyreden bir fiili sıkıyönetimin ardından, 1 Mayıs'ı karşılayan haftanın başında tüm devrimci basın büroları ile kültür merkezleri ve HADEP, EMEP kuruluşlarına saldırılarla yaygın gözaltılara gidildi.

1 Mayıs öncesi bu son saldırıda, sadece MKM'den 30'u aşkın kişi ile gazetemiz merkez bürosundan 6 kişi gözaltına alındı. Bu baskında İstanbul polisi, kitap dolaplarını yıkıp kırmaya, çalışanlarımızdan birini baygın olarak taşımaya kadar varan kör bir şiddet uyguladı.

Ne var ki, tüm bu devlet terörü 1 Mayıs'ın kutlanmasını engelleyemedi, engelleyemedi. İstanbul proletaryası ve devrimcilerinin verdiği zayıt, sadece biraz daha kararlı hazırlanmayı getirdi. Devlet terörüne, provokasyon senaryolarına ve 1 Mayıs'a da yansıyan sendikal ihanete rağmen İstanbul işçi sınıfının en ileri kesimleri '97'den daha

kitlesel çıktı alanlara.

1 Mayıs'a saldırı alanda da sürdü. Hemen her yıl olduğu gibi, sermaye devleti bu yıl da kan bulaştırdı Mayıs'a. Kızıl 1 Mayıs biraz daha kızıştı kanlarımızla.

İstanbul'daki saldırıda, faşist polisler her zaman gönüllü yardımcısı faşist MHP gene işbaşındaydı. Piyalepaşa Bulvarı'ndan Okmeydanı'nın ara sokaklarına sürülen kitleden, kendini yanlışlıkla MHP binasına atan bir liseli gencin, bu kurt yuvasında parçalanmamak için kendini 2. kat penceresinden aşağı atabilmek için çırpınışları, halkın gözünde faşizmin nasıl bir vahşeti ifade ettiğini açıkça gösterdi.

1 Mayıs '98'e saldırının bilançosu onlarca yaralı, yüzlerce gözaltı oldu. İstanbul'da gözaltına alınan 243 kişi günlerce işkencehanede tutulduktan sonra, 5 Mayıs'ta çıkarıldıkları DGM'de 12 savcı tarafından 6 saat süreyle sorgu işkencesinden geçirildikten sonra, mahkemenin görevsizlik kararı vermesiyle tekrar Emniyet'e götürüldü. Ertesi gün (6 Mayıs) Şişli Adliyesi'nde görülen davada ise, 49 kişi herhangi bir gerekçeye ihtiyaç duyulmadan tutuklandı. Tutuklananlar arasında Okmeydanı MHP'de parçalanmaktan zor kurtulan Ali Rıza Narin de vardı.

İzmir'deki kutlamalarda gözaltına alınanlardan 11'i tutuklanırken,

Ankara'dakiler için bugüne (8 Mayıs Cuma) kadar süre alındı.

İstanbul'da gözaltına alınanların yakınları günlerce Emniyet Müdürlüğü, Şişli Adliyesi ve Beşiktaş DGM önünde nöbet tutarken polis terörü bu kez de ailelere yöneliyordu. Defalarca polis tacizine uğramalarına rağmen aileler gözaltındaki yakınlarını terketmedi. Sorgulamalar bitip serbest bırakılınca kadar peşlerinde dolaştılar. Adliye önlerindeki bu bekleme sırasında ailelere sözünü geçiremeyen polis, saldırının odağına yine devrimci basın mensuplarını aldı. Bir muhabirimiz ve ona yardım etmeye çalışanlar, 5 Mayıs günü, ailelerin arasından koparılıp şiddet kullanılarak gözaltına alındı.

Kısaca, en büyük ve en örgütlü provokatör olarak sermayenin çeteci devleti bu 1 Mayıs'ta da işbaşındaydı. 1 Mayıs öncesi, sırası ve sonrasında, kutlamaları engellemek, zayıflatmak, gölge düşürmek için elinden geleni yaptı.

Buna rağmen '98 1 Mayısı, bir yıl öncekinden daha yaygın, daha kitlesel ve daha güçlü kutlandı. Bundan sonra da hiçbir tehdit, hiçbir provokasyon kar etmeyecek. Sermayenin çürüten-çeteleşen düzeni yeryüzünden tamamen temizlenene kadar 1 Mayıs'lar kızıldır, kızıl kalacak!..

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın dünya işçilerinin birlik,

mücadele ve dayanışması!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

1 Mayıs şehidi Ahmet Özdemir ölümsüzlüğe uğurlandı

1 Mayıs'ta kitleye saldırıp ortalığı kana bulayan sermaye devleti katliamlar sayfasına bir yenisini daha ekledi.

Sermayenin kolluk güçleri faşizmin olanca hıncıyla saldırdı 1 Mayıs'ta. Bu saldırıda Haklar ve Özgürlükler Platformu (HÖP) girişimcisi Ahmet Özdemir başından ağır yara aldı. Ahmet, 1 Mayıs günü hemen İstanbul Yüksek İhtisas Teşhis Merkezi (İYİTEM)'ne götürüldü. Buradaki muayene sonucunda beyin fonksiyonlarının normal olduğu söylenmişti. Fakat Ahmet eve getirilince durumun hiç de öyle olmadığı anlaşılabilecekti. Şiddetli ağrı, sarsıntı ve sayıklama geçiren Ahmet bunun üzerine Esenler Ömür Hastanesi'ne götürüldü. Burada beyin travması teşhisi kondu. Sarsıntı ve sayıklamaların da en az 10 gün devam edebileceği söylendi. Öyle de oldu. Ahmet eve geldikten sonra sarsıntı ve sayıklamaları hiç bitmedi. Yaşadıklarını sürekli sayıklamaya başlamıştı.

5 Mayıs günü hava almak üzere 3 katlı evin terasına çıkan Ahmet burada komşusunun gözleri önünde kendisini aşağı attı. Çevresinde yaşam dolu bir insan olarak tanınan ve daha önce hiçbir şekilde intihar girişiminde bulunmayan Ahmet'in ölümünden tahminen 200 kişiye kadar sermaye devleti sorumludur. 1

Mayıs'taki saldırganlığın ve kudurganlığın boyutunu yüzlerce yaralı ve ağır yaralı insanın durumu açıkça ortaya koymaktadır.

Ahmet'in şehit düştüğü gün olan 5 Mayıs'ta polis terör estirmeye devam etti. Cenaze evi basılarak dağıtıldı ve 8 kişi gözaltına alındı. Gazi mahallesi o gün abluka altındaydı. Mahalleye giriş ve çıkışlar engelleniyordu. Fakat tüm engellemelere rağmen cenaze töreni yapılacaktı.

6 Mayıs günü Trabzon'a Gazi davasına giden kitle alkış ve sloganlarla uğurlandıktan sonra, saat 15.00'de cenazenin geleceği duyuruldu. Ahmet 17.45'de ölümsüzlüğe uğurlanmak üzere Gazi Cemevi önüne getirildi. Ahmet burada sermayeye inat gözlerden yaş akıtılmadan ve alkışlarla karşılandı. Gözyaşları içeride sel olup öfkeye dönüşüyordu. "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Ahmet yoldaş ölümsüzdür" sloganları sermayeye öfkeli yürekleri biraraya getiriyordu.

Daha sonra mezarlığa yürümek için kortej oluşturulduğunda en önde Ahmet'in ailesi ve yakınları, arkasında cenaze ve onun arkasında ise Halk Meclisi, EHB ve Kızıl Bayrak kitlesi 1000'lerce insanın katılımıyla mezarlığa kadar pankart açılmadan alkışlar ve sloganlarla

yüründü. Yürüyüş boyunca "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Çeteler halka hesap verecek", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın halkın adaleti" ve "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Yürüyüşe Gazi halkından da giderek katılım arttı.

Mezarlığa gelindiğinde yürekler burkulmuş fakat yaşanan acı sermayeye kinimizi daha çok artırıyordu. Cenazeye katılan herkes sermaye devletinden hesap soracağını haykırdı. Ahmet'in mezarı başında okunan basın açıklamasında ise saldırının devrimci 1 Mayıs'a olduğu dile getirildi. Ahmet'in safını düzenden değil devrimden yana belirlediği için katledildiği vurgulandı. Mezarlıkta DHKP/C, Devrimci Halk Güçleri, EHB, MLKP pankartları ve "İşkenceci katillerden, hırsızlardan, asalaklardan hesap sor" yazılı Kızıl Bayrak dövizleri açıldı.

Ahmet devrim saflarında ölümsüzlüğe uğurlandı. Sermayenin sömürü düzeni devam ettikçe sürecektir olan bu kavgada yine şehitler vereceğiz. Ama şehitlerimizin hesabını er-geç soracak ve kapitalist düzenlerini asalakların başlarına yıkacağız.

1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür!

Sermaye devleti sivil faşist saldırıları tırmandırma emri verdi:

Kenan Mak ve Bilal Vural katledildi!

*1 Mayıs'ta MHP'li sivil faşistlerin A.Rıza Narin'i linç etme girişimlerinin hemen ardından genel faşist saldırılar start aldı.

*Bolu'da 3 Mayıs günü Ülkü Ocakları'nın önünden geçen Kenan Mak ve Mustafa Orhan isimli Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğrencileri, Ülkü Ocakları'ndan çıkan 20-25 kişilik faşist grubun bıçaklı saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda Kenan Mak yaşamını yitirken Mustafa Orhan ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

*5 Mayıs'ta ise Bilal Vural iş çıkışı iki akadaşıyla birlikte kapatılan Seyrantepe Ülkü Ocağı önünden geçerken sivil faşistler tarafından pompalı tüfekte saldırıya uğradı ve yaşamını yitirdi. Saldırıya müdahale etmek isteyen HADEP üyesi Hakim Atik'te yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Gazetemiz baskıya girerken Hakim Atik halen yoğun bakımda idi. Saldırığı gerçekleştiren ülkücü faşistlerin üzerinden bir pompalı tüfek, bir 14'lü tabanca, iki cop ve iki bıçak çıktı.

*Yine 5 Mayıs akşamı MHP'li faşistler Gaziosmanpaşa'da Küçükköy Ülkü Ocağı'nın önünden geçen Murat Türkyılmaz ve Dursun Fırat'a saldırdı. Saldırıya silahla cevap veren Fırat, ülkücü guruptan birisini yaraladı. Bu kez saldırı anında karşılık bulmuştu.

Faşist saldırılar neyi ifade ediyor!

Genel sivil faşist saldırıların birkaç günde bu kadar yoğunlaşması önemli bir şeyi ifade ediyor: bu saldırıların start aldığı bir merkez var. Bu merkez sermaye devletinin en belirleyici yönetim erki olan MGK'dır. Sermaye devleti, taşraya yayılan 1 Mayıs kitle gösterilerini ve düzene karşı biriken tepkileri gölgelemek zorundaydı. Bunun içindir ki daha 1 Mayıs gününden başlayarak kendi eliyle bir sağ-sol çatışması gündemi oluşturmaya çalıştı. Bu konuda hemen üçlü bir organizasyona girişildi. Tabii ki bu üçlü, polis-medya ve sivil faşistlerden oluşacaktı.

Medya her zaman olduğu gibi borazanlığı üstlendi. 1

Mayıs'ta öne sürülen neredeyse tek görüntü liseli gencin MHP'lilerce linç edilmesi ve güya polisin de genci kurtarması oldu. Böylece 1 Mayıs'ı kana bulayan sermaye devletinin faşist diktatörlüğü değil sadece sivil faşistler hedef gösterilerek bilinç bulandırılmaya çalışılıyordu. Arkasından hemen Bolu'da ve Kağıthane'de gerçekleştirilen katliamlar da bu planın bir devamıydı.

Malatya'da öldürülen Ümit Cihan Tarho'nun katillerini de cezalandırmayarak devlet, sivil faşistlere şu mesajı veriyordu: katliamlara devam edin. Kağıthane'deki katliamda kullanılan pompalı tüfeğin Sanayi Mahallesi Ülkü Ocağı temsilcisi Nafiz Başaran'a ait olması ve katliamdan sonra bu katilin gidip Sanayi Mahallesi Karakolu'ndan tüfeğini rahatça alabilmesi organizasyonun içinde kimlerin olduğunu gösteriyor. Devlet sivil faşistleri kullandığını reddetmiyor da zaten, Susurluk Raporu bunu açıkça göstermişti.

Katliamlara karşı öfke seli!

Katliamlar birçok ilde yapılan eylemlerle protesto edildi. Kenan Mak'ın cenaze töreni Dersim'in Pertek ilçesinde 5000 kişilik bir kitle yürüyüşüyle gerçekleştirildi. Öğrenciler İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Bursa, Malatya ve Mersin'de sokağa çıkıp katliamların hesabını soracaklarını haykırdı. İstanbul ve Ankara'da faşistler bu kez de eylemci kitleye saldırdı. Fakat saldırılar püskürtüldü. Eylemlere Öğretim Elemanları Sendikası'nın destek vermesi ve eylemlerin kitleselliği önemliydi. Birçok ildeki eylem binlerce katılımla gerçekleşti. Eylemlerin kitleselliği mayalanan tepkinin yüksekliğini gösteriyor. Yapılan eylemlere dahi polisin direkt değil de sivil faşistler üzerinden saldırması, kitlenin üzerine öncelikle sivil faşistlerin gönderilmesi dikkat çekicidir. Polis kontrollü ve destekli faşist saldırılarda polis, aradaki çatışmaya müdahale edeni oynamak istiyor.

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız

Sermaye devletinin MHP'li faşistler eliyle gerçekleştirdiği saldırılara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Geçtiğimiz kış, İnönü Üniversitesi öğrencisi Ümit Cihan Tarho, oruç tutmadığı için kent merkezinde bıçaklanarak öldürülmüştü. En son, 2 Mayıs akşamı Ülkü Ocağı'ndan çıkan 30 kişi kadar bir faşist grubun saldırısına uğrayan Bolu İzzet Baysal Üniversitesi'nin iki öğrencisinden Kenan Mak kalbine aldığı bıçak darbeleriyle ölürken, Mustafa Orhan komaya girdi.

Ankara'da 5 Mayıs '98'de saat 18.00'de Güven Park'ta yaklaşık 250 kişilik katılımla saldırıları protesto amacıyla basın açıklaması yapıldı. Polisin yoğun önlem aldığı eylemde, "Devlet, kendi istediği şekilde düşünmeyen, sorgulamayan, hakkını talep etmeyen, robot gibi insanlar yetiştirmek için yaptığı saldırıları artık açıktan adam öldürme boyutuna vadmıştır. Cinayetlerinde ise Ülkü Ocağı yetiştirmesi faşistleri tetikçi olarak kullanıyor. Tıpkı Susurluk kazasında ortaya çıkan Çatıllar, Ayhan Çarkınlar gibi. Toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği olan

üniversite gençliğinin özgürlük ve demokrasi sorunlarına ve ülkesinin geleceğine sahip çıkması ise saldırıların diğer nedenidir. Bu saldırılar hepimize yöneliktir. Bu saldırılara karşı durmak, ülkemizin geleceğine sahip çıkmak, üniversitelerimizi kışlaya, bizleri kurşun askerlere dönüştürmeyi hedefleyen politikalara dur demek için, polisin okullarımızdan çıkması ve üniversitenin bilim üreten birer kurum olması için güçlerimizi birleştirelim" denildi.

Basın açıklamasına yönelik iki engelleme girişimi kitlenin kararlılığı ve öfkesiyle boşa çıkarıldı. Eylem boyunca "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Faşizme ölüm halka hürriyet", "Çetelere kıyak, öğrenciye dayak, bu abluka dağıtılacak", "Faşist katiller hesap verecek", "Türkeş'in itleri yıldırılmaz bizleri", "Katillerden hesabı emekçiler soracak", "Şehit namırın" sloganları atıldı. Çeşitli sendika ve kitle örgütlerinin ve öğrencilerin katıldığı eylem saat 18.30'da bitirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ankara/SYKB

Kaybedenler kaybedecek!

Tarihin tiyatro sahnesinde sahnelenmiş oyuna çivilenmiş bütün gözler. Roller paylaştırılmış. Seyirci koltukları hınca hınç dolu. Perdeyse çoktan açıldı. "Gözaltında Kayıp" senaryoları tekrarlanmakta ardisıra. Oyunun mutlu sonu düşünüldüğünde ancak figuran yahut dublör olanlar şimdilerde sahneyi işgal ediyorlar. Can çekişen, vahşi bir hayvanın son çırpınışlarıdır yaşanan. Can havliyle kudurgan saldırıları, yalnızca çaresizliğin, acizliğin göstergesi,

En son İzmir'de görülen Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaş ve Mehmet Ali Mandal'dan 31 mart tarihinden beri haber alınmıyor. Dört devrimci göz göre göre kaybedilmek isteniyor. "Bin Operasyon" aralıksız sürmekte. Cumartesi Anneleri'nin taşıdığı fotoğrafların çoğalmasması için, bu çürümüş, kokuşmuş pisliği yeryüzünden silmek için seyirci koltuklarından fırlayıp kalkmanın, sahnedeki onurlu rolümüzü oynamanın zamanıdır.

Bir taraftan "demokratikleşme" aldatmacasından medet uman sermayenin faşist diktatörlüğü ne kadar (gayri) ciddi olduğunu göstermek için kullanabileceği, işine yarayacağını sandığı bütün araçları devreye sokmakta. Oluşturulan TBMM İnsan Hakları Komisyonu gözaltılardaki, zindanlardaki işkencecilerin (denizde damla kısmının) itiraflarında bulunurken, işkencehanelerde manyeto çeviren eller işkenceciler aleyhine açılan mahkemelerde duruşmayı izleyen ailelerin, duyarlı insanların, gazetecilerin üzerine yumruk olmakta hiçbir sakınca duymuyor. Gerilla cesetleri defalarca gömülüp dozerle çıkarılırken, insanların gözleri önünde linç vahşetleri sergilenirken, 1 Mayıs'lar kanla kızışırken alkış tutanlar, zavallı bir köpek öldürülürken gözyaşı döküyor. Ne kadar inandırıcı olabilir ki? Döktükleri kanda boğulacakların arasında timsah gözyaşlarının sahipleri de olacak.

Evet!... Dört devrimci kaybedilmek isteniyor. Ama asıl kaybedilmeye çalışılan, Neslihan, Hasan, Metin ve Mehmet şahsında insanlık onurudur. Cumartesi anneleri çoğalsın. Kayıp resimleri olmasın saçlarına ak düşmüş anaların ellerindeki. Ne demişti Fuçık, Darağacında Notlar'ın sonunda "Gerçek yaşamda seyircilere yer yoktur, herkes katılır yaşama." Yani seyirci koltuklarında oturanlar da bu oyunun içinde aslında-sırasını bekleyen suskun bir toplumu canlandırıyorlar. Katliamlara, zulme, sömürüye, işkenceye susarak destek veriyorlar. Bunun adı faşizme suç ortağı olmaktır. Sessiz bir onaylamadır. Unutulmamalıdır ki, kaybeden asla gözaltılarda kaybolanlar olmayacak. Katledenlerdir, kaçırıp kaybedenlerdir kaybeden. Çünkü "tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söyler".

Yeni kayıplara izin vermeyelim!

Bir “görevli teorisyen”in demokrasisi

İç çözölmeye karşı o

Bilindiği gibi Susurluk skandalını izleyen günlerde, geçen yılın Ocak ayında, TÜSİAD bir “demokratikleşme” bombası patlatmış, bunun yarattığı “toz duman” bütün reformist çevreleri sarmış, bu arada bazı devrimci grupları da etkisi altına almıştı. TÜSİAD’ın burjuvazi adına Susurluk pislighinin ve devletteki çeteleşmenin sorumluluğundan sıyrılmak için giriştiği bu aldatici manevra, kısa bir süre sonra EMEP’te de yankısını buldu. ‘98 Mart’ında gündeme getirilen “demokratik devlet” ve “demokratik anayasa” açılımı ve kampanyası, TÜSİAD’ın yarattığı “toz duman”ın dolaysız bir meyvesiydi. Bu açılımı hemen izleyen birkaç gün içinde A. Cihan Soylu isimli “ideoloji memuru” da kendisine düşeni yaptı. Yıllardır Kürt sorununda “siyasal çözüm” politikasına yönelttiği eleştirileri bir anda unuttu ve yeni açılımı anında Kürt sorununa uyarladı.

Günlük *Emek* gazetesi 1 Mayıs’ı hemen izleyen günlerde “dosya” başlıklı sayfasında üç bölümlük bir yazı yayınladı (bkz. 2, 3 ve 4 Mayıs tarihli nüshalar). “*Siyasal Özgürlükler İçin Mücadelenin İçeriği ve Önemi*” başlıklı bu yazı A. Cihan Soylu imzasını taşıyor. Tümüyle komünist hareketi hedef alan, fakat bunu açıktan ve yüreklice yapmak gücü gösteremeyen bu yazıyı bu sayıdan itibaren sayfalarımızda olduğu gibi yayınlıyoruz. Cehaletin ve hakaretin yeni bir örneği olduğu kadar iflah olmaz reformist bir kafa yapısının da örneği olan bu yazıyı şu sıralar yayına hazırlanan *Demokrasi ve Devrim* kitabında ayrıca yayınlacağız. Bilindiği gibi bunu ilk kez yapmıyoruz. Birkaç yıl önce yine aynı çevrenin “Özgürlük ve Demokrasi” üzerine küfür ve cehalet karışımı bir başka yazısını ilkin *Ekim* yayınlamıştı, ardından *Kızıl Bayrak* olarak biz yayınladık. *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* başlıklı kitabımızın her iki baskısında da bu ibretlik yazıya ayrıca yer verdik. (Bkz. Genişletilmiş 2. Baskı, s.133 vd.)

Ekim bu yazıyı “*Küfür ve Hakaret Yanıtı Değildir!*” ve “*Cehalet Kanıtı Değildir!*” başlıklı iki metinle yanıtlamıştı. Bu ikinci metin şu sözlerle başlıyordu: “*Küfür ve hakareti bir davranış biçimi olarak benimseyenlerin cahilliğine hiç şaşırmamak gerekir. Zira küfür aynı zamanda cahillığe özgü bir durumdur. Bu küfürbazlar, komünistlerin “İş-Ekmek-Özgürlük!” sloganı üzerinden yönelttiği ideolojik eleştirinin yarattığı etki ve sarsıntının salt küfürle körüklenen bir düşmanlıkla karılamayacağını hissetmiş olmalı ki, siyasal özgürlük mücadelesinin taşıdığı önem üzerine İki Taktik’ten altalta dizdikleri birkaç alıntıyla ciddi ciddi birşey kanıtladıklarını*

zannediyorlar. Gerçekte ise, yalnızca Lenin’in liberal olduğu kadar cahil okurları olduklarını tüm açıklığı ile ortaya koymuş oluyolar. TDKP-Merkez Komitesi yayınında yeralan yazıyı bu açıdan da ibret verici bir belge sayıyoruz.” (s.153)

Onlar Lenin’in liberal olduğu kadar cahil okurları olduklarını ekte yayınladığımız yazılarıyla bir kez daha kanıtlıyorlar. Şu farkla ki, daha önce *İki Taktik* üzerinden yaptıklarını bu kez *Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm* üzerinden yapıyorlar.

İç çözölmeyi bloke etme manevraları

A. Cihan Soylu imzalı yazı, EMEP bünyesinde yaşanan ve artık tüm sol kamuoyunun bilgisi dahilinde olan iç çözölmeye ve ayrışma süreci karşısında yaşanan paniğin bir göstergesi ve bunun önünü almaya yönelik bu kez hayli umutsuz çabanın bir ifadesidir. *Emek* gazetesinde bir süredir bunun işaretleri zaten vardı. Geçen yılın Ağustos ayında 220 kişilik bir deklarasyonla EMEP’ten kopan yoldaşlar bu yılın Ocak ayında *EMEP Eleştirisi* başlıklı kitaplarını yayınladılar, böylece bu hareketin genel iddiaları ile gerçek konumu arasındaki başdöndürücü uçuruma etkili bir ayna tutmuş oldular. Bu ayna daha dün EMEP saflarında yeralan devrimciler tarafından tutulduğu içindir ki etki ve yankısı da o ölçüde büyük oldu. İç bunalımı şiddetlendirdi ve devrimci arayışları hızlandırdı. Bunun önünü almak için uygulanan utanç verici yasaklar ve girişilen bildik oyalama manevralarının yansıra günlük basındaki “ideoloji memuru” da bu arada göreve çağrıldı. A. Cihan Soylu, günlük siyasal gelişmeleri yorumlama görüntüsünün arkasına saklanarak, köşesinde peşpeşe “devrimci” vurgular içeren ve EMEP bünyesindeki devrimcileri yatıştırmayı hedefleyen yazılar yayınlamaya başladı.

Bu yazılardan biri “*Politik Gelişmeler ve Devrimci Sınıf Örgütünün Güçlendirilmesi*” başlığı taşıyor ve şu paragrafla bitiyordu: “*Politik gelişmelerin yönünü görmek ve gereklerini yerine getirmek günün en önemli görevidir. Günlük işlerin karmaşası çoğu kez asıl görevlerin unutulması ya da ertelenmesine yol açmıştır; ve bu hemen her zaman zararlı olmuştur. İşçi sınıfının devrimci partisi mücadeleden ve tarihten öğrenmesini bilen ve buna uygun davranan bir partidir, aynı zamanda.”* (15 Mart ‘98)

Bu EMEP’in gömüldüğü legalizm batağına ve kendiliğindenci sürüklenişe yöneltilen örtülü “devrimci” bir eleştiri oluyordu güya. Birazdan bu yazıya yeniden döneceğiz ve devrimciliği artık tümenden yitirmiş olanların devrimci açıdan “tarihten öğrenme” yeteneklerini de yitirdiklerini örnekleme imkanı bulacağız. Bu yazıda yapılan tespitlerin ardından bir nebze devrimci olanların yapacağı iş legalizmin sert bir biçimde mahkum edilmesi ve her koşul altında çalışma ve mücadele etme yeteneği gösterebilecek illegal bir örgütlenme çağrısı olabilirdi ancak. Oysa yazının böyle herhangi bir sorunu yok, olamazdı da. İlegal örgüt ile devrimci siyasal çizgi organik bir bütün olduğuna göre, devrimciliğini yitirmiş olanların niye böyle bir sorunu olsun ki.

Fakat bu yazıdan daha dikkate değer olan “*Hangi Demokrasi?*” başlığı taşıyan bir başka yazıydı. 26 Mart ‘98 tarihi taşıyan bu yazının peşin talihsizliği, tam da EMEP’in “demokratik devlet” açılımı yaptığı günlerin yıldönümüne denk gelmesiydi. Bilindiği gibi Susurluk skandalını izleyen günlerde, geçen yılın Ocak ayında, TÜSİAD bir “demokratikleşme” bombası patlatmış, bunun yarattığı “toz duman” bütün reformist çevreleri

sarmış, bu arada bazı devrimci grupları da etkisi altına almıştı. TÜSİAD’ın burjuvazi adına Susurluk pislighinin ve devletteki çeteleşmenin sorumluluğundan sıyrılmak için giriştiği bu aldatici manevra, kısa bir süre sonra EMEP’te de yankısını buldu. ‘98 Mart’ında gündeme getirilen “demokratik devlet” ve “demokratik anayasa” açılımı ve kampanyası, TÜSİAD’ın yarattığı “toz duman”ın dolaysız bir meyvesiydi. Bu açılımı hemen izleyen birkaç gün içinde A. Cihan Soylu isimli “ideoloji memuru” da kendisine düşeni yaptı. Yıllardır Kürt sorununda “siyasal çözüm” politikasına yönelttiği eleştirileri bir anda unuttu ve yeni açılımı anında Kürt sorununa uyarladı. Kampanyanın ilanından birkaç gün sonra “siyasal çözüm”cü bir yazı kaleme aldı ve onu Kürt sorununda anayasal çözüme ilişkin şu veciz sözlerle bitirdi: “*Halkın huzuru ve demokratik Türkiye için devletin Kürt politikası değişmeli, ulusların ve dillerin tam hak eşitliği anayasal garantiye bağlanmalıdır.”*

Ve işte bu yiğit yazar ya da bu zavallı memur, bu satırlardan tam bir yıl sonra, kalkıp “*Hangi Demokrasi?*” başlıklı bir yeni “görev” yazısı kaleme alıyor. Yazısına “*Türkiye’nin politik gündeminde son bir yıllık süreçte ‘demokrasi’ sorunu en yoğun tartışma konularından biri oldu*” cümlesiyle başlıyor ve az aşağıda şöyle devam ediyor: “*Ancak, bu tartışmanın ‘tozu dumanı içinde’, özellikle ilerici çevreler bakımından, kimin nasıl bir demokrasiyi savunduğu, kimin demokrasiden yana ya da karşı olduğu; yani bu tartışma kapsamında sorunun özü çoğu kez unutuldu, ya da önemsiz bir sorunuş gibi geriye atıldı. Proletarya ve emekçiler açısından, demokrasi mücadelesinin, burjuva parlamenter sistem ile parlamenter ya da askeri faşizm tercihi sınırına çekilemeyeceği gibi temel önemde bir sorunun üzerinden atlandı. Burjuva demokratları ve reformistlerden farklı olarak, işçi sınıfının ve politik partisinin, demokrasi sorununu, iktidarın burjuvaziden alınması ve burjuva diktatörlüğünün parçalanması hedefine bağlı olarak ele aldığını kavrayamayanlar; MGK’nın politik tekeline ve emekçilerin günlük yaşamını dolaysız olarak tehdit etmesine ve devletin cinayet çetelerine karşı izlenen mücadeleyi reformist bir yoruma tabi tutma yolunu seçtiler.”* (26 Mart ‘98)

Bunları, “demokratik devlet”, “demokratik anayasa”, “ordunun demokratikleştirilmesi” vb. üzerine reformist açılımları gün kaybetmeden köşesinde Kürt sorununda “anayasal çözüm”e uyarlayan biri söylüyor! Ve biz bu adama bunun için “ideoloji memuru” diyoruz. Onun “görevi”, duruma kılıf uydurmak, yırtığa yama vurmak, yazarlık birikimini ve yeteneğini (ki bu birikim ve yeteneğin sınırlarını da birazdan göreceğiz!) kullanarak samimi devrimcileri aldatmaktır. Bu fırıldak yazar TÜSİAD’ın yarattığı “toz duman içinde” yolunu şaşırp reformizme saplanmakla kimi suçluyor ola ki? Herhalde ÖDP’yi, HADEP’i ya da İP’i değil. Onların hepsi zaten her zaman bulundukları yerdeydiler ve ilk ikisi TÜSİAD’ın çıkışını daha en baştan, “patronlar da nihayet gerçeği anladılar ve ağırlıklarını koydular”, diyerek selamlamışlardı. Geriye bu “görevli memur”un kendi partisi EMEP kahyor ki “toza dumana” boğulan da zaten oydu.

Gerçekte bu liberal çevre “demokratikleşme” çizgisine yıllardır oturmuştu. Fakat geçmiş devrimci geleneğin baskısı ve tabandaki devrimcilerin sürmekte olan duyarlılığı, açık bir kimlikle ortaya çıkmalarını güçleştiriyordu. TÜSİAD’ın rüzgarı ve bunun oluşturduğu “uygun” siyasal atmosfer, gerekli açılıma iyi bir vesile sayıldı ve “Demokratik Türkiye için”

vaazı üzerine - 1

oportünist manevralar

görev başına!” çağrısı eşliğinde “demokratik devlet”, “demokratik anayasa” ve “ordunun demokratikleştirilmesi” eksenine oturan açılımlar nihayet açıktan yapıldı. Böylece de TÜSİAD’ın giriştiği manevranın yedeğine düştü. *“Hangi Demokrasi?”* başlıklı yazının şu bitiş sözleri, işin aslında EMEP’in son bir yıldır içine düştüğü bu durumun örtülü bir itirafından başka bir şey değildir: *“İşçi sınıfı ve emekçiler, faşizme ve sermayenin saldırılarına karşı mücadele ederlerken, üzerlerindeki burjuva sınıf egemenliğinin biçimlerinden birini tercih etmek zorunda değillerdir. Sınıf düşmanıyla mücadelede hangi yöntemin izleneceği ve hangi somut taleplerin öne çıkarılacağı, başka şeylerin yanı sıra, mücadelenin amaç ve hedefleriyle de doğrudan ilişkilidir. Bu hedef bulanıklaştığı oranda gericiliğin yedeğine düşme tehlikesi de büyüyecektir.”*

Fakat bu reformist açılımların hayırlı bir sonucu da olmadı değil. TÜSİAD’ın estirdiği “demokratikleşme” rüzgarının girdabına kapılıp “demokratik devlet” açılımını yapanlar, böylece onu izleyen aylardaki iç sorgulama ve bunu izleyen devrimci kopmaların da yolunu düzlemiş oldular. Daha önceleri yaşanan ve illegal örgütün tasfiyesiyle noktalanmış legalist örgütsel açılım bu yeni reformist siyasal açılımla bu kadar kaba bir biçimde birleşip tamamlanınca, yılları bulan oyalama ve aldatmaların da nihayet sonu geldi. Ortada artık ideolojisi, siyasal platformu ve örgütsel varlığı ile dört dörtlük reformist bir parti vardı. Bunun yıllardır “devrim” ve “sosyalizm” adına aldatılan ve “ikinci kongre” vaatleriyle oyalanan devrimci kadrolarda huzursuzluğa ve sorgulamalara yolaçmaması düşünülemezdi. İlk çıkış, “demokratik devlet” açılımından yalnızca birkaç ay sonra, 220 kişilik deklarasyonla geldi. Biz bu ilk çıkışın mantığını daha en baştan şöyle değerlendirmiştik:

“Bu gelişmeyi düzenle bütünleşme çizgisini günden güne derinleştiren reformist akımın bünyesinde kaçınılmaz olarak yaşanacak bunalımın bir ilk dışı vurumu sayıyoruz. İç hoşnutsuzlukları oyalamada ve zaman içinde terbiye etmede mahir oldukları bilinen oportünist yöneticilerin geline yerde bunda artık zorlandıkları görülüyor. Bu zorlanmanın “demokratik devlet” platformuna açık geçiş ve CHP ile örtülü ittifak arayışı dönemine denk gelmesi rastlantı değildir. Bugüne kadar şu veya bu şekilde aldatılarak liberalleşme sürecine dahil edilen devrimci unsurların bu kadarını artık kaldıramadıkları ve bu sayede hareketin evrimini yeni bir bütünsel değerlendirmeye tabi tuttukları anlaşılıyor.”

Geçerken belirtelim ki, EMEP’te bugün giderek hızlanan iç çözülme sürecinin mantığını ve dinamiklerini anlamak isteyen herkes, bu değerlendirmeyi hareket noktası olarak almak zorundadır.

Öte yandan bu değerlendirme, “ideoloji memuru”nun son bir yıllık “toz duman” ile söze başlayıp, okuru EMEP’in “*demokrasi sorununu, iktidarın burjuvaziden alınması ve burjuva diktatörlüğünün parçalanması hedefine bağlı olarak ele aldığı*” konusunda temin etmeye çalışmasının gerisinde yatan gerçek etkene de ışık tutuyor. Ki burada asıl sorunumuz da zaten bu yeni manevraya işaret etmektir.

Yıllar boyunca “devrimcilik” adına aldatılan ve peşpeşe liberal açılımlara alıştırılan devrimci kadrolar, ‘97 ilkbaharında, geçmiş TDKP olan hareketten geriye kala kala “demokratikleşme platformu” ile bu platforma oturan gevşek bir legal partinin kaldığını

şaşkınlıkla gördüler. Girişilen sorgulamaların hareket noktası, illegal örgütün tasfiyesi ve anayasal çerçeveye oturmuş bir demokrasi mücadelesi platformu gibi iki kritik sorun üzerinden oldu. Çözülmenin hızlandığı bir aşamada aldatma girişimlerinin bu iki sorun üzerinden gündeme getirilmesi bu açıdan hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Gelgelelim illegal örgüt sorunu sözkonusu olduğunda “görevli”nin işi demokrasi sorunu kadar kolay değil. Illegal örgüt vaadedilemez, pratikte yaşanır. Geride kalan yıllarda “varlığını koruyor” denilerek insanlar çirkin bir tutumla aldatılmışlardı. Yokluğunun hissedildiği bir aşamada bu kez bir düzmece “2. konferans” tezgahlandı; bir yandan varlığı güya böylece “gösterilmiş” oldu, öte yandan ise düzmece konferansın bildirisinin satır aralarında yokluğu zımnen kabul edilerek “yeniden inşası” bir görev olarak saptandı. (Bu çirkinlik anında komünist basında “*Olmayan TDKP’nin 2. Konferansı*” başlığı ile teşhir edilmişti.) Aradan birbuçuk yılı aşkın bir süre geçmiş bulunuyor; doğal olarak vaadedilen “yeniden inşa” doğrultusunda tek bir adım bile atılmadı, bunun yerine insanların duruma alıştırılması yolu tutuldu. Ve bugün, A. Cihan Soylu isimli “memur” kalkıp siyasal gelişmelerin “gericiliğin yoğunlaşması”, “şiddet kurumlarının daha pervasız kullanılması”, “şiddetin dozunda artış” doğrultusunda seyrettiğini tespit ediyor; ordunun “açık mücadele alan ve araçlarını kullanılmaz duruma” getirme hedefinden söz ediyor; tüm bunlardan “devrimci sınıf örgütünün güçlendirilmesi zorunluluğu” üzerine sonuçlar çıkarıyor. Ama dikkate değerdir, illegal örgüt ve çalışma hakkında tek kelime olsun etmiyor. Bunun yerine sorunun ilkesel ve politik özünü karartan şu genel geçer laflarla işi geçiştiriyor:

“Örgüt, politik ya da ekonomik olsun, işçi ve emekçilerin geniş desteğine sahip olduğu ölçüde, saldırılara dayanacak ve mücadeleyi sürdürecektir. Örgütünün temel birimlerini fabrika, işyeri, sendika ve kurumlarda sağlamca oluşturmuş bir işçi sınıfı partisi, sermayenin saldırılarının püskürtülmesinde emekçi hareketinin başında yürümeyi ve her koşulda varlığını ve faaliyetini sürdürmeyi başaramaz, ya da bu durumda başarması zordur.”

Kendi deyimiyle “azgın bir faşist rejim”in hüküm sürdüğü bir ülkede, “her koşulda varlığını ve faaliyetini sürdürme” sorununu örgütün illegal varlığıyla temellendireceğine, bu liberal düzenbaz tutup birim temeline oturma ve kitlelerle bağ gibi her türden siyasal örgütlenme için ve her zaman için geçerli olabilecek sorunlarla işin üzerinden atlamayı marifet sayıyor. Buna çok da şaşımamak gerekir; legalizm batağına gömülenlerin oradan çıkmaları hem çok zor ve hem de bunun için artık çok geç.

Ama öteki sorunda, “demokrasi” sorunda işi gerçekten kolay. Birkaç yazıda peşpeşe demokrasi sorununu “*iktidarın burjuvaziden alınması ve burjuva diktatörlüğünün parçalanması hedefine bağlı*”yoruz demekten kolay ne olabilir? Böylesi boş iddialar hiçbir pratik yük getirmez, oysa bir kısım insanın bir süre için daha aldatılmasına ve oyalanmasına pekala hizmet edebilir. Nitekim “ideoloji memuru”, Mart ve Nisan aylarına ait köşe yazılarında, denk geldikçe gündelik mücadeleyi ve demokrasi mücadelesini “toplumsal devrime” bağlamaya çok özel bir özen gösteriyor. Öylesine ki, artık günlük “borsa oyunları” ve “işçinin ekmeği” üzerine yazılan “gündelik” yazılar bile, işçilerin “*yalnızca günlük ekmeğini büyütme kavgasını vermekle yetinmeyip sömürülmesinin koşullarını ortadan kaldıracak bir toplumsal devrim için mücadele etmek*” zorunda oldukları türünden pek “devrimci”

vurgular ile bitiyor.

Demokratik devrimden “demokratikleşme” platformuna düşenlerin şimdi bir anda bu liberal platformdan “toplumsal devrim” laflarına sıçramalarının gerisinde, gitgide güç kazanan reformist-tasfiyeci çizgiyi sorgulama çabalarını bloke etme hesabı var. Bu hesabın bu kez ne kadar tutacağını ise önümüzdeki günlerde birlikte göreceğiz.

Üç bölüm üzerinden bazı ön gözlemler

Ama bu kez işlerinin zor olduğunun farkında oldukları anlaşılıyor. Ekte ilk bölümünü yayınladığımız yazı buna tanıklık ediyor.

Bu yazıyı kendi akışı içinde ayrıca izleyeceğiz. Öncelikle toplamına ilişkin olarak bazı gözlemler sıralamak istiyoruz.

1) EMEP’teki iç çözülmenin ihtiyaç haline getirdiği bu yazı, yerinde bir davranışla, bu iç çözülmenin doğrudan bir tarafı olarak bizi hedef alıyor. Güya bizim demokrasi sorununa yaklaşımımız eleştiriliyor. Ama ne ilginçtir ki, bizden bize ait tek satırlık bir görüş aktarılmıyor. Biz ki demokrasi sorununa ilişkin görüşlerimizi yıllardır en açık ve en kapsamlı bir biçimde ortaya koymuşuz ve bunları kitaplaştırmışız; biz ki bu konuyu son olarak Program Sorunları Üzerine Konferanslar’ın ilk konusu olarak seçmiş, düşüncelerimizi en açık-seçik biçimde ortaya koymuş bir hareketiz, ama bize üç bölümlük bir yazı ayıranlar tutup bizden iki satır aktarma yoluna gitmiyorlar. Gerçekten bize ait olan tek bir görüş bile aktarma ihtiyacı duymuyorlar. Bunu yapmıyorlar ama, her türlü keyfi yakıştırma ile yer yer terbiye sınırlarını tümenden aşan küfürlerini de bizden esirgemiyorlar.

2) Yazının yazarı yiğit, bu zavallı “görevli”, bizim görüşlerimizi alıp kendi bakış açısından irdeleyip söyleyeceği neyse bu çerçevede söylemek yerine, kendince daha pratik bir çözüm bulmuş. Tutup Lenin’in *Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm* başlıklı kitabını hasbel kader okumuş. Orada Lenin’in emperyalist-ekonomistlere attığı ne kadar deli saçması görüş varsa bize atfetmiş, sonra da bunların altına her seferinde Lenin’den tırnaklı ya da tırnaksız pasajlar koyarak böylece işimizi halletmiş. Demokrasi ve devrim gibi ciddi siyasal konuların teorik çerçevesi üzerine kalem oynatma işi kala kala klasiklerden pasajlar ezberlemenin ötesinde hiçbir düşünsel yeteneği olmadığını bizim 20 yıldır bildiğimiz bir zavallı memura kalırsa olup olacağı da ancak bu olabilir.

3) Bu yiğit kişi, yazısında bizi dosdoğru hedeflemek yerine, nedense Türkiye’deki daha genel bir sol siyasal kategoriye hedef alıyor görünmek için hep bir “Türkiye’nin küçük-burjuva ‘sol’cuları” ifadesini kullanıyor. Ama demokrasi sorununun teorik ve programatik ele alınışı sözkonusu olduğunda, komünist hareketin kendi konumunda tek olduğunu, daha da önemlisi, sol hareketin tüm öteki akımlarının tam da kendileriyle aynı konumda olduklarını bu liberal yiğit ya ciddi ciddi bilmiyor, ya da bilmezlikten gelmeyi kurnazlık sayıyor. Bu zavallı memur, örneğin bir TİKB’nin, bir MLKP’nin ya da bir DHKP-C’nin demokrasi ve devrim sorunlarının teorik-programatik ele alınışında kendileriyle aynı konumda bulunduklarını bilmiyor olabilir mi? Aralarındaki farkın bundan devrimci ya da reformcu siyasal sonuçlar çıkarmaktan geldiğini, sayılan akımların çünkü TDKP gibi devrimci-demokrat, kendilerinin (yani bugünkü EMEP’in) ise liberal-demokrat olduğunu anlamakta gerçekten bir güçlük çekiyor

olabilir mi?

4) Üç bölümlük “demokrasi dosyası”nın bu yiğit yazarı, bu üç bölüm boyunca sık sık asıl sorun demokrasi mücadelesinin önemsenmesi ya da küçümsenmesi değil, onun nasıl ele alınacağıdır diyor. Böylece gerçekte bizim on senedir yüzlerce, belki binlerce kez yinelediğimiz basit bir gerçeği dile getirmiş oluyor. Ama bunu diyen bu zavallı memur, nedense bu ele alınış üzerinden bize söyleyeceklerini söyleyeceğine, gerisin geri dönüp demokrasi mücadelesini reddettiğimizi, onu “reformizm” saydığımızı, lekeli gördüğümüzü papağan gibi tekrarlayıp duruyor. Lenin’in Kievski’ye söylediklerini yineleyip durmak dışında demokrasi sorunu konusunda tam bir kara cahil olduğunu üç bölümlük yazısı üzerinde kanıtlayan bu yiğitten başka ne beklenebilir ki?

5) Tartıştığı konu hakkındaki bilgisizliğini her satırda dışarı vuran bu “soylu” kişi, devrim sorunda üç bölümlük yazı yazıp, Lenin’in emperyalist ekonomistler üzerinden söylediklerine sığınarak “sol”a veryansın ediyor da, aynı konuda bir de Kautsky’nin fikir babalığı yaptığı bir “sağ” çizgi bulunduğunu, gariptir bir kez olsun anmıyor. Bundan daha anlamlı ve açıklayıcı bir davranış olabilir mi?

Kautskizm devrim sorununun ele alınışında devrim düşmanı bir çizgiyi, ulusal sorun sözkonusu olduğunda sosyal-şoven bir tutumu temsil ediyordu. Oysa “emperyalist-ekonomistler”, bazı teorik konularda yolunu şaşırmış olsalar da, politik tutumlarıyla devrimci ve enternasyonalist idiler. Rus olanlar Lenin’in kendi Bolşevik yoldaşlarıydı. Alman “emperyalist-ekonomistler”inin lideri ve ulusal sorunda o ünlü temel teorik yanılığının asıl temsilcisi, bizzat Rosa Luxemburg’du. Hollandalı ve Polonyalı “emperyalist-ekonomistler” Bolşeviklerin yanısıra emperyalist savaş döneminin bir avuç enternasyonalistini oluşturuyorlardı. Cahil yazarımızın bunları bilmediği, savaş döneminin “emperyalist-ekonomistler”ini, bildiğimiz Rus ekonomistlerinin “bir başka kesimi” sandığı anlaşıyor. Yine de bilgisizliğin bu cephesinin fazlaca bir önemi yok. Ama demokrasi sorununun marksist ele alınışı üzerine kalem oynatıp da, Rusya’da Menşevizm, Avrupa’da Kautskizm diye anılan bir liberal akımın bulunduğunu, Lenin’in kendi yoldaşlarının yanılığlarıyla bu kadar sert ve kararlı bir biçimde uğraşmasının gerisinde aynı zamanda bu liberal akıma karşı mücadelenin zaafa uğramasını engelleme kaygısı bulunduğunu görmezlikten-bilmezlikten gelmenin hiç de rastlantı olmadığını önümüzdeki liberal fikir çorbasına daha yakından baktığımızda göreceğiz.

6) A. Cihan Soylu’nun yazısı, tüm demokratik-siyasal istemlerin kendi başlarına alındığında birer siyasal reform talebi olmaktan öteye gidemediğini, kapitalizm koşullarında bunların teorik olarak elde edilebilir olduğunu nihayet kabul ediyor. Ama o bu kabulden çıkara çıkara demokrasi mücadelesinin düzen içiliği üzerine liberal-kautskist sonuçlar çıkarıyor. Oysa bir marksist, tam tersine, bu kabulden, siyasal demokrasi taleplerinin a’dan z’ye kadar proleter devrim perspektifi içinde devrimci bir formülasyona kavuşturulması, demokrasi mücadelesinin devrimci ele alınışıyla proleter devrim stratejisi arasındaki kopmaz organik bağın özenle gözetilmesi sonucunu çıkarabilir. Liberal çorbayı karıştırırken üzerinde en çok duracağımız temel noktalardan biri olacağı için burada yalnızca hatırlatmakla yetiniyoruz.

7) Bundan birkaç yıl önce bu liberal takımına “Cahillik Kanıt Değildir!” başlığı altında verilen yanıtı, şu sözlerle noktalamıştık:

“*Ve artık kavramaları gerekir ki, sermaye iktidarı koşullarında, demokrasi mücadelesi sözkonusu olduğunda, bir marksist devrimci ile bir liberal demokratı kesin çizgilerle birbirinden ayıran temel tartışma eksenini, bu mücadelenin önemsenmesi ya da küçümsenmesi değil, fakat onun nasıl bir genel perspektif içinde ele alındığıdır.*

“*Lenin’in marksist devrimcinin sorunu ele alışına ilişkin olarak söyledikleri şunlardır: ‘Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özelemleri kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir.’*

“*İki Taktik’ten olur olmaz aktarmalar yapanların günümüz Türkiye’si için son derece anlamlı olan bu temel düşünceyi ısrarla görmezlikten gelmeleri bir rastlantı olabilir mi?’*” (Liberal Demokratizmin Politik

Platformu, 2. baskı, s.159-160)

Devrimci okur şaşkınlık ve garipsemeyle karşılayacaktır ama, üç bölümlük “demokrasi dosyası”nın ikinci bölümünde ve “*Demokrasi Sorununun Marksist Çözümü*” arabaşlığı altında, Lenin’in bu sözleri aktarılıyor ve ardından bir zafer edasıyla “işte siyasal demokrasi sorununa marksist yaklaşım budur” deniliyor. Fakat eğer demokrasi sorununa yaklaşım bu liberallerin inancına göre de buyusa, bu onların geçmişteki ve bugünkü yaklaşımlarının iflasının da teyididir. Yine bu, komünist hareketin on yıldır sorunu ele alışı ve ortaya koyuşunun da tam bir doğrulanmasıdır. Çünkü bu, kapitalist bir ülkede demokrasi sorununun proleter devrim stratejisi içinde yerli yerine oturtulmasından başka birşey değildir.

Gelgelelim demokrasi sorunda gerçekte kautskici çizgide olan bu liberallerin Lenin’in formülasyonuna katıldıklarına kargalar bile güler. Zira bu formülü benimsemek, gerçekte proleter devrim çizgisini benimsemektir. Demokratik devrimin bile gerisine düşen, genel olarak devrimle bağını kesen ve düzen içi bir “demokratikleşme” platformuna oturan (bu çerçevede tümüyle legale çıkan) bir hareketin proleter devrim perspektifi üzerine iddiaları ancak bir komedi örneği olabilir.

8) Ve son bir gözlem: Üç bölümlük bu “demokrasi dosyası”nda bir kez olsun “demokratik devrim” sözü geçmiyor. Gerçekten dikkate değer bir durum. Sorun elbette bu çevrenin devrimle herhangi bir bağının kalıp kalmadığı değil. Ama “demokratik devrim” anlayışı, birçok kez revizyondan geçmiş olsa da, bu hareketin değişmeyen resmi çizgisidir. Demokrasi ve devrim üzerine bir yazıda herşeyden önce yapılması gereken tam da demokratik devrim anlayışının yürekli bir savunusu olmalıydı herhalde. Bu, yapılmak bir yana, formül olarak anılmıyor bile. Bunun yerine “siyasal özgürlüklerin kazanılması”, “faşist diktatörlüğün yıkılması”, “siyasal devrim” vb. türden daha dolaylı ve muğlak formüller tercih ediliyor. Bu bir ilerleme değil, tam tersine, “demokratikleşme platformu”nun mantıksal bir sonucudur. Bu iddiamızın gerekçelendirilmesini sonraya bırakıyoruz. Burada sadece üç bölümlük yazının ekte yayınladığımız bölümünde yeralan şu cümlesine parantez içinde dikkat çekmekle yetiniyoruz: “*Demokratik siyasal özgürlükler için mücadeleyi küçümseyen (veya proletarya ve emekçileri, suni olarak birbirinden ayrılmış, şematik aşamalandırılmış devrim dönemleri ya da projeleriyle oyalayan) anlayışların bu mücadeleye zarar verdikleri açıktır.*” Parantez içindeki bozuk laf dizisinin illa da bir anlamı varsa eğer, bu da burada demokratik devrim ile sosyalist devrim arasında teorik ve tarihsel bir ayrıma kategorik olarak karşı çıkıldığı olabilir ancak. Bu ne biri ne öteki, ama “nihai” hedef olarak “toplumsal devrim” demeye çıkan tutum, devrim sorunları konusundaki oportünist belirsizliğin bir teori haline getirilmesinden başka bir şey değil gerçekte. İç çözülmenin yoğunlaştığı temel önemde konulardan biri proleter devrim sorunu olduğu için bu oportünist belirsizlikle durumu kurtarmaya öncelikle ihtiyaç duyuluyor.

“Azgın faşist rejim” ve açık parti!

Ekte yayınlanan ilk bölüm üzerinden yazının kendisine geçiyoruz. Türkiye tarihi üzerine edilen derme-çatma laflarla ilgili değiliz. Şu kadarını söyleyelim: Kemalist devrim hakkında Stalin’den ödünç alınma çok bilinen tanımları ayırın, öteki her cümle ve tanım düşünsel açıdan ciddi falsolar içermektedir. Türkiye tarihi üzerine hiçbir zaman ciddi bir incelemesi ve özgün bir görüşü olamamış bir hareketle yüzyüze olduğumuza göre, bunlarla uğraşmaya değmez. Bizi bu tarihsel sunuştan konumuza ilişkin olarak çıkarılmak istenen sonuç ilgilendiriyor. İşte bu sonuca ilişkin pasaj:

“*Dünya kapitalizminin büyük bunalım yılları, genel olarak siyasal gericilik eğiliminin faşizm yönünde yoğunlaşmasına yol açarken, Türkiye’de de ‘30’lu yıllarda faşizm, emperyalizmin işbirlikçisi burjuvazi ve büyük toprak ağaları ittifakının sınıf diktatörlüğü olarak gerçekleşti. Sonraki yıllar işçi ve emekçilerin mücadelesine bağlı olarak kısmi demokratik hakların elde edilmesine karşı, faşizm, işbirlikçi burjuvazinin diktatörlük biçimlerinden biri olarak kurumsallaştı. Bu süreçte, emperyalistlerin mücadelesinin açığa çıkardığı boşluklarını tahkim*

yolunu seçerek, işçilere, emekçilere, Kürtlere karşı azgın bir saldırganlıkla varlığını sürdürdü.”

Özetle; Türkiye’de “30’lu yıllar”dan beri kurumlaşan, zaman zaman mücadeleyle gedikler açılmış olsa da zamanla burjuvazi tarafından tahkim edilen bir faşist diktatörlük var. Türkiye’de hiçbir zaman demokrasi olmadı ve halen de yok. Faşist gericilik tüm demokratik hak ve özgürlükleri gasp etmiştir vb. vb. Tüm bunlar Türkiye’de demokrasinin olmadığını ve demokrasi uğruna mücadelenin taşıdığı çok özel önemin vurgulanması için. İyi ama herkesin bildiği bu basit gerçeğe sözü getirmek için sözde Türkiye tarihi üzerine onca aptalca söze gerçekten gerek var mıydı?

Güzel, Türkiye’de onyıllardır faşist bir dikta rejimi var, Türkiye’de demokrasi yok, Türkiye’de tüm temel demokratik hakların yanısıra örgütlenme özgürlüğü yok. Peki sormazlar mı, bu durumda sizin bu faşist rejimin göbeğinde tümüyle açık bir parti olarak ne işiniz var? Faşizmin kurumlaştığı ve bu kurumlaşmanın sürekli tahkim edildiği, demokratik hakların ve geleneklerin olmadığı, kendi sözlerinize “anayasa ve yasalar”ın “faşist baskı maddeleri ve yasaklarla dolu” olduğu bir ülkede siz neye güvenerek herşeyinizle açıkta duruyorsunuz? Ya da soruyu değiştirerek şöyle soralım. Siz tüm siyasal-örgütsel varlığınızla nasıl oluyor da bu dar faşist cenderenin içine sığabiliyorsunuz? Demokrasi mücadelesinin önemini sözümona birilerine kanıtlamak adına “Türkiye’nin azgın faşist rejimi” gerçeğini döne döne vurgulayanlar bunun beraberinde yukarıdaki türden sıkıntılı soruları getireceğini akıllarına pek getiremiyorlar anlaşılan. Ama bu sorular onların bugünkü gerçek konumlarına tutulmuş bir aynadan başka birşey değil. Bunun ne anlama geldiğini *Özgürlük Dünyası*’nın EMEP’in kuruluşunu hemen önceleyen bir sayısında söylenenlerden giderek göstermek istiyoruz. Söylenenler demokrasi sorunu ile bağlantılı olduğu için bu özellikle anlamlı olacaktır.

Özgürlük Dünyası’nın 76. ve 77. sayısında yayınlanan “*Yasal Çalışma ve Yasalcılık*” başlıklı yazı devrimcilik adına girişilecek bir yasal parti girişimini değerlendirirken şunları söylüyordu:

“*Siyasal özgürlük koparılıp alınmamış ve kazanılması devrimin hedefi olarak belirlenmişse -ki Türkiye’de durum budur-, yasalıcılığın tek bir anlamı vardır: Devrimci örgütü tasfiye etmek ve faşist diktatörlüğün sınırlamalarına boyun eğerek onun izin verdiği türden faaliyetlerde bulunmak üzere yine izin verdiği türden örgütlenmek. Program ve taktiklerinden, devrimci geleneklerinden vazgeçmek, örneğin insan hakları platformuna gerilemek, - liberal işçi siyaseti ile yetinmek, reformculuk. (Şimdi söyleneceklerle özellikle dikkat edilsin!) Parti kendisini yasal olarak örgütleyebildiğine göre, kendi şahsında ‘gerçekleşmiş’ örgütlenme vb. özgürlüğü gibi siyasal özgürlüklerin en azından esas olarak varlığını savunarak demokrasi için savaşmaktan vazgeçmek, en çok onu ‘genişletme’ ve bunun için anayasal düzenlemeler platformuna sürüklenmek! Ama bu durumda devrimcilik iddiasında bulunma sahtekarlığı yapılmamalıdır.*” (Sayı: 77, s.34-35, vurgular bizim)

Demek ki faşist bir rejimde bir parti kalkar devrimcilik adına kendini yasal olarak örgütlemeye yoluna giderse “*kendi şahsında ‘gerçekleşmiş’ örgütlenme vb. özgürlüğü gibi siyasal özgürlüklerin en azından esas olarak varlığını savun*”mak zorunda kalacak, bu ise onu “*demokrasi için savaşmaktan*” tümünden vazgeçirmese bile, “*en çok onu ‘genişletme’ ve bunun için anayasal düzenlemeler platformuna sürüklenme*” zorunda bırakır. 3 yıl kadar önce *Özgürlük Dünyası* gibi bugünkü EMEP için hayli inandırıcı olması gereken bir tanık sorunu işte böyle koyuyordu. Aradan geçen üç yıl öngörülenleri olduğu gibi doğruladı. EMEP şahsında tümüyle açığa çıkıp yasalıcılık oyununa girişenler, siyasal planda da demokrasiyi genişletme ve bunun için anayasal düzenlemeler platformuna kaydılar. Örgütsel konumlanış kendine uygun düşen siyasal tutumu üretmekte gecikmedi. Ve bir görevli teorisyen, “bu durumda devrimcilik iddiasında bulunmanın” (*Özgürlük Dünyası*’nın 1995 yılındaki sözleriyle) “sahtekarlık” demek olacağını unutarak, kalkıp demokrasi mücadelesinin devrimci ele alınışı üzerine ahkam kesebiliyor.

(Devam edecek...)

Siyasal özgürlükler için mücadelenin içeriği ve önemi (1)

Kapitalizm, serbest rekabetten tekele doğru gelişirken, rekabetin yanısıra ve üstünde tekelleri egemenlik gerçekleşirken, ekonomideki değişmeye bağlı olarak politikada da "demokrasi"den siyasal gericiğe doğru bir evrilme gerçekleşti. Emperyalizm, yani tekelleri kapitalizm, politik alanda demokrasinin inkarıydı. Artık tekellerin yasaları işlemekteydi. Tekeller ise gittikleri her yere kendi yasalarını da götürdüler; azami karı hedefleyen yoğun sömürü, siyasal gericilik, özgürlüklerin reddi, sömürge yasalarının dayatılması vb.

Türkiye, kapitalist gelişme yoluna, tek tek ekonomilerin emperyalist ekonomi zincirine bağlandığı; daha önce oluşmuş dünya kapitalist sisteminin tekellerin egemenliğinde daha da geliştiği; geri ülkeler bakımından kapitalizm koşullarında bağımsız gelişme olanaklarının ya yok denecek kadar azaldığı, ya da tamamen yok olduğu bir gelişme aşamasına girdi. 1923'te kuruluşu ilan edilen Türkiye Cumhuriyeti Devleti, emperyalist batılı ülkelerin, "hasta adam" Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak ve paylaşmak üzere başlattıkları fiili işgale karşı, sonradan Mustafa Kemal'in adı ile anılacak olan bir "Milli Kurtuluş Savaşı" sonunda siyasal bakımdan bağımsız bir devlet olarak ortaya çıktı. Milli Türk ticaret burjuvazisinin öncülüğünde ve bir işçi emekçi devrimi ihtimaline karşı, üst tabaka devrimi olarak gerçekleşen milli devrim, önderliğinin burjuva-feodal sınıf karakterine de bağlı olarak, biçimsel bir siyasal bağımsızlıkla sınırlı kaldı. Ülkenin emperyalizme ekonomik bağımlılığı, kaçınılmaz olarak siyasal, kültürel, mali ve askeri yönden bağımlılık ilişkilerine yol açtı. Uzlaşmacı sınıf karakterine sahip, burjuva-feodal önderliğin, emperyalist burjuvaziye süreç içinde giderek artan yeni tavizler vermesiyle ülkenin yarı-sömürge statüsü pekişti.

Emperyalist dünya sistemi içinde ve emperyalizme bağımlı bir ülkede, yola çıkarken sosyalizme ve "işçi-köylü devrimi ihtimali"ne karşı savaşıma gibi bir görev de üstlenen burjuva-feodal önderliğin, siyasal gericilik eğilimini temsil etmesi ve işçi ve emekçilere karşı burjuva cepheden saldırıya geçmesi, daha baştan demokrasi dışı bir siyasal sistemin benimsenmesi demektir. Burjuva-feodal gericiğin emperyalizmin yedeğinde ve onun iç dayanağını oluşturduğu Türkiye'de, burjuva devrim, sınırlı bir siyasal bağımsızlıkla sonuçlanan yarım bir ulusal devrim olarak gerçekleşti. Feodalizmin güçlü temelleri varlığını sürdürüyor, toprak ağalarının köylülük üzerindeki feodal baskı ve zorbalığı devam ediyordu. I. Dünya Savaşı'nın Ekim Devrimi'nin zaferi ve Sovyetler Birliği'nin kurulmasıyla sonuçlanması, İngiliz -sonradan Amerikan- emperyalizmi öncülüğünde, dünya gericiğinin, sosyalizme ve siyasal demokrasiye karşı Haçlı Savaşları'nı örgütlemesine yol açarken; Sovyetler'in yanı başındaki Türkiye'de, M. Kemal önderliğindeki burjuva-feodal gericilik, işçi ve emekçilerin siyasal ve sendikal taleplerine; grev ve gösteri yapmalarına karşı saldırgan bir çizgi izliyordu. Dünya kapitalizminin büyük bunalım yılları, genel olarak siyasal gericilik eğiliminin faşizm yönünde yoğunlaşmasına yol açarken, Türkiye'de de '30'lu yıllarda faşizm, emperyalizmin işbirlikçisi burjuvazi ve büyük toprak ağaları ittifakının sınıf diktatörlüğü olarak gerçekleşti. Sonraki yıllar işçi ve emekçilerin mücadelesine bağlı olarak kısmi demokratik hakların elde edilmesine karşı, faşizm, işbirlikçi burjuvazinin diktatörlük biçimlerinden biri olarak kurumlaşmasını sürdürdü; emekçilerin mücadelesinin açığa çıkardığı boşluklarını tahkim yolunu seçerek, işçilere, emekçilere, Kürtlere karşı azgın bir saldırganlıkla varlığını sürdürdü.

Sosyalizm için siyasal demokrasi

Kapitalizmin, yüzyılın başından bu yana sermaye ihracı ve feodalizmin çözülmesi temelinde gelişmesini sürdürdüğü, emperyalizme bağımlı, çöküşlü geri kapitalist bir ülke olan Türkiye'de,

siyasal demokrasi sorunu bugün de işçi sınıfı ve emekçilerin en önemli gündem maddelerinden birini oluşturmaktadır. Türkiye'de, demokratik, siyasal haklar son derece düşük ve kısıtlıdır. Toplumun demokratikleşmesinin, işçilerin ve emekçilerin siyasal demokrasi kültürü edinmeleri, bu mücadele içinde yetişmelerinin önü, faşist gericilik tarafından kapatılmıştır. Grev, gösteri, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğü gasp edilmiştir. Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmamaktadır ve Kürt emekçilerine yönelik sindirme ve yok etme politikası devam etmektedir. Anayasa ve yasalar, birbirlerini bütünlüyecek ve boşluklarını dolduracak biçimde, faşist baskı maddeleri ve yasaklarla doludur. Burjuva anlamda demokratik bir siyasal sistemden söz edilemez. MGK ve generaller politik yaşam üzerinde bürokratik bir tekel kurmuşlardır. Kürt kentlerinde yimi yıla yakın bir süredir sıkıyönetim (Sonradan Olağanüstü Hal uygulaması olarak isim değişikliğine gidildi.) ve bölge valiliği uygulaması devam etmektedir. İşkence, gözaltı, kurşunlama, toplu tutuklama, köy ve ev yıkma, sürgün, yerleşim yeri yasağı, gıda ambargosu, vb. günlük yaşamın bir parçasına dönüşmüş durumda. Kürt varlığı dahi kabul edilmemekte, Kürtlere karşı, "bölücü terör" gerekçesinin ardına sığınarak vahşi bir saldırı politikası izlenmektedir. Generallerin ve üst subayların erler ve astlar üzerinde mutlak bir diktası, zora dayalı kesin otoritesi devam etmektedir. Proletarya ve halk kitleleri, işbirlikçi tekelleri burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin (ve onların politik ve askeri temsilcileri olan devlet asalaklarının) diktatörlüğü altındadır.

Böyle bir ülkede, siyasal demokrasi sorununun işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gündeminde yer alması; siyasal özgürlükler için mücadelenin acil bir görev olarak öne çıkması kaçınılmazdır. İşçi sınıfı ve bütün ezilenlerin sömürden ve burjuva sınıf egemenliğinden kurtulması için, kapitalizmin tasfiyesini hedefleyen bir toplumsal-ekonomik devrim zorunludur. Proletaryanın mücadelesinin anti-kapitalist karakteri, bugünden açık ve nettir. Ancak proletarya, sosyalizmi gerçekleştirmek için mücadele sorunlarını görmezden gelemeyiz, bunlara kayıtsız kalamaz. Sınıf bilinçli proletarya, karşı karşıya bulunduğu; ve tüm ezilenleri dolaysız olarak ilgilendiren politik, toplumsal sorunları gündemine almak ve bu sorunların çözümü için mücadele etmek zorundadır. Türkiye, emperyalizmin hegemonyası altında ve faşist diktatörlükle yönetilen bir ülkedir. Ülkede siyasal demokrasi geleneği olmadığı gibi, proletaryanın siyasal özgürlükler ve siyasal demokrasi mücadelesi içinde eğitimden geçtiği de söylenemez. Oysa, siyasal demokrasi mücadelesi içinde, hangi toplumsal kesimleri etkiliyor olursa olsun, baskı ve suistimalin her çeşidine karşı mücadele deneyimi içinde eğitilmemiş proletaryanın sosyalizm mücadelesini başarıya ulaştırması olanaklı değildir. İşçi sınıfı, şehir ve kır yoksulları ve bütün ezilenlerin taleplerini sahiplenerek, emperyalizmin hegemonyasına ve faşizme karşı mücadelesini başarıya ulaştırması olanaklı değildir. İşçi sınıfı, şehir ve kır yoksulları ve bütün ezilenlerin taleplerini sahiplenerek, emperyalizmin hegemonyasına ve faşizme karşı mücadele edecek, bağımsızlık ve demokrasinin gerçekleşmesi, siyasal özgürlüklerin kazanılması ve işbirlikçi burjuvazinin diktatörlüğünün yıkılması için, ezilenlerin başkaldırılarını örgütleyecektir. Bu mücadele, işçi sınıfını sosyalizm mücadelesinden ve hedefinden uzaklaştıran değil, aksine sosyalizm mücadelesi yolunda ilerlemesi için gerekli olan sınıf bilincini edinmesine de hizmet eden bir mücadeledir. Demokratik siyasal özgürlükler için mücadeleyi küçümseyen (veya proletarya ve emekçileri, suni olarak birbirinden ayrılmış, şematik aşamalandırılmış devrim dönemleri ya da projeleriyle oyalayan) anlayışların bu mücadeleye zarar verdikleri açıktır.

Demokrasi mücadelesi liberal burjuvaziye havale

Siyasal demokrasi için mücadeleye, "sosyalist devrimle çatıştığı" gerekçesiyle yan çizme yeni bir şey değil. Lenin döneminde Rus ekonomistlerinin bir türü, işçilerin siyasal mücadeleyi liberal burjuvaziye bırakarak iktisadi talepleri için mücadeleye yetinmelerini, -kapitalizmin ve işçi sınıfının gelişme düzeyi ile de ilişkilendirerek- savunuyorlardı. Ekonomistlerin bir başka kesimi ise, siyasal demokrasi taleplerinin ileri sürülmesine, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulmasına, asgari program oluşturulmasına ve bu programdaki taleplerin gerçekleşmesi için mücadele edilmesine; bu taleplerin emperyalizm koşullarında "elde edilemez olduğu" gerekçesiyle karşı çıkıyorlardı. Kievski'nin de aralarında bulunduğu ekonomist yazarların bir bölümü, siyasal demokrasi için mücadeleyi, "sosyalist devrimle çatıştığı" savıyla gereksiz ve yanlış görüyor ve siyasal demokrasi mücadelesini savunan -aralarında Lenin'in de bulunduğu- Marksistleri, sosyalizm amacından uzaklaşmakla suçluyorlardı. Bugün de Türkiye'de, benzer türden bir ekonomist görüş, "sosyalizm hedefine bağlılık" adına küçük burjuva "sol"culuğu tarafından savunulmaktadır. Küçük burjuva "sol"cuları -ya da bugünün ekonomistleri- ayağa kalkarak, siyasal mücadeleyi yadsımadıklarını söyleyeceklerdir. Ancak bu sözlerin hiçbir değeri yoktur. İşçi sınıfı devrimcilerine karşı yürüttükleri sözüm ona ideolojik mücadele -bunu yalana dayalı lafazanlık ve karalama amaçlı çarpıtmalar yığını olarak adlandırmak daha doğru-, aksini doğrulayacak yığınla veri içermektedir. Küçük burjuva "sol"culuğunun bir türü, siyasal özgürlükler için mücadeleyi, sosyalizm amacından uzaklaşma ve reformcu bir platforma savrulma olarak değerlendirmekte, Türkiye gibi ülkelerde siyasi bağımsızlık ve siyasal demokrasi mücadelesini, toplumun demokratikleşmesi ve işçi sınıfının bu mücadele içinde eğitimini gereksiz ya da önemsiz saymaktadırlar. Sorun nedir?

Siyasal özgürlük tüm ezilenlerin talebidir

Bugün Türkiye'de siyasal özgürlük tüm ezilenlerin talebidir ve işçi sınıfının devrimci partisi bu talebe sahip çıkmaktadır. İşçi sınıfı ve halk kitlelerinin siyasal yaşama katılma, kendi temsilcilerini baskı görmeden seçme, kendilerini temsil etmediklerine inandıklarını görevden alma, siyasal yaşama ilgili toplantı, tartışma ve karar alma, kendilerini temsil etmeyenlere katılma hakları yoktur. Halk kitleleri devlet bürokrasinin mutlak baskısı altındadır. İşçi sınıfının, kapitalizme karşı mücadelesinin, bulanıklığa neden olabilecek ayak bağlarından kurtulmuş olarak, açık ve yoğun bir mücadele olarak sürmesi için, siyasal özgürlüklere gereksinimi var. Siyasal özgürlük, hiç kuşkusuz, işçileri kapitalist sömürden, açık ve yoksulluktan kurtarmaz. Ancak siyasal özgürlük mücadelesinde eğitilmiş işçi sınıfı, açık ve yoksulluğa ve onun kaynağı olan kapitalizme karşı daha güçlü savaşmak üzere, bir silahla kuşanacaktır.

Sorun, siyasal demokrasi taleplerinin ileri sürülüp sürülmemesi değil; bu taleplerin hangi bakış açısıyla ileri sürüleceğidir. Sınıf bilinçli işçi, sosyalist mücadele uğruna siyasal özgürlükler mücadelesini (demokratik mücadele) ya da demokratik, siyasal özgürlükler mücadelesi uğruna sosyalizm mücadelesini unutamaz. Aksine, bu iki tür mücadeleyi birbirine bağlamak zorundadır. Çünkü demokrasi mücadelesi içinde yer almaksızın, bu mücadele yolundan geçmeksiz işçi sınıfı sosyalizmi gerçekleştiremez. İşçiler her koşul altında mücadeleyi sürdürecektir örgütler halinde siyasal demokrasi mücadelesinin önünde yürüyerek, toplumun demokratikleşmesi için çaba göstermeden sosyalizm hedefine doğru başarıyla yürüyemezler.

A. Cihan Soyul
(Emek, 2 Mayıs '98)

Son gelişmeler ve ulusal hareket

B. ÖZEN

Tüm olanaklarına rağmen devrimci bir sınıf ve kitle hareketinden yoksunluk, burjuvaziye siyasal süreçler üzerinde büyük bir kontrol imkanı vermektedir. Susurluk'la başlayan süreçteki "klikler arası çatışma"ya rağmen devrimci seçenek, temel bir kamp yaratabilmek şöyle dursun, politik bir büyümeden bile yoksun kalmıştır. Sistem en zayıf bulunduğu bir noktada çok kolay ve kontrollü bir süreci başarıyla geçtirebilmiştir. Devrimci potansiyelin ya da bunun açığa çıkarılacağı devrimci süreçlerin olmadığı üzerine teoriler ortalığı kaplamaktadır. Evrimci süreç beklentileri ile parlamenter zemini politikanın esas zemini sayan bakış güçlenmekte, sınıfa dayanmayan devrimci potansiyel ve çıkış beklentileri ise, sosyalizm ve devrimci sınıf eylemiyle aralarındaki mesafeyi artırdıkça, orta vadede reformizme güç taşımaktadır.

Burjuva siyaset sahnesi gözle görülür bir biçimde yeniden düzenleniyor. "RP'nin ehlileştirilmesi ve merkez sağ birleştirmek" hedefine yöneldiği düşünülen 28 Şubat '97 MGK toplantısı ile başlayan süreç, Refahyol düşürülerek az-çok tamamlanmış gibi görünüyordu. Oysa son siyasal olgular da gösteriyor ki, süreç böylesine dar ve parlamenter zeminli hedeflerden öte bir kapsama sahiptir. Ordu sadece brifingler yoluyla yürütmeye doğrudan girişini süreklileştirmeyi değil, aynı zamanda Anasol-D Hükümeti'ni sürekli bir basınçla kendi çizgisinde tutmayı da hedeflemektedir. Seçim sistemi, başkanlık sistemi gibi yönetimin olağan ve kurumsal biçimleri bir tartışma gündemi olarak kalırken, olağanüstü yönetim biçimleri (İller İdaresi Yasası, Batı Çalışma Grubu,

Kriz Yönetim Merkezi gibi) bugünden çalışır durumdadır. Zira sermaye iktidarının kitlelerin beklentilerini olağan yönetim biçimleriyle, reformlar ve parlamenter zeminde düzenlemelerle kesmeye çalışmasının zemini bulunmamaktadır. Bu arada "merkez sağ toplaması" umulan süreç merkez sağı yeniden bölmüştür (DTP örneği).

Burjuva siyasal arenada istikrarsızlık unsuru bu parçalanma, aslında kapitalist sistemin artan ihtiyaçları ile daralan imkanları arasındaki yapısal gerilimin bir yansımasıdır. Bunun sistem içi bir çözümü program düzeyinde bile ortada yoktur.

Bugün olağanüstü yönetim ve kurumsallaşmaların bir kitle hareketliliğini önelediği bir durum söz konusudur. Devlet partisi ordu, bir kitle eylemi dalgasının emek-sermaye çelişkisi üzerinden açığa çıkmasını engellemek için, "şeriat-laiklik" üzerinden gerçekleştirdiği operasyondan en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışmaktadır. Bu anlaşılmalıdır ordu merkezli siyasal süreç tahlillerinin devrimci bir politik duruşu sağlayabilme şansı yoktur. Burjuva siyaseti görüntüde çok parçalı (ordu, çeşitli kurumlaşmalar, "sivil toplum" örgütleri, partiler) ama tek programlıdır. Burjuvazi salt yönetmez, hükmeder. Bu çerçevede, siyaset sahnesinde burjuvazinin planları çerçevesinde komplovari tarzda bir rol dağıtımı değil, çok parçalı aktörlerin konumlanmaları süreci yaşanmaktadır. Bu yine de toplamda kontrol olgusunu ortadan kaldırmamaktadır.

Böyle bir süreci bozabilecek, kontrolü kırabilecek yegane güç, devrimci sınıf eylemidir. Süreci emek-sermaye cephesinde gerçek eksende yürütmeye çekebilecek tek nitelik, devrimci politik konumlanıştır. Bunun yükselen bir kitle eylemliliği ve süreçleri içerisinde yaşanacağı düşünülürse, toplum çapında bir kamplaşmada devrimci nitelik ancak işçi sınıfı eylemine ve komünist işçi partisi önderliğine dayanarak sağlanabilecektir. Ancak bu devrimci

nitelik tarafından tehdit edilebilecek olan burjuva sistemin güncel bazı çatışmalarına "klikler arası çatışma" diye bakanlar, verili kamplaşmayı ve sınıfa dayalı devrimci potansiyele karşı sorumluluklarını beraberce atlamaktadırlar. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin "TC'yi çözümlüştüğü" gibi abartılı değerlendirmelerin kaynaklık ettiği bu politik algılayış, "klikler arası çatışma"yı da burjuva sistemin çözülüşü olarak yorumlayabilmektedir. Kürt ulusal mücadelesi bugünkü eksenine toplumsal sistemi değil, temelde sömürgeci rejimi hedef almaktadır. Tüm olanaklarına rağmen devrimci bir sınıf ve kitle hareketinden yoksunluk, burjuvaziye siyasal süreçler üzerinde büyük bir kontrol imkanı vermektedir. Susurluk'la başlayan süreçteki "klikler arası çatışma"ya rağmen devrimci seçenek, temel bir kamp yaratabilmek şöyle dursun, politik bir büyümeden bile yoksun kalmıştır. Sistem en zayıf bulunduğu bir noktada çok kolay ve kontrollü bir süreci başarıyla geçtirebilmiştir. Devrimci potansiyelin ya da bunun açığa çıkarılacağı devrimci süreçlerin olmadığı üzerine teoriler ortalığı kaplamaktadır. Evrimci süreç beklentileri ile parlamenter zemini politikanın esas zemini sayan bakış güçlenmekte, sınıfa dayanmayan devrimci potansiyel ve çıkış beklentileri ise, sosyalizm ve devrimci sınıf eylemiyle aralarındaki mesafeyi artırdıkça, orta vadede reformizme güç taşımaktadır.

Şimdi kısaca burjuvazinin kontrol mekanizma ve süreçlerine bakalım. "Laik-şeriatçı" bir kamplaşma yaratabilmek için, ilk manevra olarak, toplumda şovenizm merkezli bir kamplaşma yaratmak önem taşıyordu. Burjuvazi hemen tüm kurumlaşmalarıyla şovenist programda ortaklaşmasına ve bir dizi yerel-genel provokasyonla bir kitle hareketi yaratmaya çalışmasına rağmen temelde başarısız oldu. Şovenizmin toplumun devrimci bir kitle hareketi temelinde ayağa kalkışını engelleyen bir pasifikasyon yarattığı açıktır. Ama gerçek bir

milliyet savaşı yaratılamadığı sürece, pasifikasyonun bir tür ertelemeden öte bir işlevi olacağı kuşkuludur. Bu Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin devrimci yönü ile birlikte düşünülürse, burjuvazi için önemli bir tehdittir. Burjuvazi yeni yönelimi çerçevesinde Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde irticayı birinci tehdit ilan ederek, "gazeteciler seferi" ile PKK'yi askeri planda güya bitirdiğini ilan ederek, yeni bir "tehdit" tanımı getirdi. İkinci tehdit olarak varlığını sürdüren PKK ise, artık "terör"ü çağrıştırmaya yoluyla, "birinci tehdit" in ne büyük ve kanlı süreçler yaratabileceğini gösterme işlevini de yerine getirecekti.

Düzenin yeni yönelimi Kürt sorununu olabildiğince gözden uzak tutmak üzerine kuruludur. Ama devrimci bir kitle hareketini gizleyebilmek kolay başarılabilecek bir olgu değildir. Newroz vesilesiyle serhıldanlaşma eğilimi gösteren son kitle eylemleri, Kürt ulusal mücadelesi ve devrimci seçenekler için yeni olanakları içeriyor. Adana, Diyarbakır, Van gibi devlet kontrolünün yoğun olduğu merkezlerde ve uzun süreli bir sessizliğin sonrasında yaşanan militan çatışmalar ve kitlesel protestolar ile hemen tüm büyük kentlerde ve Kürdistan illerinde yüzbinlerce kişilik eylemler bunun göstergeleridir. Kürt emekçi kitleleri devrimci önderlik altında hala bedel ödeyecek bir mücadeleye yatkınlığını ortaya koymuştur. Bu "barış" ajitasyonunun nesnel temelinin zayıflığına iyi bir göstergedir. Daha önceki yıllardaki metropol Newroz'larında bile, kitle eylemiyle onu dar eylem sınırları çizgisinde tutan önderlik arası gerilim farkedilebilir düzeydeydi. Son Newroz'da kitleler öfke ve kararlılıklarını açıkça ortaya koymuşlardır. Büyük kentlerde Newroz kutlamalarının sadece önceki Newroz'lara göre değil, sürecin tüm kitle hareketlerine kıyasla daha kitlesel, coşkulu ve devrimci geçmesi ve kitleselliğin, coşkunun ve militanlığın özellikle Kürdistan illerinde yaşanması, yeni döneme

ilişkin önemli göstergelerdir.

Son Newroz kutlamaları kitle hareketi için büyük bir kazanımdır. '90-91 Serhıldanlarının yaşandığı süreçte, 1989-90 işçi hareketi de kendi üst sınırlarını zorluyordu. Buna karşın arada kesin bir yalıtıklık durumu sözkonusuydu. Son süreç ise, kamu çalışanlarının 11 Aralık'tan beri yükselen eylem çizgisi, sınıf hareketinin özelleştirme karşıtı taşra dinamiği ve 1 Mayıs '97'de Kürdistan'a da yayılan eylem olanaklarının varlığıyla birleşmektedir. Bunlar henüz küçük kesişme noktaları olsa da, birleşik bir hareketin olanakları açısından çok önemli göstergelerdir. Birleşik bir hareketin olanakları konusundaki açıklık ve henüz farklı kanallardan aksa da yükselen kitle eylemi çizgisi, yine de uyarıcı olmalıdır. Zira unutulmamalıdır ki, birleşik bir hareketliliğin olanakları geçmiş süreçte PKK'nin siyasal yönelimleri ve taktik eylem planları nedeniyle değerlendirilememiştir.

1992 Newroz'unda "yerel silahlı ayaklanmalar" hedefi ile o dönemin "Botan-Behdinan Hükümeti" hedefi arasında doğal ve mantıksal bir uyum sözkonusudur. Oysa ardından silahlı gösteriler çizgisinden geri çekilme ve ulusal kurumlaşma olarak "Sürgünde Kürt Parlamentosu" öne çıkarılmış, bunda bile atama ve vitrin düzenlemeler gibi son derece geri yöntemlere başvurulmuştur. PKK halen hem kitle eylemi, hem de ulusal kurumlaşmalar alanında devrimci güncel olanakların ve 1992 hedeflerinin hayli gerisinde durmaktadır. Son 5 yılın "siyasal çözüm" konusundaki belirgin eğilimi önemli bir negatif birikim yaratmıştır. Uzlaşmacı "Kürt UNITA"sı yaratma planları, doğrudan "siyasal çözüm" çizgisinden kök almakta ve doğal gelişimi gereği ulusal çizgiyi "siyasal çözüm"e uygun bir konumlanmaya oturtmaya çalışmaktadır.

Bu, yıllardır ve son süreçte, ateşkes ve barış "taktikleri"ne, burjuvazinin "esnemezliği" üzerinden "doğal bir devrimcilik" atfedenlerin temel yanılgı noktasıdır. Burjuvazi esnemese de, devrimci bir yükseliş ve dönemin ihtiyaçları çerçevesinde konumlanış yaşanmadıkça, bu "doğal devrimci taktik" gelip hareketi reformizme itmektedir. Bu yüzden ulusal hareketin içinde uzlaşma çizgisi bugün bir hayli güçlü bir eğilim haline gelebilmiştir. Sorun hiç de legal alanın doğal uzlaşmacı ortamından kaynaklanmamaktadır. Derin bir pragmatizmle "siyasal çözüm"ü basit bir taktik soruna indirgemek, gerçekte sorunun üzerini örtmektedir. M.Can Yüce gibilerinin

Burjuva siyaseti görüntüde çok parçalı (ordu, çeşitli kurumlaşmalar, "sivil toplum" örgütleri, partiler) ama tek programlıdır. Burjuvazi salt yönetmez, hükmeder. Bu çerçevede, siyaset sahnesinde burjuvazinin planları çerçevesinde komplovari tarzda bir rol dağıtımı değil, çok parçalı aktörlerin konumlanmaları süreci yaşanmaktadır. Bu yine de toplamda kontrol olgusunu ortadan kaldırmamaktadır. Böyle bir süreci bozabilecek, kontrolü kırabilecek yegane güç, devrimci sınıf eylemidir. Süreci emek-sermaye cephesinde gerçek eksende yürütmeye çekebilecek tek nitelik, devrimci politik konumlanıştır. Bunun yükselen bir kitle eylemliliği ve süreçleri içerisinde yaşanacağı düşünülürse, toplum çapında bir kamplaşmada devrimci nitelik ancak işçi sınıfı eylemine ve komünist işçi partisi önderliğine dayanarak sağlanabilecektir.

yaptığı gibi PKK'nin attığı her "taktik adımı" marksist bir söylemle rasyonalize etme çabası, meselenin anlaşılmasını güçleştirmekte ve gerçek bir devrimci hesaplaşmayı ertelemektedir. PKK bugünkü yüzeysel hesaplaşmalar ve taktik bazı adımlarla (gerillanın "Türkiyelileşmesi" gibi) iç uzlaşmacılığı geriletebilir. Ama sadece bir süre için.

PKK Güney Savaşı vesilesiyle PDK-Barzani çizgisinin feodal-aşiretçi yapısını yeniden günlük ajitasyonunda hatırladı ve onu "kontra" ilan etti. Ama sonraki gelişmeler bunun hiç de köklü ve tutarlı bir tutumun ifadesi olmadığını gösterdi. PDK yine "ulusal" gücü, "Ulusal Kongre"nin muhatabıydı vb. PKK Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini sınıfsal bir temele, emekçi köylülüğün sınıfsal istemleri üzerine oturtamazsa, Güney'de daha çok "ihanet belası" yaşanır. PKK ulusal haklar mücadelesini biricik eksen haline getirerek ne koruculuğu kırabilir, ne de PDK'yi tecrit edebilir. Sorun askeri olmaktan önce politiktir ve koruculuğun da, PDK'nin da ihanetinin nesnel temeli sınıfsaldır. Koruculuk bu yüzden büyük bir direnç göstermektedir. PKK sınıfsal eksen ve köylü-emekçi karakteri öne çıkarmadıkça, koruculuk direncinin tabanını ele geçirmenin en kolay, en sağlıklı, tek kalıcı ve devrimci çözümünden kendini yoksun bırakmaktadır. Ne pahasına? Kürt orta burjuvazisinin bazı kesimlerinin mücadeleden uzaklaşmaması pahasına. Bu sözde kazancın ise şimdi ulusal hareket içindeki uzlaşmacı-yenilgiçi eğilimin nesnel temeli ve "bilinçli aktörü" olduğu konusunda hiçbir tereddüt yoktur.

Sermaye iktidarının Susurluk sürecinde olduğu gibi son laik-şeriatçı kamplaşmasında da esas hedefi kitleleri ve devrimci akımları

kendi burjuva siyasal programının sınırlarına çekebilmektir. PKK bu süreçte "siyasal çözüm" adlı düzen içi beklentiler içinde bir "Kürt reformu"nun olanağını görmüş ve ordu bu beklentinin somut muhatabı olmuştur. Düşünün ki, bugün PKK'nin "siyasi çözüm"e en yakın bulduğu kesim faşist rejimin belkemiği durumundaki ordu olmaktadır. Siyasal gerçeklerden kopmanın bu düzeyinde, PKK ya da HADEP içinde birilerinin, "gerilladan" ya da doğrudan PKK'den kurtulmak istemesinin son derece anlaşılır bir siyasal mantığı vardır. Bu devrimci yüklerden kurtuldukça, ordu veya TUSİAD, "Kürt realitesi"nde açılımlar yapacaktır. Ama bunun Türk olduğu kadar Kürt emekçi halklarının çıkarları ile de hiçbir ciddi bağlantısı kalmayacaktır. Muhtemel açılımların eksenini "kültürel kimlik" ile sınırlı olacaktır. Bunun ne olabileceği ise şimdilik resmi-devlet Nevruz'undan anlaşılabilir. Kürt emekçi ulusal direnişini simgeleyen Newroz Ergenekon'dan çıkışla birleştirilecektir.

Bu abartılı bir kehanet değildir. Türk devleti Kürt realitesinde böyle bir açılımı Güney Kürdistan somutunda bir ilhaka ve tüm Ortadoğu'da Arap karşıtı bir bloklaşmaya (TC-İsrail-Kürtler) tahvil etmeye de çalışacaktır. Bu tür bir plan çerçevesinde muhtemel bir biçimsel özerklik ya da benzer idari düzenlemeler yolunu da tercih edebilecektir. Bir süre önce *Ülkede Gündem* ile röportajında Mahir Kaynak, bu amacı açıkladığı paragrafın sonunda, dönüp gazeteciye soruyor: "Sizce bir Türk, Kürt, İsrail bloku için şartlar yok mu?" Gazeteci şaşırarak "Bunu ben bilemem ki" diyor. M. Kaynak devam ediyor: "En azından olmaması için bir neden yok." Burjuvazinin niyeti, *Ülkede Gündem* muhabiri şahsında, Kürt

halkına soruluyor.

Birden fazla siyasal gündemin içiçe girdiği süreçte, ana politik akımlar toplumsal rolleri çerçevesinde kritik kararlar verecekler. Ama kitle hareketinin olumlu ve olumsuz etkilerinden de öte, ara akımlar, bu ana akımların peşinde sürüklenecekler. 1995 sonrası "DHKP-C'lileşme" çabasından 1997'de kurtulan MLKP, kendi başına politik karar alma gücünde olmadığını 2. Kongre ile ilan etti. 1995 Aralık seçimlerinde "işçi-emekçi sovyetleri" propagandasından onbeş günde "emek-barış-özgürlük" propagandasına kayanlar için ortada çok garip bir durum yoktur. Gazi eylemi vesilesiyle görüldüğü ve "protokol"le somutlandığı gibi, PKK-MLKP ortaklığının, MLKP'nin reformizasyonu ve PKK'nin sözde devrimci birliklere yüzünü döndüğü görüntüsünü yaratmak dışında bir etkisi olamaz. Gazi'de ve süreçte "yeni" olan yegane şey budur. Halbuki PKK-DHKP-C protokolü MLKP için öğretici olmalıydı. İlkeli bir devrimci güç birliğinden uzak olduğu ve imzacılardan biri de diğerini peşine takmadığı için "protokol" daha baştan ölüydü. Yaşananlar zaten bu protokolün kağıttan ibaret olduğunu gösterdi. Ama MLKP bir ana akım olmadığı gibi "taktik" bir güç de olmadığından, dün TDKP ve DHKP-C'nin peşinden sürüklendiği gibi bugün de PKK'nin peşinden sürüklenmeyi yaşıyor. Burada yeni olan hiçbir şey yoktur.

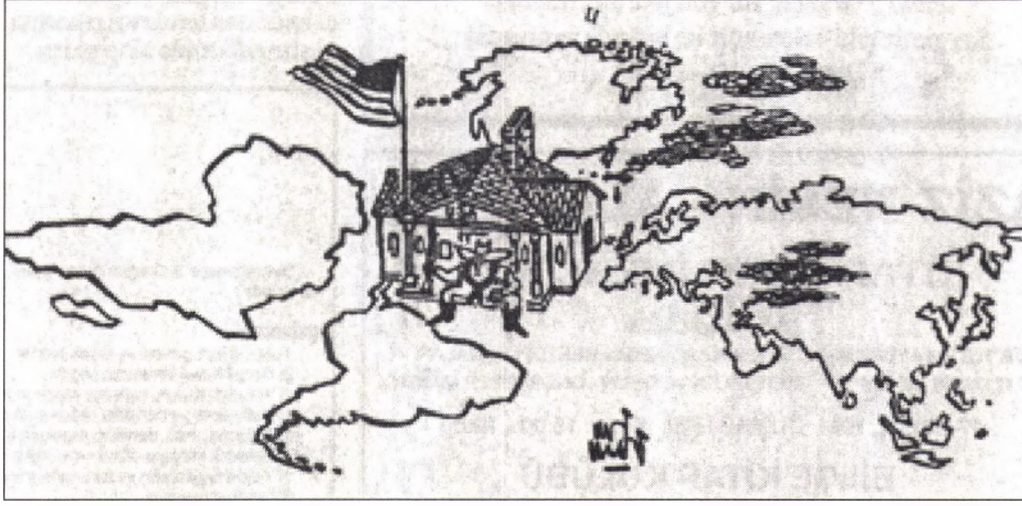
Komünist işçi partisinin ideolojik planda tüm devrimci ara akımların yalpalayan çizgilerine karşı sorumluluklarını ancak kitle eylemine devrimci politik önderlik sorumluluğu ile birleştirerek yerine getirebileceği açıktır.

Kürt Ulusal Sorunu-1

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Emperyalist “barış” planları ve Filipinler’deki son gelişmeler

Kuzey İrlanda barış antlaşması emperyalist medya tarafından dünya çapında bir ideolojik kampanyaya dönüştürüldü. Antlaşma Papa ve Nelson Mandela tarafından günümüzün en önemli gelişmesi olarak nitelendirildi. Blair bir “barış havarisi” olarak yakaladığı performansı şu günlerde Ortadoğu’ya da uygulamaya çalışıyor. ABD elçisi Richardson, Afganistan’da “barış”ı sağlama peşinde. Bask sorununda aynı modelin izlenmesi önerildi.

Emperyalistler tarafından medyatik şova dönüştürülen bu uzlaşma ve “barış” görüşmeleri, sınıf mücadelesine karşı bir saldırıya dönüştürülmüş durumda. Birçok burjuva köşe yazarı artık silahlı mücadelelerin anlamını yitirdiğini, onyılları da alsa sonunda kararların masa başında alındığını yazıp duruyor şu günlerde. Halkların emperyalist boyunduruktan kurtulmaları için giriştikleri devrimci başkaldırıların anlamsızlığı kanıtlanmaya çalışılıyor.

Emperyalistler “barış antlaşmaları”nı devrime karşı sinsi bir ideolojik teröre dönüştürmektedirler. “Düşük yoğunluklu demokrasi” konseptiyle gündeme getirilen bu strateji, egemen düzene dokunulmadan, bazı reformlarla devrimci çıkışları sistem içinde eritmeyi hedeflemektedir. Emperyalistlerin denetiminde gerçekleştirilen “barış süreci”nin esas amaç ve işlevi, devrimci dinamikleri paralyze etmektir. Bu ABD emperyalizminin stratejik planıdır. Dışişleri bakanı Madeleine Albright, “2040 yılında ABD’nin tek süper güç olacağı görülecektir” iddiasında bulunmaktadır.

Güçlü bir devrimci dalganın olmadığı bugünkü koşullarda bu tür “uzlaşmalar” emperyalizmin egemenliğini daha da pekiştirmektedir. Önce Latin Amerika gerilla hareketlerinin düzene adapte edilmesiyle güncellenen bu konsept, ardından Güney Afrika ve Filistin’de ve son olarak da Kuzey İrlanda’da yaşama geçirildi. Hepsinde ortak bir muhteva bulunmaktadır. Devrimci hareketi önce silah zoruyla zayıflatmak, kitlelerden tecrit etmek, harekette silahlı mücadeleyle sonuca ulaşılamayacağı düşüncesini egemen kılmak ve nihayet uzun bir görüşme maratonunun ardından, kurulu sistemin kurallarına uyulacak şekilde “politik çözüm”lerle sözde “barış sağlamak”!

Devrim-reform ilişkisinde marksist-leninist bir bakış açısına sahip olmayan, iktidar perspektifinden uzak bulunan küçük-burjuva siyasal akımlar, düzenin görece tavizleri karşısında yalpalamaktan ve sonuçta kurulu düzenle “barış” maktan kurtulamadılar. Sınıf ilişkilerini altüst edecek, egemen sınıfın iktidarına son verecek bir toplumsal devrim hedefi karşısında çoğu kez bu önderlikler ve hareketlerin küçük-burjuva ideolojik ve sınıfsal kimliği soluksuz kaldı. Bu “politik çözüm”ler sürecinde alt sınıfların çıkarları mümkün olduğunca

tartışma dışı tutuldu. Sağlanan bütün “uzlaşmalar”, bugüne kadar hep görüldüğü gibi, her iki kesimin burjuva çıkarlarını gözetir nitelikte olmuştur. Filistin sorunu El Fetih içinde palazlanan burjuva kesimlerin çıkarlarını gözetmiştir. Güney Afrika’da siyah işçi-emekçilerin uzlaşma sonrasında sosyal durumlarında herhangi bir değişiklik olamamıştır. Kuzey İrlanda’daki son barış görüşmelerinde de, yıllarca mücadelede büyük fedakarlıklar gösteren emekçi halkın değil, fakat Kuzey İrlanda burjuvazisinin çıkarları gözetilmiştir.

“Düşük yoğunluklu demokrasi”, emperyalist saldırganlık eşliğinde bir anlam kazanmaktadır. Yani bir taraftan devrimci çıkışlara karşı acımasız davranılırken, diğer taraftan “uzlaşmalar” gündemde tutulmakta, uygulanan saldırganlıkla bunun yolu düzlenmektedir. Sovyetler Birliği’nin dağılışımdan bu yana bu strateji sistemli biçimde uygulanmaktadır. Kuzey İrlanda “barış antlaşması”nın yankıları hala sürerken, bu kez de Filipinler’de, Ramos hükümeti ile Filipinler Komünist Partisi önderliğindeki gerilla hareketi arasında kısmi bir antlaşmanın sağlandığı duyuruldu.

Ramos’un gerilla hareketi ile “barış” girişimi

Filipinler Komünist Partisi’nin önderliğindeki Filipin Ulusal Demokratik Cephesi (NDFP), Yeni Halk Ordusu (NPA), ‘80’li yılların başına kadar, bölgede en etkili devrimci savaşı sürdüren devrimci politik hareketti. Birçok alanı denetiminde bulunduran gerilla güçleri, devlet ve CIA güçlerini birçok defa yenilgiye uğrattılar. FKP tarafından yarı-feodal, yeni-sömürge olarak değerlendirilen Filipinler’de kırdan şehire uzun süreli halk savaşı stratejisi hareketin ideolojik-politik çizgisini oluşturmaktadır. “Mao Zedung Düşüncesi”nin savunucusu olan FKP, ülkede 20 yıl terör estiren Marcos diktatörlüğünün 1986 yılında devrilmesinden sonra, bir süre için çözülme dönemi yaşadı. Fakat ardından yeniden toparlanmaya başladı.

Bu süreçte kırdan şehire devrim stratejisinin Marcos’un yıkılışında etkisiz kaldığı görüldü. Zira Marcos’un faşist diktatörlüğünü sarsıp devirenler kent emekçileri, küçük-burjuva sınıflar ve kent yoksulları oldular. Marcos’a karşı burjuva

muhalefetinin temsilcisi olarak sahneye çıkan bayan Akino bu kitle hareketi dalgası üzerinden güç kazandı ve FKP’yi “demokratik-ulusal inşaa sürecinin” içine çekme manevrasında bir süre için başarı kazandı. Oysa FKP, Akino’nun özellikle hakim burjuva sınıflar ve ordu içinde sahip olduğu güç karşısında, ancak kitleleri devrimci bir temelde harekete geçirerek devrimci alternatif çizgiyi başarıyla ileriye taşıyabilirdi. Olaylar çok geçmeden tek değişimin zaten fazlasıyla yıpranmış ve burjuvazi

için de artık taşınamaz hale gelmiş Marcos’un tasfiyesinden ibaret kaldığını gösterdi. Nitekim Marcos’u son ana kadar destekleyen General Ramos ve savunma bakanı Enrile yerlerini korudular ve çok geçmeden Akino’yu desteklemeye başladılar. Akino’nun oyununu bozma uyanıklığını gösteremeyen FKP, sonuçta kendisi bu oyunun bir bakıma “kurbanı” oldu. Parti içinde güçlü legal-reformist bir grup oluştu. ‘80’li yılların ikinci yarısında gerilla hareketi binlerce savaşçısını kaybetti. Bu, demokrasiye geçiş hayalleri ve “siyasal çözüm” umutlarının yarattığı bir çözülme idi. Ve nihayet ‘90’lı yıllarda General Ramos’un yönetimi altında gerilla ile yeni “barış görüşmeleri” başlatıldı. Aralıklarla süren görüşmelerde uzun süre somut bir sonuç elde edilemedi. Bu süreç Güneydoğu Asya kriziyle yeniden canlanmaya başladı.

Filipinler, örneğin Endonezya kadar bu yeni bunalımdan etkilenmedi. Tersine, komşu ülkelerin içinde bulunduğu durumu Filipinler’de iş gören çokuluslu tekeller ile onların yerli uzantıları kendi lehlerine kullanmak çabasına giriştiler. Bunun için de iç politik istikrarın sağlanması güncel bir sorun olarak gündeme geldi. NDFP ile görüşme süreci yeniden başlatıldı. Özellikle Filipinler’deki ekonomik yaşamı kelimenin tam anlamıyla denetiminde bulunduran dev elektronik tekelleri, bir an önce “huzur”un sağlanmasını istemektedirler. Serbest pazar bölgesi olanaklarını sonuna kadar kullanan ve beş yıldan sekiz yıla kadar vergi ödemeyen bu tekeller, sermaye birikimlerinde hiçbir yasal kurala uymak zorunda değiller. Grevleri özel güçleriyle bastırmakta ya da yasaklamaktadırlar. Sınırsız sömürü sonucunda elde edilen dev kârlar bu birkaç dev tekelin elinde toplanmaktadır.

Bir serbest ticaret cenneti olan ülkede “huzurun sağlanması” General Ramos için önemli bir görev olarak çözüm bekliyor. Önce ‘70’li yıllardan beri özerklik için mücadele eden Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi (MNLF), ardından Moro İslami Kurtuluş Cephesi (MILF) ile uzlaşma sağlandı. 11 Mayıs başkanlık seçimlerini de gözetken Ramos NDFP ile de 16 Mart’ta Den Haag’ta (Hollanda) kısmi bir uzlaşma sağlandığını açıkladı. Uzlaşma metni başkent Manila’da önümüzdeki dönemde imzalanacak.

FKP lideri Sison: “Barış görüşmeleri devrimci mücadele biçimlerinin yerini alamaz”

Ramos hükümetiyle sağlanan kısmi uzlaşma üzerine

MLPD'nin haftalık yayın organı Rote Fahne (17 Nisan) ve Alman sol çevrelerin çıkardığı günlük Junge Welt gazetesi (18/19 Nisan), Filipin Komünist Partisi kurucusu ve Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi'nin (NDFP) baş politik danışmanı Jose Maria Sison ile yapılmış mülakatlar yayınladılar. Bu mülakatlardan bazı bölümleri okurlarımıza sunuyoruz.

Junge Welt: FKP'nin kurulduğu yıllardan (1968/69) itibaren yapılan sert tartışmalar sonucunda Sovyet yanlısı Partido Komunista Pilipinas (PKP) ayrışma yaşadı. Bugün parti dökümanlarında ikinci bir düzeltme hareketi üzerinde duruluyor. Neden buna başvuruldu ve bu hareket şimdiye kadar hangi sonuçlara ulaştı?

J. Maria Sison: İkinci düzeltme hareketi FKP Merkez Komitesi'nin 1992'de aldığı karar üzerine başlatıldı. Bu tümüyle örgütün içinde bulunduğu ideolojik, politik ve örgütsel hataları giderme zorunluluğuna dayanıyordu. Bu hatalar partinin görünümünü ağır bir şekilde sarstı ve ülkedeki bütün devrimci kitle hareketine 1980 yılından bu yana ağır zararlar verdi. Partinin bütün kademelerinde deneyimleri özeleştiril bir temelde toparlama ve değerlendirme aciliyetle gerekiyordu. FKP Sovyet bürokratik kapitalizmini sosyalist olarak gören subjektif yaklaşımları olduğu gibi, Filipin devriminin kaderini dış yardıma bağlayanları da (ki bunlar Marcos diktatörlüğü altında ülkenin kentleştiğini ve sanayileştiğini söylüyor ve son tahlilde uzun süreli halk savaşını reddediyorlardı) geri püskürttü. Örneğin şehir ayaklanması konseptini savunan “sol” oportünist akım olduğu gibi, silahlı mücadeleyi ve proletaryanın önderliğini reddeden, sadece legal mücadele tarzını savunan akımları eleştiriye tabi tuttu.

Yeni Halk Ordusu yeni bir dönüşüm yaşadı. Savaşçıları yeniden reorganize edildi ve yerleştirildi. Her gerilla cephesinde bugün üyelerin dörtte üçü küçük birlikler haline getirilerek, kitle temeli güçlendirildi. Eskiden olduğu gibi lojistik desteği zor sağlanan büyük birlikler yoktur artık. İşçi ve köylülerin birliği dışında kent katmanlarının ilerici güçlerini ve zaman zaman ortak karşı güce karşı harekete geçirebilen öğeleri de içeren politik birlik cephesi çizgisi hala devam ediyor. (...)

Sonuç olarak büyük bir üye kaybı ve gerileyen kitle temelinden sonra yeniden nefes almaya başladık.

(Mülakatı yapan Reiner Werning 1985-86'da FKP'nin nüfusun altıda birini, yani on milyon insanı etkisi altında tuttuğunu belirtmektedir. İkinci düzeltme kampanyasından sonra bu kitle tabanının %60'ı kaybedildi.)

Rote Fahne: Filipin hükümeti insan haklarına ilişkin sağlanan kısmi antlaşmadan sonra silahlı mücadeleye de son verecek bir barış antlaşmasından söz etmektedir.

J. M. Sison: Hayır. Hükümet sözcüsü De Venecia bir barış antlaşmasının önümüzde durduğundan sözetti. Bu abartılı bir iyimserlikten ibarettir. O bir blöf yapmak istedi. Antlaşmanın sosyal ve ekonomik reformlar, özellikle de anayasal reformlar bölümünün uzun zaman alacağını düşünüyorum.

Rote Fahne: Ama Filipin devlet başkanı Ramos ve NDFP başkanı Louis Jalandoni arasında bir insan hakları antlaşması imzalandı.

J. M. Sison: En iyisi içeriği üzerinde duralım. Her iki taraf da uluslararası insan hakları antlaşmalarına uymayı teyit ettikleri için iyi bir antlaşmadır. Uzun dönemden bu yana insan haklarını çiğnediği için bu antlaşma özellikle Filipin hükümetiyle ilgilidir. En önemlisi de bu antlaşma NDFP'yi politik olarak karşıtlarıyla (hatta uluslararası hukuk açısından da) eşit kılıyor. Bu FMNL'nin (Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi) El Salvador hükümetine teslimiyetinin, imzaladığı insan hakları anlaşmasının tam tersidir. Çünkü bu antlaşmayla FMNL teslim oldu, sistemin hukuksal kurallarına ve El Salvador gerici hükümetine boyun eğdi. Bu bizde böyle değildir.

Rote Fahne: Barış görüşmelerinin devrimci kurtuluş mücadelesi açısından anlamı ne olabilir?

J. M. Sison: Devrimci hareketin ilkesel mücadele biçimi silahlı mücadeledir. Bu yarı-feodal ve yarı-sömürge koşulların egemen olduğu Filipinler gibi bir ülkenin devrimci silahlı mücadelesinin temel sorunlarını yakından ilgilendirmektedir. Çin, Vietnam ve diğer ülkelerde olduğu gibi burada da uzun dönemli halk savaşı olanakları mevcuttur. Legal mücadele biçimleri ikinci sıradadır, fakat bu legal mücadelenin en önemli biçimi tabii ki kitlelerin günlük eylemleridir. Yani kitleler esas güçtür ve en önemli sorunları yakalamaktadırlar.

Görüşmeler iki komisyon tarafından sürdürülmektedir. Bu komisyonlar artık legal mücadelenin temsilcileri olamazlar. Böylece iki karşı güç buluşabilir. Barış görüşmelerinin sadece savaş alanındaki güç ilişkilerinin legal mücadele biçimlerindeki yansımaları olduğunun bilinmesi gerekiyor. (...)

Rote Fahne: Bu görüşmelerin devrimci mücadele için olumlu koşullar yarattığı ve karşı tarafın da devrimci mücadeleye son vermeyi umduğu söylenebilir mi?

J. M. Sison: Bu görüşmeler ilk etapta NDFP'nin prestijini yükseltirken, somut sonuçlar da ortaya çıkarmaktadır. Örneğin Louis Jalandoni, tam dokunulmazlığa sahip bir şekilde, Filipinler'de dolaşmakta ve her kesimle ilişki kurabilmektedir. Yani en üst kesimden orta kesimlere ve tabandaki kitlelere kadar. Hareketin insanları, örgütlü güçleri hayallere kapılmamaları konusunda uyarması gerekiyor. Örneğin barış görüşmelerinin sürekli bir barış sağlayacağı ve taleplerinin kabul göreceği konusunda... Bu çok önemlidir. Barış görüşmeleri devrimci mücadele biçimlerinin yerini alamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABD emperyalizmi bölgedeki egemenliğini pekiştirmeye çalışıyor

Afganistan'da “barış” girişimleri

ABD'nin BM temsilcisi Bill Richardson 24 yıl sonra ilk defa Afganistan'ı ziyaret etti. Taraflar arasında bir uzlaşma sağlamak amacıyla görüşmeler gerçekleştirildi. Yapılan görüşmeler sonucunda “barış masası”nın toplanması kararlaştırıldı. Öyle anlaşıyor ki ABD'nin bölgedeki çıkarları Afganistan'da “barış”ı zorunlu kılıyor.

Bu çıkış ABD'nin bölgeye artan ilgisini göstermektedir. Afganistan ABD için '70'li yılların sonundan itibaren Sovyetler Birliği'ne karşı kullanmak bakımından stratejik bir öneme sahip oldu. 1991 Körfez Savaşı'ndan sonra ise adeta “unutuldu”. Sovyetler Birliği'nin askerlerini geri çekmesinin ardından bu ülkedeki çatışmalara ilgi gösterilmedi. Zira bu savaşın artık Sovyetler Birliği ile ilgisi kalmamıştı. Afganistan sadece bazı bölge ülkelerini yakından ilgilendirdi. Örneğin Pakistan Talibanlar aracılığıyla Afganistan üzerinde etkisini pekiştirmeye çalıştı.

ABD'nin bugün “barışı sağlama” yönündeki çabasının arkasında önemli nedenler bulunmaktadır. Birincisi, Orta Asya ülkeleri enerji rezervleri ve ekonomik-stratejik bakımdan önem taşımaktadır. ABD bu nedenle bu bölgedeki etkinliğini artırmaya, gelişmeleri denetimine almaya çalışmaktadır. Bu bölge orta vadede Körfez bölgesinde bulunan petrol rezervlerine alternatif durumundadır. Ancak Afganistan'daki savaş bölge için bir istikrarsızlık faktörüdür. Savaşın etnik boyutu da gözetildiğinde, uzun dönemde komşu ülkelere sıçraması mümkündür. İkinci olarak, Afganistan ve Pakistan birlikte alındığında, coğrafi olarak Orta Asya'ya bir köprü oluşturmaktadırlar. Savaş Hint Okyanusu'na uzanan ticaret yolunu kapattığı sürece, Orta Asya ülkelerinin ekonomik potansiyeli tam kullanılamamaktadır.

Son olarak, 2,5 milyar dolarlık petrol boru hattının Afganistan-Pakistan üzerinden Hint Okyanusu'na akması planlanmıştır. Haziran '97'de Pakistan, Türkmenistan, ABD petrol devi UNOCAL ve Suudi Arabistan Delta Oil arasında bu konuda bir anlaşma sağlanmıştır.

Bu gelişmelere paralel olarak Afganistan'daki çatışmalara yeniden ilgi gösterilmeye başlandı. Bu yılın Mart ayında ABD, Çin, Pakistan, Suudi Arabistan, Birleşik Devletler Topluluğu ve İran arasında Afganistan sorununa “çözüm” getirmek için bir mutabakat sağlandı. Yapılan antlaşma sonrasında Richardson Afganistan gezisine başladı. 17 Nisan günü Richardson tarafların görüşmelere katılma konusunda ikna olduklarını ve görüşmelerin başlayacağı tarihe kadar çatışmalara son verildiğini açıkladı. Bu “başarı”dan sonra Japonya taraflara ev sahipliği yapmaya hazır olduğunu bildirerek bölgeye olan ilgisini dışa vurdu. ABD'nin, bir taraftan Talibanlara ekonomik ayrıcalık ve politik destek vaadinde bulunarak, diğer tarafta Talibanlar üzerinde önemli etkisi olan Pakistan'a baskı yaparak bu sonucu elde ettiği bilinmektedir.

Fakat sağlanan bu diplomatik “başarı”nın uzun süreli olamayacağı açıktır. Nitekim Talibanların lideri Molla Muhammed Ömer, Richardson'ın açıklamalarının ardından, muhalefetle “görüşmeler”inin sözkonusu olmadığını, tarafların dini temsilcilerini belirleyip toplantıya katılması konusunda mutabakat sağlandığını açıkladı. Bu açıklama ABD denetiminde sağlanmaya çalışılan “barış”ın ne kadar uzun süreli olacağı konusunda bir fikir vermektedir. Afganistan'da mücadele eden güçlerin “barış masası”na oturma kararları yalnızca geçici taktiksel adımlardır. ABD emperyalizmi bölgedeki egemenliğini pekiştirmek için önümüzdeki süreçte militarist araçları öne çıkaracağını işaretlerini vermekte ve bunu Afganistan'daki tarafları biraraya getirmek için tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Bu süreçte emperyalist ülkelerin yanı sıra birçok bölge gücü de etki alanını genişletme peşinde koşmaktadır.

Emperyalist rekabet ve ABD'nin Irak politikasındaki değişim

18 Nisan '98 tarihli sayımızda "*ABD emperyalizminin yeni politik manevraları*" başlıklı yazımızda Küba ve esas olarak da Irak şahsında Washington'ın sürdürdüğü manevraları, devreye sokmaya hazırlandığı politika değişikliğini irdelemeye çalışmıştık. Bu irdelemeyi yıl başından 23 Şubat gününe, Kofi Annan ile Tarık Aziz'in imzaladığı antlaşma anına kadar Körfez'de doruğuna tırmandırılan krizin değerlendirilmesinin bir uzantısı olarak yapmıştık.

Savaşın kıl payı dönülmesinin ardından iki ayı aşkın bir süre geçti. Çok kısa denilebilecek bu süre içinde önemli gelişmeler yaşanmış gibi görünüyor. Çünkü Irak'ın adı, alışılmış biçimiyle, neredeyse uluslararası aktüaliteden silinmiş durumda. Televizyon kanalları Saddam Hüseyin'e hayalet rolü bile oynatmamaktadır. Pentagon'un Körfez'e yaptığı dev yığınının akıbeti konusunda ise daha fazla bir sükunet hakimdir. Haftalar boyu süren savaş çığırıklığının, askeri gövde gösterilerinin ardından gösterilen bu sükunet bir politika değişiminin ifadesi olmaktan başka birşey değildir.

Irak sorunu tartışılmaya devam ediyor, ama geçmişe göre çok daha farklı bir biçimde. Değişimin aktörü ne Irak'tır ne de Saddam Hüseyin rejimi. Emperyalist güçler arası rekabet ve çekişmeler, Washington'ın saldırganlığına ve küstahlığına karşı Ortadoğu'da filizlenen kitle hareketi ABD'yi farklı bir tavır takınmaya zorlamıştır. Nitekim Irak 27 Nisan günü yeniden Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde tartışma konusu edildi ve bu ülkeye uygulanan yasaklar oybirliği ile altı ay daha uzatıldı. Ancak yasakların yeniden uzatılmış olmasına rağmen ABD'nin Irak'a yönelik politikasındaki değişimin ilk işaretleri alındı.

Güvenlik Konseyi toplantısında ABD emperyalizminin Irak'a karşı yakın geçmişe kadar sürdürdüğü sataşmacı politikadan geri adım atmaya başladığı somut olarak görülmüştür. ABD delegasyonu sekiz yıldır ilk kez UNSCOM müfettişlerinin Irak'ı silahsızlandırma konusunda ciddi adımlar attığını kabul etmiştir. ABD'nin attığı bu geri adım Güvenlik Konseyi'nin

daimi üyeleri Rusya, Çin ve Fransa'nın ambargo ve yasakların kaldırılmasına ilişkin taleplerini daha gür bir sesle ifade etmelerine olanak tanımıştır. Aynı şekilde, ABD haydutluğunda açılan gedik sonucu Güvenlik Konseyi'nin geçici üyeleri, Brezilya, Portekiz ve İsveç temsilcileri, Irak halkına yıllardır çektirilen keyfi eziyeti teşhir etmişlerdir.

DİĞER taraftan Moskova temsilcisi, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın hazırladığı bir rapora dayanarak, Irak'ın nükleer silahlar konusundaki denetimin BM'in olağan kontrolüne geçmesini öngören bir proje taslağı hazırlamıştır. Çin temsilcisi ise basına yaptığı açıklamada, *"Irak halkının ambargodan yeterince acı çektiğini"*, özellikle *"nükleer kontrole ilişkin dosyanın kapatılmasının Güvenlik Konseyi için bir zorunluluğa dönüştüğünü"* belirtmiştir. Güvenlik Konseyi'nin kapalı oturumunda tartışmaların daha da canlı geçtiğı ve bundan ABD delegasyonunun hiç de rahatsız olmadığı anlaşılmaktadır. Çin temsilcisi Irak'ta görev yapan UNSCOM müfettişlerini *"bir işgal ordusu gibi davranmakla"* suçlamış, Rus elçisi ise ABD'nin Irak'taki gözbebeğı konumunda olan UNSCOM şefi Richard Butler'i aşağılamıştır. Bu çokseslilik ve talepler karşısında ABD delegasyonunun tavrı, özetle, ambargonun hafifletilmesinin ve yasakların kaldırılmasının zamana yayılmasını istemek olmuştur.

Irak konusunda sekiz yıldır gerçekleşen Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin sayısız oturumunda böyle sahneler yaşanmamıştı. Bu durumdan çıkarılacak tek sonuç şudur: Değişik ölçekteki emperyalist güçler artık ABD emperyalizminin arkasından uygun adım yürümemektedirler. Geçen Şubat ayında bu güçlerin farklı bir tutum geliştirmeleri ABD emperyalizmini zor duruma sokmuş ve Irak halkına bomba yağdıramamasında belli bir payı olmuştur. Bu bakımdan Irak sorunu emperyalistler arası ilişkilerin, rekabetin, çekişmelerin ve çelişkilerin aynasını oluşturmaktadır. Dün teksesli ve sadece Amerikan diliyle konuşan Güvenlik Konseyi bugün her dille konuşan bir kurbağa gölüne dönüşmüştür.

Ürdün: Emperyalizme uşaklık ödüllendiriliyor

Geçtiğimiz haftalarda Almanya Basın Barış Ödülü “barış hizmetlerinden dolayı” Ürdün Kralı Hüseyin’e verildi. Hükümet düzeyinde gerçekleştirilen seremoniye Arafat da katıldı. Bonn hükümeti bu vesileyle Avrupa Birliği’nin Ortadoğu açısından taşıdığı önem üzerinde durdu.

İsrail-Türkiye ittifakının yanısıra Ürdün Ortadoğu’da ABD emperyalizmi açısından stratejik önem taşımaktadır. Kral Hüseyin bölge ülkeleriyle ilişkilerini koparma pahasına ABD’ye uşaklık çizgisini sürdürmekte, bu ise toplumda büyük tepkilere yol açmaktadır. Nitekim Irak ile ilişkilerin gerginleştiği Şubat ayında Man kentinde binlerce kişi gösteri yaparak devlet güçleriyle çatıştı. Yine bu kentte ‘96 yılında fiyat artışları üzerine onbinlerce kişi Kral Hüseyin’e karşı büyük bir gösteri gerçekleştirdi. Tüm bunlar bu ülkedeki sosyal patlama dinamiklerini göstermektedir. Bunun içindir ki emperyalist ülkeler krala desteği yoğunlaştırmaktadırlar.

Rantla yaşayan bir ülke konumunda olan Ürdün önümüzdeki dönemde kitle eylemlerine gebe dir. Amman’da oturan rantiyeciler lüks bir yaşam sürdürürlerken, emekçi kitleler her geçen gün biraz daha yoksullaşmaktadır. ‘88 yılında 9 milyar doları bulan dış borç, Ürdün’ü IMF yaptırımlarını uygulamak zorunda bıraktı. Bu yaptırımlar emekçi kitleler içinde yoksullaşmayı artırdı. Gerçek işsizlik oranı %30’un üzerindedir. Halkın %40’ı yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

Ürdün gelirleri dışarıdan akan bir “rantiyeciler ülkesi”dir. Emperyalizme uşaklığından dolayı Batı’dan ve bölge monarşilerinden düzenli maddi destek almaktadır. Bu destek sayesinde rejim bugüne kadar toplumda bir kitle desteği yaratabiliyordu. Kral Hüseyin ‘97 yılına kadar islamcı gruplar da dahil muhalefeti sistem içine entegre etmeyi başarmıştı. İslami örgütler ilk defa geçen yıl seçimleri boykot ettiler. Rant gelirlerindeki düşüş ve egemen güçler arasındaki eşitsiz dağıtımı, kralın politik hareket alanını sınırlamaktadır.

Ürdün politik ve coğrafi olarak Ortadoğu'da bir çatışmalar yumağı içinde yer almaktadır. '94 yılında İsrail'le yapılan barışın ardından beklenen ekonomik gelişmenin yaşanmaması bu ülkeyi epey zor durumda bıraktı. Planlanan bölgesel hırsımlar ortadan kaldırıldı. İsrail ve Filistin özerk bölgesiyle öngörülen

ticari ilişkiler beklenen düzeye ulaşmadı. Netanyahu döneminde Filistin ile ilişkiler zor bir döneme girdi. Kral Hüseyin bugün bu ilişkileri tamir etme peşinde koşmaktadır. İsrail ile Filistin arasında artan gerginlik Ürdün'ün gerçekleştirecek "barış"tan umduğu ekonomik-politik ayrıcalıkları boşa çıkartmaktadır

Körfez Savaşı Ürdün'ü derin bir ekonomik bunalımla karşı karşıya getirmişti. Savaş arifesinde yaşanan gelişmeler, komşu ülkeler ve özellikle Irak'ta çalışan 300 bin işçinin 3,5 milyon nüfuslu ülkeye geri dönmesine yol açtı. Bu ekonomik açıdan Ürdün'e ek bir yük getirdi. Ürdün '80'li yıllarda Irak'la ekonomik ilişkilerini geliştirmişti. Bu ülkenin pazarı Ürdün sermayesi için birinci derecede önem taşıyordu. ABD'ye uşaklık nedeniyle Irak'la ilişkiler bozuldu. Bunun yol açtığı ekonomik kayıp milyarlarca doları bulmaktadır. Bu nedenle Ürdün Irak ambargosunun bir "mağduru" olarak ABD ve müttefiklerinde destek talep etti. Bu talep BM tarafından kabul edilmedi. Ancak emperyalist ülkeler Ürdün'ün Irak'la belli bir düzeyde ekonomik ilişki sürdürmesine göz yumdular. Ürdün mallarının %40'ı Irak'a ihraç edilmektedir. Irak ise dünya petrol fiyatlarının %30 altında bir fiyatla günde 75 bin varil petrolü Ürdün'den alınan mallar karşılığında ödemektedir. Türkiye ve Suriye'nin Irak ile sınırlarının açılması ve ticaretin gelişmesi Ürdün'ü yeniden köşeye sıkıştırmaktadır.

İsrail ile sağlanan barış ve Irak krizinde takındığı tutum bu ülkeyi diğer komşu Arap ülkeleri ile karşı karşıya getirmiştir. Bu durum ülkede emekçi kitlelerin krala karşı tepkisini artırmaktadır. Ayrıca egemen sınıf içinde rant gelirlerinin dağılımına yönelik kavga da giderek derinleşmektedir. ABD'nin desteğini alarak ülkedeki politik muhalefete sert davranan Kral Hüseyin '92 yılında kurulmalarına izin verilen partilerin yeniden yasaklanmasını gündeme getirmektedir.

Sonuç olarak, ABD ve diğer batılı emperyalist ülkelere uşaklık Ürdün'ü bölgede yalnızlığa sürüklemektedir. Kral Hüseyin, Ürdün halkı nezdinde meşruluğunu yitirmektedir. Ürdün ABD'nin bir üssü haline gelerek ve Ortadoğu'da "Truva atı" rolünü oynayarak ayakta durmaya çalışmakta, bunun için de Türkiye ve İsrail'le yakınlaşmaktadır. Kral Hüseyin'i her açıdan zor günler bekliyor. "Barış" ödülleri ile sorunları aşması mümkün görünmüyor.

Suharto diktatörlüğü büyük bir çıkmaz içinde

Endonezya'da öğrenci eylemlilikleri sürüyor

Geçen hafta sonunda Endonezya'nın değişik kentlerinin üniversite kampüslerinde polis kuvvetleri ile eylemci öğrenciler arasında yeniden yoğun çatışmalara tanık olundu. Bu ülkede öğrenci eylemliliği iki ayı aşkın bir süre önce başlamış ve genel sosyal çalkantı, açlık isyanları ortamında gelişmesini sürdürmüştü. Değişken bir yoğunlukta ve farklı biçimler altında devam etmekte olan bu harekette son bir haftadır ciddi bir yoğunlaşma ve radikalleşme yaşanmaktadır. Öğrencilerin talepleri özgün akademik sınırların dışına taşarak, artık açıktan Suharto'nun istifasını istemekte, hareket "Yeni bir rejim istiyoruz!", "Suharto istifa!" şiarlarıyla gelişmektedir.

Öğrenci hareketinin Endonezya'da böyle bir yörüngeye girmesi ve adım adım politikleşmesi kaçınılmaz, hatta beklenen bir gelişme idi.

Düne kadar, yani iktisadi krizin arifesine kadar, bu ülkede yaprak kımıldamıyordu. Suharto rejiminin onyıllardır sürdürdüğü askeri terör yalnızca kitle hareketini fiziksel olarak ezip bastırmakla sınırlı kalmamaktaydı. İnsanların örgütlenme olanak ve araçları sıfırlanmış, bir korku atmosferi toplum geneline egemen kılınmıştı. İktisadi krizin yarattığı ortam bu mezar sessizliğini bozdu. Kaybedecekleri birşeyi kalmayan insanlar açlık korkusuyla ayaklandılar.

Endonezya'da asgari ücret 140.000 rupi. Geçen yıl kriz öncesi dönemde, yani geçen Haziran ayında asgari ücretle çalışan bir kişinin aylık geliri yaklaşık 56 dolardı. Bugün asgari ücretin değeri 7 dolar civarına düşmüş durumdadır. İleri kademedede çalışan bir memurun maaşı 3 milyon rupi, yani kriz öncesinde yaklaşık 1.200 dolardı. Aynı memurun maaşı bugün ise 150 dolar düzeyine düşmüştür. Bazı Avrupalı gözlemcilere göre, Endonezya birkaç hafta içinde 10 yıl gerilere kaydı. İnsanların alım güçlerinin bu kadar köklü bir biçimde ve aniden

tırpanlanmasına bir de ülke ekonomisinin toplu iflası eklenince, temel tüketim maddelerinin kıtlığı başgösterince, ayaklanmak açıktan ölmeye tercih edildi ve alışkanlığa dönüşmüş korku yenildi.

Böyle bir enkazın altından çıkan, herhangi bir örgütlülüğü ve önderliği olmayan ve geçmiş deneyimleri sıfırlanmış kitle hareketinin ilk eylemliliği doğal olarak biraz şekilsiz bir biçim kazandı. Rejim, ayaklanan kitleleri, ırkçı bir kampanya eşliğinde Çin kökenli esnaflara saldırtarak, kendisini sağlama almaya çalıştı. Bunda kısmen başarılı da oldu. Fakat kabuğunu kıran kitle hareketi kısa bir zaman içinde toplumda yeni dinamiklerin filizlenmesinin koşullarını da yarattı. Onun için gözlemciler Endonezya'da muhalefet hareketinin geçmişe göre daha örgütlü ve daha düzenli bir yapıya büründüğünü vurgulamaktadır.

Şimdilik toplumsal muhalefet kendisini öğrenci hareketi şahsında ifade etmektedir. Yakın bir geçmişe kadar üniversitelerde yaşanan en ufak bir kıpırdamayı ordu ve polis güçleri, neye malolursa olsun, hemen azgın bir terörle bastırır ve alışılmış sükuneti hakim kılarlardı. Bugün ordu üniversitelere ve öğrenci kampüslerine girmeyi göze alamamakta, ancak dışarıdan kuşatmaktadır. Suharto yaptığı çağrılarda öğrencilerin eylemlerine son vermelerini istemekle sınırlı kalmakta, eskiden yaptığı gibi orduya müdahale emri vermemektedir.

Çünkü toplumun genelinin taleplerini sahiplenilen öğrenci hareketi hızlı bir gelişme, yayılma ve kimlik kazanma süreci yaşamaktadır. Örneğin geçen Şubat ayında düzenlenen öğrenci eylemlerinde ifade edilen temel talepler genellikle hayat pahalılığını ve zamları protesto etme düzeyini geçmemekteydi. Nisan ayında yaşanan eylemlerde ise öğrenciler daha farklı talepler ileri sürmekte, Suharto'nun istifasını ve rejim değişikliğini istemektedirler.

Ayrıca hareket ülkenin hemen tüm üniversite ve yüksekokullarını kapsamış durumdadır.

Hükümet, topluma egemen olmaya başlayan ruh halinin, şimdilik sadece öğrenci gençlik tarafından formüle edilen istemlerin gerçekte toplumun genelinin bir talebi olduğunun bilincinde olduğu için, ateşin üzerine körükle gitmemeye çalışmaktadır. Düzen öğrenci hareketine cepheden saldırmak yerine kontr-gerilla yöntemleri ile hareketin önderliğini sarsmaya çalışmakta, tek tek öğrenci kaçırarak faili meçhul cinayet yöntemini denemektedir. Ama bu arada pazarlık masasına oturmayı da ihmal etmemektedir. Eylemcilerle görüşmek de Suharto'nun ülkesinde bir yeniliktir. Üstelik öğrencilerle görüşmeleri doğrudan sosyal işler bakanı olan Suharto'nun kızı Siti Hardiyanti Rukmana ve Genelkurmay Başkanı General Wiranto yürütmektedirler. Ancak her görüşmenin ardından öğrenci hareketi daha da radikal bir biçim kazanmakta ve çatışmalar yoğunlaşmaktadır. Çünkü rejim kitle hareketinin etkisini kırmak amacıyla başlatılan bir diyalogu nasıl sürdüreceğini, nasıl bir yöntem kullanacağını bilememektedir. Genelkurmay başkanı ve Suharto'nun kızı eylemde olmayan birkaç öğrenciyi bürolarına çağırmakta ve onlar aracılığı ile eylemci öğrencileri kaba bir biçimde tehdit etmektedirler. Elbette bu arada öğrenci kaçırma ve kaybetme operasyonları hızlandırılmakta ve bunun adına da diyalog denilmektedir. Kuşkusuz benzer krizler ortamında aynı yönetime başka ülkelerde de başvurulmaktadır, ama bu kadar acemilik ve kabalık gösterilmemektedir. Bu gelişmeler herşeyden önce rejimin fena sıkıştığının ve ne yapacağını bilemediğinin göstergesidir. Bu nedenle bazı gözlemciler dönemi Franko'nun son yıllarına benzetmektedirler.

Geçmişe göre istisna sayılacak olan

bu ihtiyatlılığın gerisinde daha büyük ölçekli bir toplumsal hareketin gelişmesine duyulan korku yatmaktadır. Öğrenci hareketine verilen toplumsal destek rejimin endişelerini doğrulamaktadır. Geniş kitleler henüz öğrencilere açıktan destek vermemektedirler. Bozulmuş maddi yaşam koşulları ile boğuşmaktadırlar. Bu da bir süreç sorunudur. Bu desteğin de sırası gelecektir. Ama şimdiden öğretim üyeleri, öğretmenler, eğitim personeli, serbest meslek kuruluşları, bazı vakıflar, özellikle de 20 milyon üyesi olan Muhammadiyah Vakfı öğrenci hareketini açıktan desteklemektedir. Suharto'nun istifasını talep eden, rejim değişikliği isteyen bir eylem bu şekilde açık destek verilmesi Endonezya'da bir başka yeniliktir.

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki, bu ülke çok daha başka yeniliklere gebe. Rejimin geleceğinden duyulan kuşkudan ötürü IMF 4 Mayıs günü Endonezya'ya bir milyar dolarlık bir kredi daha tanıdı. Ancak IMF'nin nefes aldirtmak için açtığı kredi muslukları Suharto'nun köhne rejimini kurtarmaya yetmeyecektir. Diğer yandan, çıkmazda bulunan Suharto taviz vermek istemekte, ama vereceği tavizlerin yaratacağı sonuçlardan korkmaktadır. Atacağı en ufak bir geri adım, deyim yerinde ise, kaynayan tencerenin kapağını aralamaya benziyor. Bu nedenle, 1 Mayıs günü içişleri bakanı Radan Hartono aracılığı ile yaptığı açıklamada, Suharto, "eğer politik reformlar yapma niyeti varsa bu reformları mevcut hükümetin görev süresinin dolduğu 2003 yılı (kendisinin görev süresinin bittiği tarih) için hazırlamak gerekir" diyerek bir yandan değişimin artık bir zorunluluğa dönüştüğünü kabullenmekte, ama öte yandan da "sonumu gözüm görmesin" demek istemektedir. Yani, nereden bakılırsa bakılsın Suharto rejimi sancılı dönemin sadece başlangıç noktasında bulunuyor.

Danimarka: Yarım milyonu aşkın emekçinin kararlı eylemi

Danimarka'da son yılların en kitlesel grevi gerçekleşti. Eylem, ulaşım, sanayi, inşaat ve hizmet sektörlerinde çalışan yarım milyonu aşkın emekçinin 27 Nisan sabahı süresiz grev kararı almaları sonucu patlak verdi. 1985 yılından bu yana katılımın en yoğun olduğu ve ülkede yaşamın tamamen felç olmasına, insanların temel gıda maddeleri stoklamaya başlamalarına yol açan bu eylem dalgasının esas niteliği ve önemi başkadır.

Eylem aslında işverenlere karşı değil, sendika ağalarına ve onların yürüttüğü teslimiyetçi ve işbirlikçi politikaya karşı patlak vermiştir. Bu bakımdan tarihsel bir özelliğe sahiptir. Zira emekçi tabanının sendikal bürokrasinin politikasını, işbirlikçiliğini, sermayeye uşaklığını teşhir eden bu ölçekte bir eylemine rastlamak için '50'li yıllara uzanmak gerekir.

Geçen Mart ayında işçi ve işveren sendikaları arasında bir toplusözleşme imzalanmıştı. Kapalı kapılar ardında neler konuşulduğu, kimin kime ne kadar taviz verdiği antlaşmanın imza törenine kadar belli olmadı. Ancak, toplusözleşmenin metni emekçilerin eline geçince, onlar tarafından somut bir incelemeye tabi tutulunca gerçek ortaya çıktı. Emekçilerin talepleri ile toplusözleşmenin "kazanımları" arasındaki uçurumun derinliği anlaşıldı.

Emekçilerin pazarlık masasında tersyüz edilen birçok talebinin içinde en dikkati çeken yıllık paralı izin süresine ilişkin sonuçtur. Yıllar boyu bir refah ülkesi olarak tanıtılan Danimarka'da yıllık paralı izin süresi beş haftadır. Emekçiler uzun süredir bu sürenin altı haftaya çıkartılmasını talep etmekteydiler. Ve dolayısıyla 1999-2000 yıllarını kapsayacak olan toplusözleşme pazarlıklarında sendika temsilcileri emekçilerin bu talebini işverene dayatmakla mükelleftiler.

Ancak, taraflar arasında yürütülen pazarlıkların ve imzalanan antlaşmanın ardından, bu esas talebin "yığınla başka yeni kazanımın arasında!" tali bir konuma düştüğü anlaşıldı. Yani, yıllık paralı izin süresi

bir hafta değil sadece bir gün uzatılmış oluyordu. Antlaşmanın üzerindeki sis perdesi biraz daha aralanınca, "çetin pazarlıklar" sonucu işverenin kabul etmek zorunda kaldığı bu yeni izin gününün 24 Aralık günü olduğu anlaşıldı. İşin güllünç tarafı 24 Aralık'ın zaten Danimarkalıların çoğunluğu için bir tatil günü olmasıydı.

Emekçiler "zafer" diye tanıtılan bu teslimiyete, bu ihanete, bu dalavereye tepki göstermekte gecikmediler. Toplusözleşme metni işçilerin oylamasına sunuldu ve geçerli oyların %57'sinin antlaşmayı reddettikleri ortaya çıktı. Bu sonuç, herşeyden önce, sendika ağalarına vurulmuş bir ilk şamar oldu ve esas tokat hemen ardından, süresiz grev kararıyla geldi.

Bir genel grev atmosferi içinde süren eylemin hem katılım düzeyi hem de aniliği, emekçilerin kararlılığının somut kanıtını oluşturmaktadır. İskandinav ülkelerinde diğer Avrupa ülkelerine göre

görece daha ileri olan emekçi hakları son yıllarda hep aynı bahane ile genellikle sosyal-demokrat hükümetler tarafından köklü bir biçimde budandı. Dünyanın en ayrıcalıklı ülkeleriyiz, ağırlaşan kriz ortamında bu lükse daha fazla katlanamayız, ekonomimizin uluslararası bağlamda rekabetçi olabilmesi için fedakarlık etmek gerekir vb. türünden söylemler bu ülkelerde işçi sınıfına karşı giderek ağırlaşan iktisadi saldırıların temel argümanlarını oluşturdular. İşçilerin tarihsel kazanımları, mevcut hakları açısından İskandinav ülkelerinin diğer Avrupa ülkelerine göre pek fazla bir özgünlüğü kalmadı. 27 Nisan günü başlayan eylemin ölçeği ve aniliği sistematikleştirilmiş bu saldırı sürecine muhtemelen bir köklü tepkiyi ifade etmektedir.

Şu anda eylemin yarattığı basınç karşısında işverenlerden ve hükümetten çok sendika yöneticileri zor durumdalar. İşverenler Konfederasyonu (DA) uluslararası ilişkiler sorumlusu Joergen Roennest; "Biz imzalanan toplusözleşme antlaşmasına sadık kalıyoruz. Eğer sendikalar üyelerini ikna edemiyorlarsa bu bizim sorunumuz değildir" derken, aslında objektif bir gerçeği, işçiler ile onların sendikal temsilciliği arasındaki uçurumu, yabancılığı tanımlamaktadır. İşverenler sendikasının ilk günlerde sendika ağalarını yıpratmak amacıyla takındığı bu "soğukkanlı" tavır işçilerin kararlılığı ve eylemin gücü karşısında pek uzun ömürlü olmadı. 28 Nisan akşamı işverenler sendika temsilcilerini yeniden pazarlık masasına davet ettiler. Yeni pazarlıklardan elde edilecek sonuçlar yeniden tabanın onayına sunulacak.

Diğer taraftan, taban nezdinde itibarları fena sarsılan sendikalar ise açılan yarayı onarmak için, deyim yerinde ise, bir açık artırmaya girmiş durumdalar. Bozulan itibarlarını yeniden onarmak için canla başla işçi taleplerine sarılmakta, arayışta düzeltmek için binbir dereden su taşımaktadırlar. Sendikalar Konfederasyonu'nun (LO) başta gelen iktisat danışmanı Jens Rasmussen, sözkonusu antlaşmayı imzaladıktan sonra eylemin patlak verdiğini görünce, "üyelerimizin daha fazla boş zamandan yararlanma istemini küçümsedik" diyerek üstükapalı bir özeleştirici mesajı vermektedir. Hemen ardından yeniden pazarlıkların başlatılmasını isteyen Jens Rasmussen, bu kez, "izin sorusunda ciddi bir düzelmeye gidilmesini talep ettiklerini" iddia etmektedir. Tabanın basıncı karşısında bukalemun gibi renk değiştirmeyi bazı iktisadi değerlendirmelerle gerekçelendirmeye çalışan Jens Rasmussen, Danimarka şirketlerinin uluslararası pazarlardaki rekabet gücünü tehlikeye düşürmeden işçilerin bu talebinin karşılanması için yeterli marjın olduğunu savunmakta ve "nüfusun çoğunluğunun çalıştığı ve sendikalı (%85) olduğu bir ülkede çalışanların mevcut refahtaki paylarını onlara boş zaman biçiminde vermenin zamanının geldiğini" ilan etmektedir.

Eşine az rastlanır bu eylem dalgası karşısında köşeye sıkışanlardan bir diğeri ise sosyal-demokrat başbakan Poul Nyrup Rasmussen'in hükümetidir. Toplusözleşme antlaşmalarını idari yolla uygulamaya gitme yetkisi olan hükümet, buna rağmen, bu krize nasıl müdahale edeceğini bilememektedir. Çünkü, önümüzdeki Mayıs ayının 28'inde Danimarka'da Amsterdam Antlaşması konusunda bir referandum yapılacaktır. Bu referandumdan olumlu sonuç alınabilmesi için hükümetin sendikalar üzerinden emekçilerin oylarına ihtiyaçları vardır. Hükümetin krize kaba müdahalesinin yaratacağı sonuç kendisini 28 Mayıs referandumunda hissettirebilir. Bu nedenle Başbakan Poul Nyrup Rasmussen müdahalenin yaratabileceği riskleri şimdilik göze alamamaktadır.

Kosova: Balkanlarda savaş tehlikesi büyüyor

Beklenildiği gibi Kosova adım adım açık savaş ortamına sürükleniyor. Yeni bir Balkan savaşının ufukta biriken işaretlerinin sayıları her geçen gün artıyor. Tekil çatışmalar giderek artmakta ve ölü sayısı yükselmektedir. Yugoslavya Federasyonu'nun dağılmasını izleyen Bosna-Hersek savaşı da benzer bir süreçten geçerek başlamış, bilinen noktaya gelmiş ve beş yıl boyunca yüzbinlerce insanın yaşamına mal olmuştu.

Aynı savaş senaryosu bu kez Kosova'da oynanmaya başlandı. Geçtiğimiz haftalarda Sırp ordu birlikleri ile Kosovalı gruplar arasında çıkan çatışmalarda yirmiyi aşkın Kosovalı öldürüldü, sayısı belli olmayan insan yaralandı. Bu tür çatışmalar ve katliamlar sıradanlaşmakta, savaş ortamını olgunlaştırmakta ve genel bir alevlenmenin ilk köşe taşlarını döşemekte ve

dinamiklerini biriktirmektedir.

Bu gelişmelere son günlerde bir başkası daha eklendi. Sırbistan ile Arnavutluk arasında da ilişkiler açıktan bozulmaya ve gerilim yükselmeye yüz tuttu. Bu sürpriz bir gelişme sayılamaz. Olayların ve yerel ilişkilerin genel mantığı içinde sadece bir başlangıç oluşturmaktadır. Kosova savaşı Kosova'nın dar sınırları içinde Sırbistan ordusu ve Kosovalı gruplar arasında başlayıp sonuçlanmayacaktır. Komşu devletler de taraf olmak durumunda kalacaklardır. Dolayısıyla, mevcut gelişmelerin ve kapıda bekleyen savaşın ilk muhataplarından birisi Arnavutluk'tur. Onun için, Kosova'da meydana gelen son çatışmalar vesilesiyle Belgrad yöneticileri sözlü ve diplomatik yolla da olsa Arnavutluk'a sataşmaya başladılar. Çatışmaların çıkmış olmasından Tiran'ı sorumlu gösterildi. Belgrad Arnavutluk'u "teröristleri eğitmek ve silahlandırmakla, Kosova'da sistematik bir biçimde silahlı provokasyon tezgahlamakla" suçladı ve bir nota verdi.

Devrimsiz büyüme

“IMF yine Türkiye’de dolaşıyor. Türkiye Masası Şefi Martin Hardy, Türkiye’ye desteğe ‘evet’ diyor ama hükümetin destek istemeye niyetinin olmadığını söylüyor. IMF’nin kokladığı hava kendi ifadeleriyle ‘olumlu’ ama ‘ortak iş yapma’ konusunda Ankara fazla istekli değil.”

Burjuva ekonomisti-gazetecisi Şeref Oğuz Milliyet’te “Reformsuz büyüme” yazısına böyle başlıyor. anlaşılan kendisi IMF etiketi olmadan IMF paketini hükümete pazarlamaya çalışıyor. Son dönemde burjuva “ekonomistlerinin” pazarlamacıları ayırt edilememesi bu yüzden olmalı. Ortada bir farklılık var, öyle ise biz de bu farklılığı devrimci proletaryanın cephesinden anlamaya çalışmalıyız. Farklı fikirlerin sahipleri IMF ve Türk hükümeti! Bu pek anlaşılır değil. Zira IMF dünya emperyalist sisteminin kontrol araçlarından biri olarak amir, bağımlı bir ülkenin görüntüde yöneticisi olarak Türk hükümeti ise memur. Dolayısıyla bu ikisinin “ortak iş yapması” zaten olanaksız. “Ortak iş” eşit taraflar arasında olur. IMF ile Türk hükümeti arasındaysa ancak emir-komuta ilişkisi olur. Öyle ise bu farklılığı Şeref Oğuz’un da kullandığı örnek üzerinden anlamaya çalışalım. “Nitekim Güneydoğu Asya ekonomilerini durgunluğa sokan parasal krizin ardından Tayland, Güney Kore ve Endonezya IMF’den mali yardım isterken, ekonomisinin sağlam temeller üzerinde olduğunu açıklayan Malezya böyle bir istekte bulunmamıştı.” Bu tabloda bakın Malezya Hükümeti neler diyor: “IMF yardımına bağımlı değiliz, kendi ekonomik kararlarımızı kendimiz alırız.” İlk başta ne ulusal onur dedirtiyor, ulusal ekonomi kararlarına yabancıları karıştırmayan bu tutum. Sonra meseleyi açıklayan bir başka demec: “Zaten iş dünyasının nefessiz kalmaktan şikayet edeceği ölçüde sıkı önlemler aldık, daha ne kadar alacağız?” İkisi de hükümetten yapılan açıklamaların anlattığı şu; IMF paketini aratmayacak bir emekçilere saldırı uygulaması söz konusu iken daha yapılacak olan nedir? Türkiye’de de IMF’ye “olumlu” gelen zaten hükümetin uygulamalarıdır. Ama gene de IMF daha sıkı bir uygulama istiyor. Yani “kamu harcamalarının kısılması, kamu ve özel sektör işletmelerinin kullandıkları kredilerin azaltılması” Türk hükümetinin burada iki ayrı noktadan tereddütü var. Birincisi, “özel sektör kredilerinin azaltılması”dır. Her ülkenin hükümeti o ülkenin burjuvazisinin uluslararası alanda çıkarlarını korumaya çalışır. Dolayısıyla IMF isteği hükümette tereddüt yaratıyor. Ama asıl sorun bu değil. Nitekim bu kadar olsa “hem ağlarım hem giderim” ötesinde bir tercih hakkı da yok. Ama zaten emekçilere saldırı üzerine kurulu bir hükümet programı varken daha ağır bir IMF paketinin alacağı sınıf tepkisi ikinci ama asıl nedendir. “Bu kışın zor geçeceğini” ilan eden başbakan psikolojik bir yoklama ve hazırlık yaparken “Kış bahara çevireceğiz” diyen bir tepki aldı. 1997 sonunda açıklanan ama sonra vazgeçilen bazı şok tedbirleri de “yanlış anlama” görüntüsü ile kurtarılmaya çalışıldı. Şimdi bu tereddütten kaynaklı

saldırının zamanını daha iyi planlamak bakın bize nasıl sunuluyor. “Türkiye IMF’ye muhtaç mı? Bunun şu anda geçerli olan cevabı;

hayır! Zira ortada (henüz) kriz yok ve geleneksel reçetelere ihtiyaç duyulmuyor.” Türkiye kapitalizminin bugünü için çizilen bu pembe tablonun ve neredeyse ulusal bağımsızlık savaşı kazanmış havalarının anlamını zaten açıklamıştık. Devamı ise ilginç “IMF’nin kriz reçetelerine gerek yok” ama reform reçeteleri için aynı yargı geçerli değil. Şu sıra gerçek rengi kızıla çalan ekonomiyi “pembe” boyalarla kaplamak herkesin işine geliyor. Baykal’ın sözleri bir yana bırakılırsa borsa “tırmanıyor”, üç aylık karlar “harika”, enflasyon “düşüyor”, büyüme “hızlanıyor”. Fakat bu gelişmeleri besleyen tüm girdiler özel sektörden sağlanıyor. Bu daha gerçekçi tablo içinde Şeref Oğuz “kamu harcamalarının kısılması ve özelleştirmede dolu dizgin bir sürat” gibi temel IMF politikalarını öneriyor. Anlaşılan Şeref Oğuz IMF reçetesi, isminin anlamı bilindiğinden reform paketi demek dışında aynı dolu dizgin saldırı programının sözcülüğünü yapıyor. İyi de bu “IMF’nin kriz reçetelerine gerek yok” derken gerek olmayanın neler olduğunu ya da bu sözde reform paketi ile farklılıklarını söyleyiverse ya. Bu bir reform paketi ise reformunuz sizin olsun.

“Reformsuz büyüme bizi zora sokar. Reformsuz büyüme olsa olsa şişkinleştirebilir. Böylesi bir hamilelik, bebek değil sorun doğurur.” Şeref Oğuz’a katılamayacağız, reformlu ya da reformsuz, IMF’li ya da IMF’siz kapitalist ekonominin bütün bebeklerinin işçiler için sorun olmak dışında bir şansı yoktur. Şeref Oğuz da bilir ki dünya çapında kapitalizmin her ekonomik büyüme evresini mutlaka bir kriz izler. Doğal olan bu gelişimin yanında burjuvazi krizi yönetmek için milyonlarca insanı ölüme ve yıkıma iten savaşları çıkarır. Bu Japonya’da da böyledir, Almanya’da da. Dünyada kendi emekçilerinden fedakarlık istemeyen burjuvazi olmadığı gibi büyüme dönemlerinde bile emekçiler mücadele etmeksizin hemen hiçbir kazanım sağlayamazlar. Türkiye gibi krizi daha ağır yaşatılan bağımlı ekonomilerin parlaklığının sınırları Asya kağıttan kaplanlarından anlaşılabilir.

Kapitalizmde büyüme burjuvazinin büyümesidir. İşçi-emekçiler için tek gerçek büyüme ancak bir devrimle ve iktidarla sağlanabilir. Ancak böylece IMF gibi emperyalist örgütlerle aradaki ilişki koparılabilir. Ancak böylece işçi-emekçiler için kullanılmamış ama onların günbegün ödediği dış borçların karşılığı olarak IMF’den böylece sağlıklı bir büyümenin önündeki tek

Reformsuz büyüme

IMF yine Türkiye’de dolaşıyor. Türkiye Masası Şefi Martin Hardy, Türkiye’ye desteğe ‘evet’ diyor ama hükümetin destek istemeye niyetinin olmadığını söylüyor. IMF’nin kokladığı hava kendi ifadeleriyle ‘olumlu’ ama ‘ortak iş yapma’ konusunda Ankara fazla istekli değil. Şeref Oğuz’un da kullandığı örnek üzerinden anlamaya çalışalım. “Nitekim Güneydoğu Asya ekonomilerini durgunluğa sokan parasal krizin ardından Tayland, Güney Kore ve Endonezya IMF’den mali yardım isterken, ekonomisinin sağlam temeller üzerinde olduğunu açıklayan Malezya böyle bir istekte bulunmamıştı.” Bu tabloda bakın Malezya Hükümeti neler diyor: “IMF yardımına bağımlı değiliz, kendi ekonomik kararlarımızı kendimiz alırız.” İlk başta ne ulusal onur dedirtiyor, ulusal ekonomi kararlarına yabancıları karıştırmayan bu tutum. Sonra meseleyi açıklayan bir başka demec: “Zaten iş dünyasının nefessiz kalmaktan şikayet edeceği ölçüde sıkı önlemler aldık, daha ne kadar alacağız?” İkisi de hükümetten yapılan açıklamaların anlattığı şu; IMF paketini aratmayacak bir emekçilere saldırı uygulaması söz konusu iken daha yapılacak olan nedir? Türkiye’de de IMF’ye “olumlu” gelen zaten hükümetin uygulamalarıdır. Ama gene de IMF daha sıkı bir uygulama istiyor. Yani “kamu harcamalarının kısılması, kamu ve özel sektör işletmelerinin kullandıkları kredilerin azaltılması” Türk hükümetinin burada iki ayrı noktadan tereddütü var. Birincisi, “özel sektör kredilerinin azaltılması”dır. Her ülkenin hükümeti o ülkenin burjuvazisinin uluslararası alanda çıkarlarını korumaya çalışır. Dolayısıyla IMF isteği hükümette tereddüt yaratıyor. Ama asıl sorun bu değil. Nitekim bu kadar olsa “hem ağlarım hem giderim” ötesinde bir tercih hakkı da yok. Ama zaten emekçilere saldırı üzerine kurulu bir hükümet programı varken daha ağır bir IMF paketinin alacağı sınıf tepkisi ikinci ama asıl nedendir. “Bu kışın zor geçeceğini” ilan eden başbakan psikolojik bir yoklama ve hazırlık yaparken “Kış bahara çevireceğiz” diyen bir tepki aldı. 1997 sonunda açıklanan ama sonra vazgeçilen bazı şok tedbirleri de “yanlış anlama” görüntüsü ile kurtarılmaya çalışıldı. Şimdi bu tereddütten kaynaklı

ŞEREF OĞUZ

Makina Kalıp grevcilerinin mesajı

Frankfurt EKİM taraftarlarına Makina Kalıp sınıf kardeşlerinden selamlar!

Dostlar; Türkiye kamuoyu gündemini sarsan, yaklaşık dört ayı aşkın bir süredir devam etmekte olan Cam-İş Makina Kalıp grevimiz ilk günkü heyecan ve kazanma azmiyle sürüyor.

Yoğun kış şartlarına, ekonomik darboğaza, sermayenin kolluk güçlerine, uşaklarına ve onların oluşturduğu baskılara, bu baskıların kısılcasına rağmen Makina Kalıp grevci işçileri ve öncüleri sınıf bilincinin vermiş olduğu sorumluluk ve şevkle kahramanca kavgaya veriyor, kavgaya bayrağını yükseltiyor.

Makina Kalıp grevci işçileri sınıfının tarihine geçecek nitelikte mücadele geleneğine yakışır bir şekilde örgütlenmiş, direnişler, eylemler sürecinden geçerek bugünlere gelmiştir.

Makina Kalıp grevci işçileri sınıf mücadelesi geleneğini geliştirmek ve bu uğurda atılacak temelleri sınıfına yakışır bir şekilde yaşatmaktadır. Bizler inanıyoruz ki Makina Kalıp grevi sınıflar mücadelesinin Türkiye kanadını oluşturan son yılların belirgin örneklerindendir. Bu grev, sınıf

tarihine mihenk taşı olarak geçecek bir grevdur.

Bilindiği gibi sermayenin saldırıları son yıllarda şiddetli bir şekilde devam ederken bu saldırılardan biri olan esnek çalışma saldırısına karşı Makina Kalıp grevcileri sınıfı için direniyor ve kavgaya veriyor.

Bu anlamıyla Makina Kalıp grevcileri gerek ulusal gerekse enternasyonal sınıf dayanışması ağını örmek amacıyla başlatmış olduğu kampanyanın ilk adımlarından birini atan Frankfurt EKİM taraftarlarının yapmış olduğu maddi ve manevi dayanışmalardan dolayı Makina Kalıp grevcileri olarak sonsuz sevgi ve minnetlerini sunar.

İşçilerin birlik ve beraberlik günü olan 1 Mayıs’ta Makina Kalıp grevcilerine dayatılan esnek çalışma, baskı, sömürü ve saldırılarına karşı işçi sınıfı saflarında meydanları dolduran sınıf kardeşlerinin yanlarında mücadele bayrağını en ön saflardan dalgalandıracağız.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın işçilerin enternasyonal birliği!
Yaşasın işçilerin enternasyonal dayanışması!**

Makina Kalıp GrevKomitesi

Makina Kalıp Grev Komitesi’ne;

Kardeşler, Federal Almanya otomotiv sanayiinde çalışan işçi inisiyatifi olarak siz Makina Kalıp grevcilerine kardeşlik mesajımızı gönderiyoruz.

Öğrendiğimize göre 24 Aralık 97’den beri esnek üretime karşı mücadele ediyorsunuz. Ve mücadeleniz sermayenin her türlü baskı, tehdit, rüşvet ve hileli kavgaya yöntemine rağmen başarıyla yürüyor.

“Sınıf için grevdeyiz!” şiarınızın anlamı Türkiye’de ne kadar kavrandı bilmiyoruz, ama esnek üretim sermayenin uluslararası bir saldırı politikası olarak tüm dünya işçilerini

hedeflediği için, grevinizin aslında tüm dünya işçi sınıfı için olduğunu ifade etmek istiyoruz.

Haklı ve onurlu davanızda yanınızda olduğumuzu bilmenizi istiyoruz. Tekelci kapitalizme karşı yürüttüğünüz mücadeleniz bizim de mücadelemizdir.

**Yaşasın enternasyonal dayanışma!
Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!**

Federal Almanya Otomotiv Sanayii Öncü İşçi İnisiyatifi

25 Nisan ‘98

Makina Kalıp Grev Komitesi’ne;

Öncelikle sermayeye karşı almış olduğunuz grev kararınızın direngenliği ve mücadele ruhu ile azim ve kararlılığınızı selamlıyoruz.

Biz Keisterbach bölgesinden işçiler olarak; grevinizle dayanışmanın, sizlerle omuz omuza verebilmenin, sermayenin saldırı politikasını boşa çıkarmak için ne kadar önemli olduğunun bilincindeyiz. Bu nedenle, siz sınıf kardeşlerimizin mücadelesini bölgemizde ve fabrikamızdaki işçi kardeşlerimize anlatarak, grevinizle uluslararası sınıf dayanışması örgütlemeye

çalışıyoruz.

Özellikle Sky Shop Ceatering Fabrikası çalışanları olarak, davanızın, azminiz ve güçlü mücadele ruhunuzla, işçi sınıfı için kazançla sonuçlanacağına inanıyor ve “Kahrolsun sermaye diktatörlüğü, yaşasın işçilerin birliği!” diyoruz.

**Yaşasın işçilerin birliği!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Keisterbach Sky Shop Ceatering İşçileri

29 Nisan 1998

6 Mayıs 1972: İpin ucundan özgürlüğün ipuçları

Bugün 6 Mayıs. Benim 26. doğumgünüm. Ben kim miyim? Ben, Deniz'lerin anısıym, devrimin "Vardım, varım, varolacağım!" mesajıym. Kurşuna dizilirken sınırsız gülümseyenlerin, idam sehpasında ipini kendi çekenlerin, "Teslim ol!" çağrılarına kurşunla karşılık verenlerin, işkencehanelerde dilim dilim kesilirken adını bile söylemeyenlerin, ölüm oruçlarında damla damla eriyenlerin, velhasıl her kim gelip geçmişse yaşamı her yerde özgür kılan, onların dünden yararlanı alev alev yanan yüreğiyim.

Bugün benim doğumgünüm. O zaman size kısaca kendimi tanıtayım. Beni anlayabilmeniz içinse içine doğduğum ve beni doğuran koşulları bilmeniz gerek:

1960'lı yıllar sol hareketin tarihinde ciddi bir kitlesel desteğe kavuştuğu yıllardı. İlk olarak işçi sınıfı içerisinde kendini gösterdi bu hareketlilik. DİSK'in kuruluşu, Zonguldak maden işçilerinin direnişi, Paşabahçe, Derby, Demirdöküm, Alpagut gibi direnişler, birçok grev, işgal, miting ve gösterilerle militan bir mücadele geleneği yaratmak yolunda önemli adımların katedildiği bir süreç oldu. Bu yıllarda aynı şekilde öğrenci gençlik hareketi de belirli bir kitleselliğe ve giderek düzenin sınırlarını zorlayan, militanlaşan bir hareketliliğe kavuştu. Gençlik hareketi düzenden ciddi bir kopuş yaşıyor ve sosyalizme yöneliyordu. Dönemin neredeyse tüm devrimci gençliği etrafında toplanan FKF'nin gerçekte parlamentarist olan fakat kendisini "işçi sınıfının partisi" olarak tanımlayan TİP'i desteklemesi tam da bu gerçeği gösterir. Oysa ki TİP bırakın "işçi sınıfının partisi" olmayı devrimci

gençliğin militanlığının önüne geçecek kadar reformist bir konumdaydı. Durum böyle olunca gençlik hareketi TİP'i geçip daha ileri bir platformu temsil eden MDD akımının etkisine girdi. MDD akımı ise kemalizmden kopan ve sosyalizme yönelen gençliğin yeniden kemalist çizgiye dönmelerini sağladı. MDD çizgisi gençlikteki sosyalizm şiarını neredeyse yoketti ve yerine tam da küçük burjuva bir akıma denk düşen sloganlar koyup gençliği bir süre bunlarla besledi. Ama sonunda MDD içinde yaşanan tartışmalar sonucu bazı ayrışmalar oldu ve devrimci gençliğin önderleri MDD çizgisinden koptular ama onun halkçılık gibi bazı ideolojik hatlarından kopamadılar, aksine bu hatları korudular.

15-16 Haziran işçi direnişi orduya bağlanan umutları söndürünce radikal gençlik kitlesi ve önderleri MDD'yi terkettiler. Bu sıralarda İbrahim Kaypaklıya da PDA içinde, sonradan TKP/ML-TİKKO'nun kurulmasına varacak bir muhalefet geliştirmeye başladı. '68 yılından beri oluşum sürecindeki THKO tüm grupların dışındaydı.

THKO, eylem içinde ve eylemlerin bir ürünü olarak doğdu. Örgüt, daha çok anti-emperyalist içerikli silahlı eylemlerle kamuoyuna duyuruldu. 4 Amerikalı astsubayın esir alınması eylemini hazırlayan ve-önderlik eden Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Sinan Cemgil tarafından hazırlanan 4 Mart 1971 tarihli bildiriyle örgütün adı THKO; amacı, emperyalizmi ve onun işbirlikçileri olan hainleri ülkeden temizleyerek "tam bağımsız Türkiye'yi" kurmak; mücadele stratejisi, silahlı mücadeleyi

temel alan bir halk kurtuluş savaşı vermek olarak kamuoyuna açıklandı.

Teorik çalışma, yayın faaliyeti gibi örgütsel etkinliklerin değil, askeri faaliyetin merkezi bir önem taşıdığı THKO, birbiri ardına bu tür eylemler gerçekleştiriyordu (1971 kışında İş Bankası Emek Şubesi'ni soymuşlar; "silah deposu" bulunduğu istihbaratını aldıkları Balgat'taki ABD tesisine baskın yapmışlar, silah yerine boya kutuları çıkınca olay yerinden ayrılmak için bir Amerikalı çavuşu kaçırp daha sonra serbest bırakmışlar; ABD elçiliğindeki polis noktasında nöbet tutan polisleri İlker Mansuroğlu'nun katledilmesi nedeniyle cezalandırmak için yayılım ateşine tutmuşlardı). THKO'lular, stratejileri gereği savaşı sürdürmek üzere Nurhak Dağları'na doğru yola çıktılar.

Ankara'dan yola çıkan Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan, 16 Mart 1971 günü Sivas'ın Şarkışla ilçesinden geçerken giriştikleri çatışmada önce Yusuf Aslan polislerin ateşiyle yaralandı ve yakalandı. Ardından Deniz Gezmiş bir otomobille kaçmaya uğraşırken Gemerek ilçesinde jandarma tarafından silahlı çatışma sonucunda ele geçirildi. Hüseyin İnan ise Erzurum Atatürk Üniversitesi ZF öğrencisi Mehmet Nakiboğlu ile birlikte 23 Mart'ta kiraladığı bir taksiyle Ankara'dan ayrıldı. Ancak, Kayseri'ye vardıklarında, yeğeninin bir an önce yakalanmazsa bir çarpışmada öleceğinden endişelenen dayısı tarafından uyuduğu sırada polise teslim edildi. Artık söz, kapitalist düzenin ölç alma duygularını tatmin edecek ve devrimci dalgayı sindirmek üzere gözdağı verecek faşist

mahkemelerindeydi.

Sermaye devleti THKO önderlerinden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı idama mahkum etmişti. Bu karar karşısında THKP-C ve THKO idamı önlemek için ortak bir eylem kararı aldılar. THKP-C önderlerinden Mahir Çayan ve arkadaşlarının eylemi Kızıldere'de son kurşununa kadar savaşıp şehit düşene kadar sürdü. Ancak idam kararı 6 Mayıs 1972'de infaz edildi.

Deniz'lerin idamı tümüyle politik bir karşı karşıya geliştirdi. Kitlelerin devrimci eylemiyle köşeye sıkışan sermaye, 12 Mart Darbesi'ni tamamlayan bu idam saldırısıyla emek cephesini sindirmeyi, emekçi kitlelere korku salmayı amaçlıyordu. Ancak Deniz Gezmiş ve arkadaşları, bu saldırıyı bir karşı saldırıya dönüştürmüş, ölümü ezerek küçültmüşlerdir. Kendilerinden sonra geleceklere yitit bir devrimci gelenek bırakmışlardır.

Ölen kimdir gerçekte, yaşayan kim? Eğer korkaklık etmek gerekecekse hayatta kalmak için; "Yap!" denileni yapmak, yasaklara boyun eğmek, korku ve icazet içinde bitip tükenen hayatlara mahkum olmak gerekecekse hayatta kalmak neye yarar? Yaşayan ölümlerle dolu yeryüzünde yaşamı yeşertme çabasına girişmek yaşamayı becermeyi gerektiriyor. "Gerçekten yaşamak" gerçekten özgürleşmeden olamıyor. Özgürlük ise insana aslında o kadar yakın ki. Korkakça her gün, her an ölümü yaşamaktansa, cellatların yüzüne tükürerek her an özgürce yaşamak okulda, fabrikada, tarlada, dağda, cezaevinde, işkencede, darağacında...İşte hepsi bu.

8 Mayıs 1945:

Faşizmi bir kez ezdik, yine ezeceğiz...

Emperyalizm, yaşadığı ağır krizin açmazıyla dünya halklarına saldırırken, yükselen sosyalizm değerlerini yıkmak kapitalizmi insanlığın tek alternatifini göstermek için Sosyalist Sovyetler Birliği'ni hedef seçmişti. Dünya kapitalizminin ileri kurmayı emperyalist Almanya ve Führeri Hitler'in asıl hedefi, dünya halklarına hükmetmek ve sömürmekten öte, filizlenmekte olan sosyalist işçi iktidarını yıkmak olarak somutlandı. Bu nedenle 8 Mayıs 1945, kapitalist vahşet ve sömürü karşısında sosyalizmin büyük bir anti-faşist zaferi olmuştur.

Ekim Devrimi ile "buz kırılmış yol açılmış", yani yeni Ekim'lerin önü açılmış, birçok ülkede devrimci yükselişler yaşanmaya başlamıştı. Bu korkuyla dünya burjuvazisi kendi çocuğu faşizm ile bu devrimci yükselişleri bastırmayı, komünistleri yok etmeyi amaçladı. Faşizmin yükselişi tamamen dünya burjuvazisinin inisiyatifi ve bilinçli tercihi olarak sosyalizme yönelen bir tehdit oldu. Faşizm, Almanya ve İtalya gibi

ülkelerde sosyal-şoven bir söylemle ve buna dayanarak gerçekleştirdiği yoğun bir terörle, bu atmosferden beslenerek kitleleri ardından sürükler hale gelip, en sonunda bu kitle tabanından güç alarak sosyalizmin biricik kalesine saldırmış, dünya halklarına 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı kabusunu yaşatmıştır.

İkinci emperyalist savaş özünde sınıfsal bir karaktere sahiptir. Uluslararası burjuvazinin işçi sınıfına açtığı üst düzeyde bir savaştır. İşçi sınıfının kurtuluşunu ve mücadelesini karartır ve önünü keser bir niteliğe sahip olan ikinci dünya savaşı, özü itibarıyla uzlaşmaz iki sistem ve iki sınıfın savaşıdır.

Yıllardır emperyalist burjuvazinin asıl hedefi olmasının altında da bu yatıyor. Emperyalist utanmazlar şimdi zaferi sahiplenerek, ve faturayı Hitler'e çıkarmaya çalışarak, iki sınıf arasındaki bir savaş olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Sosyalizmin zaferini protokol törenleriyle kendilerine maaletmeye çalışıyorlar. Ümitsiz bir kitap Arşiv ve Fotoğraf Galerisi insanın öldüğü savaşı bayağılaştırarak

pisliğini omuzlarından atmaya çalışıyorlar.

Oysa Sovyet halkı 1941'den 1944'e kadar 3 yıl boyunca, Alman faşizmine karşı Kızıl Ordu saflarında, gönüllü partizan müfrezelerinde onurlu bir anti-faşist direniş sergileyerek, tek başına savaşıp, ancak bundan sonra, zaferin ufku göründükten sonradır ki, emperyalist güçler aniden "anti-faşist" kesilip ünlü Normandiya Çıkarması'nı gerçekleştirmişlerdir.

Stalingrad'da, Leningrad'da, Balkanlarda tekvücut olan Sovyetler Birliği, onun Kızıl Ordu'su, tüm Sovyet halkı, Hitler ordularını bir direniş destanı yaratarak bozguna uğrattıktan ve savaşın kaderini değiştirdikten, Batı Avrupa halklarının yardımına gelme hazırlıklarına giriştikten sonradır ki; hesapları tutmayan emperyalist devletler, küçük hesapları peşinde harekete geçip kendilerini özgürlük savaşçısı ilan ettiler.

İnsanlık tarihinin en büyük vahşetini gerçekleştiren Hitler faşizmini ya doğrudan destekleyerek, ya da seyirci kalarak

besleyen ve geliştiren dünya burjuvazisi başka seçeneği kalmadığından evlatlarını "durdurmaya ve susturmaya" yönelmiş, savaşına katılmadığı bir zafere ortak olmuştur.

İnsanlığın en büyük ütopyası olan sosyalizmi, ne o günlerde olduğu gibi doğrudan saldırarak ne de sosyalizmin bittiği söylemiyle yürüttükleri planlı ideolojik saldırılarla yok edemediler, yok edemeyecekler. Faşizm ve arkasındaki emperyalist-kapitalist düzen ancak biricik devrimci sınıfın, işçi sınıfının diğer ezilen sınıflara ve kardeş halklara önderlik ederek, partisinin öncülüğünde gerçekleştireceği sosyalist devrimle, yeni Ekim'ler ile yıkılacaktır. Bu günü yakınlaştırmak için artık özlemini çektiği devrimci sınıf partisine, komünist işçi partisine sahip olan Türkiyeli öncü işçilere düşen ise partisine sahip çıkmak, sınıf savaşımını yükseltmek ve günün görevlerini omuzlamaktır.

**Kahrolsun faşizm!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

‘98 1 Mayısı’ndan izlenimler

Öncelikle tüm dünya işçilerinin 1 Mayıs’ını kutluyorum.

Bu yılki 1 Mayıs’la ilgili bazı gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Sendikaların üzerindeki MGK denetimi ve reformizme teslimiyet görünen bir gerçek. Bu etki zaten 1 Mayıs alanında da kendini hemen gösteriyordu. Sendika kortejlerinde birkaç ileri şubeyi saymazsak ne bir ses ne bir slogan ne bir sınıf tavrı yoktu. Alanda halay çeken insanları saymazsak sendika kortejlerinin varlığı bile hissedilmiyordu. İnsanlar kendi aralarında sohbet edip duruyorlardı.

Sendikaların sınıfa ihanetleri özellikle böyle bir günde yeterince açığa çıkmış olmasına rağmen yine de tabanda fazla bir tepki gözlenmiyordu. Özellikle Türk-İş korteji sadece gelen işçiler üzerinden adı vardı. En geri, en hareketsiz kitleydi. Bir diğeri ise Hak-İş’ti. Hak-İş kortejinde de aynı şeyler yaşanıyor. Hak-İş’in bir fazlası, daha çok Türk bayrağı taşıyor olmalarıydı. Bu baylar da sözde birlik ve mücadele gününe gelmişlerdi. Özellikle bu iki kortejde gelen işçi kardeşlerime şunu soruyorum. Siz elinizde sömürgeci, çeteci, mafyacı, katil ve kirli savaşın temsilcisi bir düzenin bayrağıyla, 1 Mayıs gibi bir güne nasıl geliyorsunuz? Çünkü 1 Mayıs sermaye sınıfının bu kirli düzenine karşı mücadele günüdür, kavga günüdür. Size tavsiyem, Fotomaç’ın, Hürriyet’in, Sabah’ın ya da Gözcü’nün yerine biraz kendi sınıfınızla ilgili kitap, gazete vb şeyler okumayı deneyin. Çünkü kendi sınıfınıza nasıl ihanet içinde olduğunuzu ancak öyle göreceksiniz. Bugün alanlara gelebiliyorsanız eğer, bugünü kazanmak için kaç tane sınıf kardeşinizin bu düzen tarafından katledildiğini ancak öyle öğreneceksiniz. Karşınızdaki düzeni ve sınıfı daha iyi tanıyacaksınız. Böyle bir bilinçten yoksun olarak gelecekseniz 1 Mayıs’a gelmeyin. Niye mi? Çünkü onlarca şehidimize karşı yapılmış en büyük hakaret olacaktır da ondan. Kendi bayramına gelen sınıf

kardeşlerinizin öldürülmüş olması, bedel ödemiş olması sizleri fazlaca ilgilendirmiyorsa eğer, sizler sıradan bir insan dahi değilsiniz demektir. “1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür!” diye bağırıyorsanız eğer orada işiniz ne o zaman. 1 Mayıs piknik günü değildir. Şimdi oturun biraz vicdan muhasebesi yapın. (Tabii onu da düzene teslim etmediyseniz-satmadıysanız) Ve bundan sonra, uğruna şehitler verilen bugüne öyle katılın. 1 Mayıs ne sendika ağalarının ne de bizleri katleden, sefalet iten bu sömürgeci düzenin bayramıdır. Kendi istemlerimizi bağımsızca haykırma günüdür, kendi sorunlarımıza sahip çıkma günüdür. Bizlere sefalet ücretini, işsizliği, yoksulluğu dayatan, sosyal haklarımızı elimizden kan dökerek alan, zindanlara tıkip, işkencelerden geçiren bu düzenin bayrağıyla nereye kadar yaşayabiliriz. Üç-beş tane sermayedarın sahte vatan, millet, bayrak kandırmacısına alet olarak yaşamaktan vazgeçelim. İlla da bir bayrağa sahip çıkacaksak bu kendi sınıf bayrağımız olsun. Artık uyanmak zorundayız. Aksi takdirde birilerinin çete, mafya ve sömürge düzeninin çarklarına su taşımaktan kurtulamayız.

Bu yılki dikkatimi çeken ikinci şey de devrimci hareketlerin çalışması ve pratik sonuçları üzerinden oldu. Bu sene de yine 1 Mayıs’a yönelik en kapsamlı çalışmayı yapanlardan biri de devrimci ve sosyalist hareketlerdi. Biri de devrimci diyorum çünkü bu çalışmayı yapan diğer kesim de reformist partilerdi. Yine kuşkusuz ki bu anlamda en çok çabayı sarfeden devrimcilerdi. Ancak bunun alana yansması çok başarılı sayılmazdı. Özellikle belli başlı hareketlerin bu yılki durumu geçmiş yıla oranla daha zayıftı. Örneğin Alınteri’nin 250 civarında bir katılımı vardı. En azından gördüğümde durum buydu. Bu genel için aynıydı. Bu durum bana göre bir tek sebeple açıklanabilir. O da sınıfın içinde olmama durumudur. Bunun kısaca tanımı budur.

Çatışmanın çıktığı saatlerdi.

Zaten bir süre sonra da miting sendika ağaları tarafından resmen bitirildi. Miting bitirilirken bazı platform ve ileri şubelerin kortejlerinden ağalar protesto edildi, yuhalandı. Ama bu kitlenin dağılmasını engelleyemedi. Ayrıca şunu da belirtmek istiyorum. Değişik vesilelerle duyduğum ve militan tutumuyla bilinen Tuzla Deri-İş de bu konuda fazla bir çaba göstermedi.

Bundan çıkacak sonuç kısaca şudur. Devrim yapmak gibi bir amacı olan her hareket artık grupsal davranmaktan vazgeçip sınıfı kazanmaya ve onun içinde yerleşmeye başlamak zorundadır. Devrimci 1 Mayıs’ı yaratmanın, devletin saldırılarını püskürtmenin tek yolu budur. 1 Mayıs’ları devrimcilerin savaştığı güne çevirmenin garantisi de sınıfın içinde olmaktan geçmektedir. Hem düzenin, hem de sendika bürokratlarının sınıf üzerindeki etkilerini kırmanın, alanı reformistlere bırakmamanın yolu da buradan geçmektedir. Devlet her saldırısından yaptığı propagandalarla hem kitleyi devrimci hareketlerden uzaklaştırmayı deniyor. Hem de saldırıp insanları korkutarak uzak durmalarını tembihliyor. Türkiye gibi gerici ideolojilerin en etkili olduğu bir toplum daha zor bulunur. Burjuvazi yılların deneyimiyle insanları her konuda gerici ideolojilere bağlamış veya o sayede etkilemiştir. İşte bu olumsuz etkileneşi de böyle günlerde çok iyi kullanıyorlar. Şöyle ki devletin katliamı vardı ‘77’de ve bu günümüzde inkar edilemez olduğu halde halen daha binlerce işçi-emekçi katledilen 36 sınıf kardeşine terörist diyebiliyor. Çünkü bunun propagandası o yönde yapılmıştır. İşte sorunun önemli bir kısmı burada yatmaktadır. Önümüzdeki dönemlerde buna uygun bir çalışma yürütmezsek daha çok yakını dururuz. Bu gerçeği göremeyenlerin, buna uygun davranamayanların devrim gibi kutsal iddiaları da havada kalacaktır.

Kurtköy’den bir işçi

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’ndeki devrimci tutsaklar 1 Mayıs’a saldırılar cezaevlerinde protesto etti

Basına ve kamuoyuna

1 Mayıs, işçi sınıfının 8 saatlik çalışma istemiyle sınıflar savaşımında egemenlere karşı direnişini ve zaferini simgelerken ülkemizde de ezilen, sömürülen işçi sınıfı ve emekçi halkların açlığa, yoksulluğa, adaletsizliğe karşı başkaldırı ve kavga günü olmuştur.

İnsanlarımızın yaşama hakkının bile elinden alındığı ülkemizde 1 Mayıs her yıl faşizmin saldırılarına maruz kalmıştır, kalmaktadır. Bu yıl da devletin 1 Mayıs hazırlıkları yine haftalar öncesinden planlanan gözaltı terörüyle başladı. Özellikle İstanbul’a yığılan asker-polis gücü günlerce televizyonlarda gösterilerek halka gözdağı verilmek istenirken, ülkenin hemen her yanında DKÖ ve devrimci basın büroları talan edilerek insanlar bürolardan, evlerden, sokaklardan, okullardan

gözetim altına alındı. 1 Mayıs öncesi bu saldırılarla verilmek istenen mesaj çok açıktı: “1 Mayıs devletin ve MGK sendikacılarının istediği gibi kutlanacak”. Gözetim altına alınan insanlar 1 Mayıs provokatörleri olarak basına çıkarılırken, “1 Mayıs’ı kana bulayacaklardı” demagojileri faşizmin saldırı zeminidir.

Faşist devletin kontra timleri bu saldırıları 1 Mayıs günü alanlara da taşıdı. Kadın, erkek, genç, yaşlı demeden herkese vahşice saldırdı. En meşru haklarını haykırmak için alanlara çıkan halkımıza polisler saldırırken, MGK sendikacıları ve solcuları devlete daha öncesinden mesajlarını vermişti.

Herşeye rağmen ‘98’de de 1 Mayıs Türkiye ve Kürdistan’ın hemen her yerinde kutlanmış, tüm saldırılara, gözaltılara rağmen devrim mücadelesinde saflaşma bir kez daha somutlanmıştır.

Bu saldırılar karşısında

devrimci, demokrat, “insanım” diyen herkesin tepki göstermesi gerekir. 1 Mayıs emekçilerindir ve alanlarda kutlanır. Faşizmin günler öncesinden ve 1 Mayıs alanında da devam eden bu saldırılarını bizler Merkez Kapalı Hapishanesi’nde bulunan DHKP-C, TİKB, MLKP, EKİM, Devrimci Yol, TKP(ML), TKP/ML’li devrimci tutsaklar olarak 1 günlük sayım vermeme eylemi ile protesto ettik. Gözetim altına alınan yüzlerce insan serbest bırakılmalıdır.

Türkiye halkları devletten ve MGK sendikacıları - “sol”cularından saldırıların hesabını er-geç soracaktır.

İşçi sınıfı ve tüm emekçilerin şanlı 1 Mayıs Direnişi’ni bir kez daha selamlıyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesindeki;
DHKP-C, TİKB, MLKP,
EKİM, Devrimci Yol, TKP(ML)
ve TKP/ML davası tutsakları

**Şarkışla’ya düşürmesin oy
Mevlam sevdiği kulunu oy
Gemerek’te çevirmişler
Deniz Gezmiş’in yolunu.**

**Gece Elmalı’da kalmış oy,
Hamamcı Ali’yi sormuş oy,
Uzatmalı itin biri
Yusuf’u gaflette vurmuş.**

**N’olaydım n’olaydım oy,
Okur-yazar olaydım oy,
Deniz mahkemeye düşmüş
Avukatı ben olaydım.**

**Maşa Türk ordusu maşa oy,
Dünya şaştı böyle işe oy,
Ordu madalya göndermiş
Yusuf’u vuran çavuşa.**

6 Mayıs 1972

*“Yaşasın
Marksizm-Leninizmin
yüce ideolojisi!
Yaşasın Türk ve Kürt halklarının
kardeşliği!”
(Deniz Gezmiş)*

*Devrim uğruna ölümü
yiğitlikle kucakladılar;
sonraki devrimci kuşaklar için
güç ve ilham kaynağı oldular.*

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyaset Gazetesi - <https://manteo.org>